

Ingenious Simplicity

Ingenuous Simplicity

K o b e

Albin Saelens
Johan Debruyne

stichting
kunstboek

Voorwoord

Met het scheppen van tegelijk brede en dunne sculpturen heeft Kobe, kunstenaar en begenadigd vakman, het zich niet gemakkelijk gemaakt. Je moet immers een klasbak zijn om de realiteit zo te vervormen (hij benut amper de derde dimensie) dat ze toch nog bijzonder herkenbaar blijft en je tegelijk de esthetiek blijft dienen. Bij Kobe gaat het om eenvoud, puurheid en schoonheid. De kijker moet plezier aan zijn werk beleven. Dat is zijn credo.

Zijn artistieke premisse en de lange weg erheen leiden ertoe dat zijn sculpturen de incarnatie zijn van behoorlijk wat contradicties. Zijn geesteskinderen ogen lyrisch, doorgaans ook ongedwongen zorgeloos, maar toch zitten ze in een strak geometrisch keurslijf. Ze stralen een aanstekelijke vrolijke eenvoud uit, maar steken tegelijk bijzonder ingenieus in elkaar. Ze zijn het resultaat van ontelbare schetsen van een impulsief kunstenaar, ontsproten aan het brein van een estheet, die naar het realiseren in drie dimensies toe, alles wat anekdotisch is onverbiddelijk weert. Uiteindelijk gaat het er hem telkens weer om een emotie, een gevoel, een stemming vorm te geven: blijheid, fierheid, verbondenheid...

En toch, bij nader toezien, is het niet louter vrolijkheid. Niet ongebreideld althans. De vakman in Kobe worstelt met het einddoel en met zijn mateloze drang naar perfectionisme. Voor hem is creëren genieten, maar tegelijk hard werken. Zijn creaties dragen dan ook een brok Kobe zelf in zich: al hebben ze dan bijna allemaal iets onbestemd gezelligs en kokets, het lijkt vaak alsof ze het niet integraal met de kijker delen. Nee, echt toegang krijg je niet.

Je kan voorts nauwelijks de neiging bedwingen de gladde sculpturen te strelen. Wat mooi is en bij nader inzien in zichzelf gekeerd, smeekt als het ware om gekoesterd te worden. Bovendien lijken het wezens die je van ergens meent te kennen. De kunstenaar put zijn inspiratie dan ook uit het continu observeren van het menselijk gedrag en het vrouwelijk schoon. Zoals hun maker hebben ze Vlaamse wortels (een solide basis), die zuiders vertakken in sprankelende handen, voeten en een verfijnd gezicht.

Mij treffen vooral de lijnen en de paar geometrische figuren die de basis van zijn beelden vormen. Hoe subtiel hij bijvoorbeeld in de steen een badpak suggereert en realiseert, of hoe een strak lijnenspel weer tot andere details leidt. Een bepaalde houding of zelfs maar een beweging die 'beeld' wordt.

Foreword

With the simultaneous creation of wide and narrow sculptures, Kobe, artist and gifted craftsman, has not made things easy for himself. You have to be a class act, after all, to be able to distort reality (he hardly uses the third dimension) to the extent that it still remains recognizable while being pleasing to the eye at the same time. Kobe pursues simplicity, purity and beauty. The viewer has to have fun watching his work. That is his motto.

His artistic premise and the long road leading to it mean that his sculptures are the incarnation of quite a few contradictions. His spiritual children appear lyrical and generally carefree, yet they are in a tight geometric straitjacket. They radiate a contagious joyful simplicity, but are at the same time very intricate. They are the result of countless sketches of an impulsive artist, the brainchild of an aesthete who, when it comes to the three-dimensional realization, is grimly determined to ward off anything anecdotal. Eventually, he will always resort to reflecting an emotion, a feeling or a mood, be it happiness, pride, commitment...

And yet, on closer inspection, it is not simply about jollity, not in an unbridled way anyway. The specialist in Kobe struggles with the ultimate goal and with his boundless desire for perfectionism. To him, to create is pure joy, but at the same time hard work. Therefore, his creations all carry a bit of Kobe in them: although nearly all of them have something indefinably cosy and coquettish about them, it often seems as if they do not want to share it fully with the viewer. No, you don't really gain entry.

Moreover, you will struggle to contain the desire to caress the smooth sculptures. What is beautiful and, on reflection, introverted, is begging as it were, to be cherished. Furthermore, they appear to be creatures that seem vaguely familiar. The artist draws his inspiration from the continuous observation of human behavior and female beauty. Like their maker, they have Flemish roots (a solid base), which branch out into sparkling hands, feet and a refined face.

I am mainly taken with the lines and the few geometric shapes that form the basis of his sculptures. How subtly he suggests and realizes, for instance, a bathing suit in stone, or how his sleek lines lead to yet other details. A certain attitude or even a movement that solidifies into a sculpture.

Avant-propos

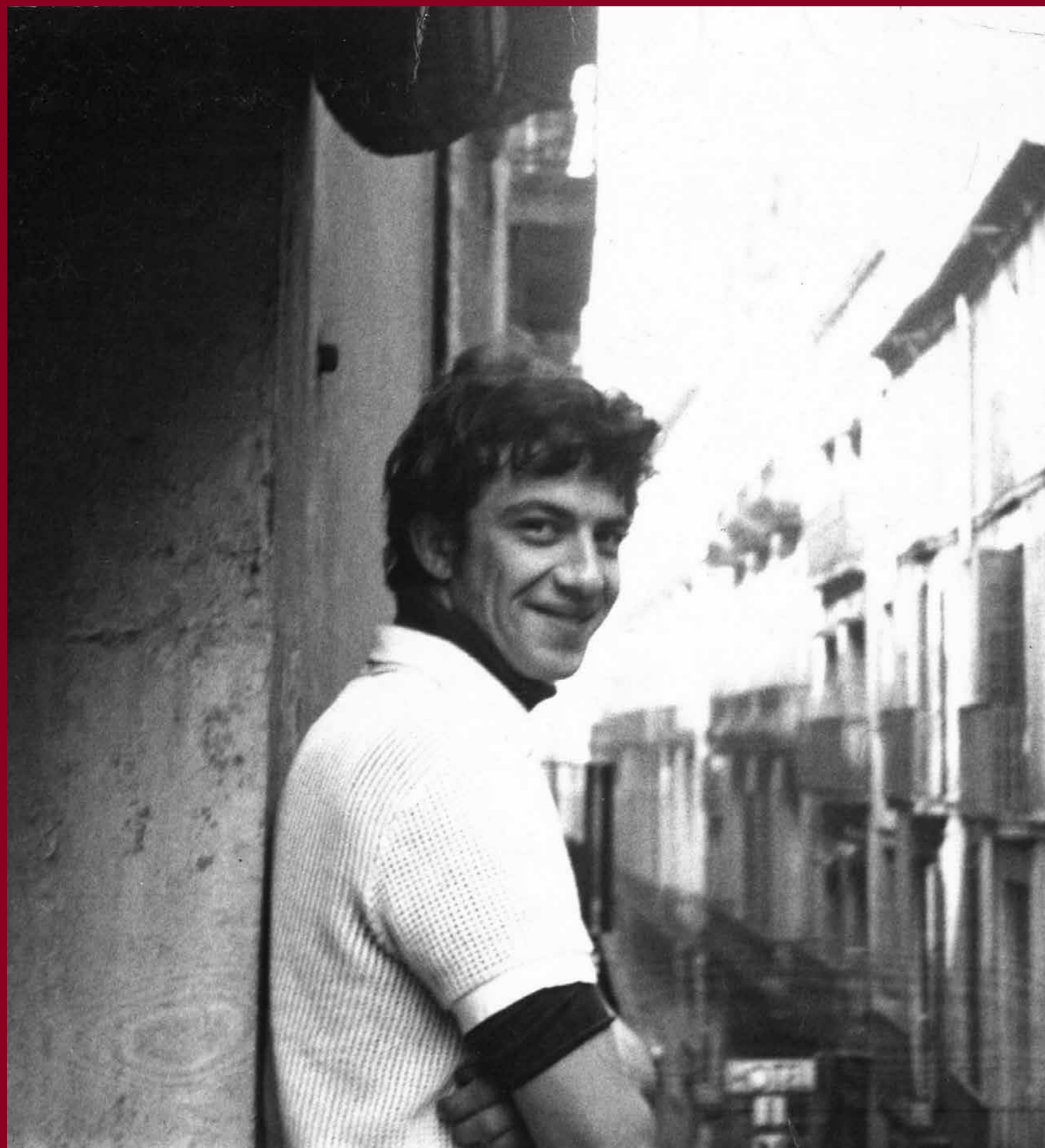
En créant des sculptures larges en même temps que minces, Kobe, artiste et artisan doué, ne s'est pas rendu la tâche facile. Il faut vraiment être un talent pour déformer la réalité à un tel point (il se sert à peine de la troisième dimension) qu'elle demeure toujours extrêmement reconnaissable tout en servant l'aspect esthétique. Chez Kobe, tout tourne autour de la simplicité, de la pureté et de la beauté. L'observateur doit prendre plaisir à vivre ses œuvres. Voilà bien son credo.

Sa prémisses artistique et le long trajet qui y mène font que ses sculptures représentent l'incarnation de bien des contradictions. Ses enfants artistiques se montrent lyriques, en général d'une insouciance décontractée, or ils s'inscrivent en même temps dans un carcan géométrique serré. Ils rayonnent une simplicité d'une gaieté contagieuse, mais ils s'agencent aussi d'une manière particulièrement ingénieuse. Ils sont le résultat d'innombrables dessins d'un artiste impulsif, nés dans le cerveau d'un esthète qui, pour la réalisation en trois dimensions, rejette avec intransigeance tout ce qui relève de l'anecdote. Il s'agit finalement pour lui d'une émotion, d'une sensation, d'une humeur qui doivent prendre leur forme : joie, fierté, union...

Et pourtant, à y regarder de plus près, il ne s'agit pas que de la seule gaieté. Dans son exubérance du moins. L'artisan Kobe lutte avec son objectif final et avec son aspiration illimitée au perfectionnisme. Pour lui, créer c'est jouir, mais en même temps travailler dur. Car il est vrai que ses créations portent un morceau de Kobe en elles : si d'une part elles ont toutes quelque chose de vaguement convivial et coquet, il semble souvent qu'elles ne partagent pas cela intégralement avec l'observateur. Non, vous n'y aurez pas vraiment accès.

On ne saurait d'ailleurs à peine réprimer l'envie de caresser les structures lisses. Ce qui est beau et ce qui en plus est retourné en soi, implore pour ainsi dire d'être choyé. En effet, l'artiste puise son inspiration dans l'observation continue du comportement humain et de la beauté féminine. À l'image de leur créateur elles possèdent des racines flamandes (une base solide), aux embranchements méridionaux avec leurs mains et leur pieds resplendissants et leurs visages raffinés.

Je suis surtout frappé par les lignes et les quelques figures géométriques qui forment la base des sculptures. La façon par exemple dont il suggère et réalise dans la pierre un maillot de bain, ou comment un ensemble de lignes sobres mènent à leur tour à d'autres détails. Une pose donnée, voire seulement un mouvement qui se meut en 'sculpture'.

Ingenieuze eenvoud

Halverwege de jaren '90 was ik meerdere keren in Zwevegem (Kortrijk) bij Kobe te gast. Hij was een man van weinig woorden, eigenzinnig, koppig, driftig, amper te doorgronden. Zijn artistieke werk leek het enige wat hem echt roerde. Een onrustige ziel die alleen zichzelf kon zijn in het atelier, bij zijn creaties, waarvan de wellustige, soepele lijnen gebouwd waren omheen een geometrisch karkas.

Zijn zoon, Albin Saelens, die ik pas onlangs leerde kennen, vertelde me dat Kobe (niet lang na onze ontmoetingen) Vlaanderen had ingeruild voor een nieuw leven in Pietrasanta, het van artistieke traditie doordrenkt Italiaanse dorpje. Samen met talloze passanten zag ik toch nog met regelmaat zijn werk, niet in het minst dat imposante paard van zijn hand. Het had op de dijk van Knokke-Zoute halt gehouden voor de 'Robinsons Art Gallery'.

Het moet Kobe een kick hebben gegeven, het gevoel te leven en werken op een plek waar ooit idolen als Marino Marini en Henry Moore wellicht met regelmaat hadden getoefd. Om van Michelangelo nog maar te zwijgen. Zo lang immers al is het dorp een trekpleister voor beeldhouwers.

Kobe, pseudoniem voor Jacques Saelens, werd op 4 september 1950 in Kortrijk (België) geboren. Van '69 tot '74 volgde hij opleidingen aan de instituten Sint-Lucas Gent en Sint-Lukas Brussel. In '74 had hij dan wel zijn diploma op zak; toch overheerste een gevoel van ontevredenheid. De invloed van iemand als 'meester' Koenraad Tinel diende nog 'verwerkt'. Kobe streefde naar authenticiteit, hunkerde naar de zon en trok naar Mexico. Twee jaar lang zou hij in Zuid-Amerika rondzwerven. Hij was er in de ban van het culturele erfgoed. Wat hij daar gezien en gevoeld had zou hem nooit meer loslaten. Daar werden de kiemen gelegd van de beelden die we vandaag van hem kennen en waarderen.

Voor zijn oeuvre (jaren '90) volop in de actualiteit kwam en gegeerd werd om zijn eigenheid en monumentaliteit, had de kunstenaar diverse jobs aangenomen om zich toch maar op zijn kunst te kunnen toeleggen. Het tij keerde toen hij in '79 werd gevraagd les te geven aan de Stedelijke Academie voor Schone Kunsten in Deinze én de opdracht kreeg om voor het Nationaal Vlasmuseum in Kortrijk alle protagonisten en figuranten op een hyperrealistische manier vorm te geven.

Begin jaren '90 krijgt zijn oeuvre vaste vorm. Steeds weer komen brede en tegelijk dunne figuren zijn merkwaardige beeldend universum aanvullen. Thematisch beheersen de vrouwelijke figuur en het paard het oeuvre. Kobe flirt en worstelt tegelijk met zijn grenzeloze fantasie en het metier dat met de jaren is toegenomen: hoe kan je de realiteit naar je hand zetten zonder dat je beeldtaal onleesbaar wordt en je de eenvoud verradert?

Snel maakt de vrouwelijke figuur plaats voor het fenomeen 'vrouw' en gaandeweg houden strak gespannen lijnen de ultieme vorm in toom. De 'huid' van de beelden roepen de innerlijke krachten een halt toe. Kobe zou talloze vrouwelijke figuren creëren, maar dan zonder de soort extreem behaagzieke vrouwelijkheid die we kennen uit modebladen en films. Wat Kobe creëerde zou meer mysterie in zich dragen, puur en eenvoudig zijn.

Een ander favoriet thema van Kobe is het paard. Niet alleen omwille van zijn magische rondingen en zijn kracht, maar er is ook de mythe die het dier met zich meedraagt. We staan er (te) zelden bij stil, maar we zijn het dier heel wat verschuldigd. Zijn geschiedenis loopt bovendien parallel met die van de mens: steevast was het paard erbij. Bij labuur en bij strijd, bij sportief vertier, bij nederlagen en overwinningen.

Kobe werd een kunstenaar die vastberaden, subtiel en onderlegd voortbouwde op wat door de kunstgeschiedenis was voortgebracht. Eeuwen schoonheid aanvullen met je geheel eigen ding: zijn droom werd bewaarheid! Een synthese van vele jaren, van reizen, studeren, passie, kijken, zien, voelen en aanvoelen. Het maakte zijn kunstbeleving zo fanatiek en gedreven en zorgde ervoor dat aan de geboorte van elke creatie een lange zoektocht voorafging. De eenvoud die Kobe's beelden uitstralen verhullen hun ingenieuze natuur. Het is aartsmoelijk telkens opnieuw die extreme synthese van een gevoel of emotie beeldend uit te drukken wanneer je op dat slappe koord bent gaan dansen: breed en dun tegelijk. Het is zijn handelsmerk geworden. Hoe ver kun je hierin gaan zonder dat het beeld technisch onmogelijk wordt en je de essentie van wat je wil uitdrukken verliest? Het is zijn scheppende leven geworden: hoe los ik vormproblemen op?

1. Kobe, Pietrasanta, 1994

2. Kobe, Zwevegem, 2000

Hoewel voor hem authenticiteit primeerde, was hij er toch van overtuigd dat een kunstenaar naar wat goed is uit het verleden moest durven kijken. Wat het thematische betreft zijn er dan ook raakpunten tussen de vrouwenfiguren van Kobe en de 'Pomonas' van Marino Marini (1901-1980), de vrouwen met ronde vormen die volgens hun schepper gelukzaligheid symboliseerden. Kobe's 'Watching Birds' (p. 65), 'Mademoiselle Ninette' (p. 53) en 'One Step' (p. 47) voldoen aan die omschrijving. Maar Kobe's werken zijn breed en dun tegelijk, wat een bijna eindeloos zoeken vergt naar oplossingen voor vormproblemen. Soms lijkt het evenwicht te balanceren op de rand van het onmogelijke, zoals in 'Equilibrio' (p. 75). De vrouw balanceert op de hiel van haar soort olifantsvoet. Ze spreidt de armen om het evenwicht te bewaren.

Kobe: "Mijn manier van vormgeven brengt uiteraard geregeld technische problemen met zich mee. Die kunnen me wel eens volkomen in beslag nemen. Soms bestaat de remedie uit een uitgesponnen wandeling. Bij voorkeur langs de zee. Het overkomt me dan ook dat ik wel eens wat afstand neem. Dan koppel ik het aangename aan het nuttige en ga ik even op reis. Even weg. Een mooie Italiaanse stad, een museum of een tentoonstelling zorgen al eens voor soelaas. Bij mij ressorteert dit meer resultaat dan wanneer ik verder zou blijven puzzelen."

Kobe's sculpturen ontspruiten aan niet meer te tellen schetsen. "Elk dag begint met het maken van schetsen. De enige manier om orde te scheppen in de chaos binnen in dat hoofd van me. Pure noodzaak." Schetsen, vingeroefeningen in klei, was, potlood of inkt. De fantasie mag de teugels vieren, maar naar het realiseren in drie dimensies toe wordt het inbinden. Details worden weggewerkt of net uitvergroot en zijn dus cruciaal. Wat essentieel is blijft overeind. Welke elementen zijn onontbeerlijk voor de suggestie die de kunstenaar op het oog heeft? Het initiële spelen evolueert naar ernst, berekening. Zoals de architect bij het bouwen van de meest oogstrelende brug ervoor moet zorgen dat het gevaarte ook nog eens stevig in mekaar steekt. Zo moet ook Kobe nu mathematisch gaan denken. Wanneer aan al die voorwaarden is voldaan, kan hij naar de natte klei grijpen om te 'bouwen' omheen een grondig bestudeerd armatuur. Later komt dan het gipsen model waar vaak ontzettend lang aan geschaafd en geveild wordt. Weken of zelfs maanden 'resideert' een sculptuur-in-opbouw in het atelier.

Het lijkt contradictorisch dat uit het werk van een zenuwpees als Kobe niets dan rust spreekt. Tussen idee en afgewerkt beeld ligt dan ook een lange tijd. Er dient geredeneerd en geabstraheerd. Abrupte gebaren zijn

Kobe schaaft aan het gipsen model van Prima Ballerina, 2011 (p. 211) - Kobe scrapes the plaster model of Prima Ballerina, 2011 (p. 211) - Kobe racle le modèle en plâtre de Prima Ballerina, 2011 (p. 211)

uit den boze. Kobe is bovendien een perfectionist. "Ik leg de lat hoog. Wat ik aflever of loslaat moet me bevalen en voldoen aan diverse criteria. Alles moet kloppen en samenvallen: expressie, schoonheid, diepzinnigheid, subtiele diversiteit in gelijkheid en kernachtigheid."

De volstrekte onbevagenheid vinden we in zijn schetsen terug: een amalgaam van figuren, gebaren en emoties waaruit slechts enkele beelden zullen 'groeien'. Met de jaren wordt zijn kop zotter. Bijwijlen maakt het groeiend onvermogen hem zelfs een beetje down. Mocht het kunnen, maakte hij tientallen beelden tegelijk. Elk probleem kan op diverse manieren worden opgelost, maar je kan er echter slechts één tegelijk uitwerken. Het is geen uitzondering dat twee volle dagen aan één enkel detail worden besteed! Alles moet juist zitten.

Als je een beeld van Kobe bekijkt, ontdek je dat het klopt, vanuit welk standpunt je het ook bekijkt. Elke lijn zit zoals ze hoort te zitten. De herkenbaarheid is frappant. Stiekem zorgt dat strakke keurslijf hiervoor. Zijn beelden stemmen vrolijk en getuigen van virtuositeit. Het verwondert me niet dat ze gegeerd zijn. Zijn vrouwen en paarden bevatten in hun eenvoud de essentie van hun wezen. Typerend is voorts dat ze ook een zekere graad van afstandelijkheid in zich dragen.

De gezichten zijn gesloten. Ontdaan van persoonlijke kenmerken. 'Tête Classique' (p. 71) is bijvoorbeeld helemaal geen portret, al is het beeld door meerderen geïnspireerd. Het expressieve zit in de lichaamsverhoudingen verankerd. Soms ingetogen en langgerekt, zoals in 'Verginita' (p. 74). Een andere keer uitzinnig zoals in 'Marine' (p. 36).

Schoonheid scheppen was zijn leven. Sporadisch was er tijd voor verpozing en vriendschap, een korte babbel, een gedreven gesprek, een lekker maal. Kobe genoot ook graag. Dit merk je aan z'n beelden. Ze incarneren het bonkige van zijn Vlaamse aard en het speelse van het Zuiden.

De beelden van Kobe dragen iets existentieels in zich en appeleren aan het leven. Ze zijn soorten prototypes waarin iedereen wat van zichzelf herkent, maar ze blijven hoe dan ook onverstoord zichzelf. Het snuifje melancholie, dat een gevoelige ziel als ondergetekende er bijna telkens in ontwart, hoort bij het leven en geeft zijn werken een extra dimensie.

Mondjesmaat zou enige abstractie Kobe's werk binnendringen. Lang heeft hij de grens afgetast, geoefend en gespeeld met vlakken en vormen binnen zijn zelf opgelegde geometrische kader (vierkant, cirkel, horizontale en verticale lijnen). Kon de abstractie, die hij in zijn studiejaren resoluut had afgewezen, iets toevoegen aan de zeggingskracht van

– Een onrustige ziel die alleen zichzelf kon zijn in het atelier, bij zijn creaties, waarvan de wellustige, soepele lijnen gebouwd waren omheen een geometrisch karkas

zijn werk? Kon het stimuleren van de verbeelding de expressie nog vergroten? Heel wat van zijn werken zouden bewijzen dat het mogelijk was. De voorwaarde bleef dat de vervormingen de herkenbaarheid niet zouden aantasten.

Kobe: "Beeldhouwen is voor mij meditatie. Een zoektocht naar mezelf, naar een manier om me te uiten." Voorts zei hij ooit: "Een beeld is pas klaar als ik niet meer kan spelen."

Als criticus moet je openstaan voor alle vormen van (beeldende) kunst. Het kan en mag voor mij sober, ingetogen, minimaal, geëngageerd, contemplatief, exuberant... Het gaat mij om be- en/of verwondering. Die gaat uit naar zowel creatieve mensen – ook wanneer ze het werk niet meer zelf uitvoeren en alleen maar bedenken – als naar kunstenaars die ook nog eens het ambacht beheersen.

In zijn oeuvre koppelde Kobe beide en zocht hij binnen een kleiner wordende niche naar oplossingen voor zijn fantasieën, terwijl nogal wat kunstenaars pakweg met compleet nieuwe materialen gingen experimenteren. Op dit vlak (ook door het ontbreken van enig artistiek engagement naar wantoestanden in de maatschappij) kan je Kobe enigszins behoudsgezind noemen, maar een klambak van het koppigste soort was hij zeker.

Bij het zien van zijn latere beelden bewonderde ik hoe hij die oorspronkelijke vervorming van de realiteit behoorlijk ver had doorgedreven, terwijl de herkenbaarheid geenszins werd aangetast. Knap en verrassend ook hoe hij binnen die beperkingen die hij zichzelf inhoudelijk en vormelijk was blijven opleggen, abstracte elementen in zijn oeuvre was gaan integreren. Zijn meeste creaties vind ik uitermate geslaagd en staaltjes van een weergalozes techniek.

Neem bijvoorbeeld het paard 'Forza' (p. 193). Bij nader toezien een combinatie van abstracte vormen die naadloos samenvloeien. Boven de elegante, gespierde en gladde kont van het beest priemt er een soort bonkig kegeltje in zijn onderrug: zijn staart. Eén van de vier poten is verrassend veel dunner dan de andere. De strakke, naar de hemel reikende hals loopt uit in een kop die gevormd wordt door twee abstract-lyrische elementen die zich tegen elkaar aan vlijen. En toch: meer paard dan dit kan niet!

In weer een ander werk speelt hij een spel met de manen van het paard. Hij kent het dier ten voeten uit. Vrouwen steunen dan weer op een extreem stevig en breed been, terwijl het andere veel dunner is. Een schouder eindigt abrupt in het niets; de andere loopt uit op een stompje met de glimmende broze welving van het gewricht. Ze staat op de toppen van haar tenen.

Kobe is al die jaren virtuoos blijven variëren op enkele thema's. En wat voorts opvalt: geen modellen, ook niet de gezichten, van vrouwen die de media ons opdringt. Het ging bij Kobe om het wezen van de dingen, het wezen van de vrouw, de ziel van het paard, ook al kregen deze soms vleugels en een vermenschlijkte blik.

Johan Debruyne,
criticus,
augustus 2016

Herwerkte notities uit de jaren '90, verrijkt met inzichten na het bestuderen van het hele Kobe-oeuvre en aangevuld met (verwerkte) fragmenten uit scripties over Kobe van de hand van Annette Hamming en Henriëtte Verburgh.

Amazone treft me. De vrolijkheid.
De sereniteit. Dit is een uniek paard.
Een kunstbeest. Een Incapaard. En die
verrukking bij het vrouwtje dat zich in
haar euforie helemaal niet vasthoudt.
Geen houvast hoeft. Zo met het dier
vertrouwd is ze. Ze zijn één,
het (be)rijden gaat als vanzelf.

Amazon touches me. The cheerfulness.
The serenity. This is a unique horse.
An artistic animal. An Inca Horse.
And that delight in the female who, in her
euphoria, does not feel the need to
hold on. No need for support. That is how
familiar she is with the animal. They are
one, riding comes naturally.

Amazon me touche. La joie. La sérénité.
Ceci est un cheval unique. Un cheval
d'art. Un cheval inca. Et le ravissement
sur le visage de la petite femme, qui ne
se tient absolument plus d'euphorie.
Aucun appui n'est nécessaire. Elle est
tellement sûre de l'animal. Ils sont un,
la cavale se fait toute seule.

Amazone · 1992
Bronze, 99 × 99 × 15

Bloemenmeisje · 1994
Rosso Portugal / Bronze, 50 × 36 × 10

De meeste beelden van Kobe zijn aardgebonden, zeg maar. Met 'La Danseuse de Nuit' wil de kunstenaar die verankering als het ware doorbreken. Dit beeld is een gedurfde poging om op een gewichtige manier aan de zwaartekracht te ontsnappen. Dat indrukwekkende, maar toch elegante been van waaruit die hele intense beweging start. Meer dan welk beeld ook is dit voor Kobe een spel met volumes. De benen van deze danseres zouden we als twee abstract-lyrische componenten kunnen beschouwen. En weer is er dat geestige, ondeugende oog voor het fijne detail: let op die gracieuze armen en handjes die het evenwicht moeten bijsturen, die vastberaden blik waaruit overtuiging spreekt, dat gestrekte voetje, dat kleine gespierde kontje boven die geweldige dijen!

Most of Kobe's sculptures are very grounded, so to speak. With 'La Danseuse de Nuit', the artist wanted to break with this tradition. This sculpture is a bold attempt to escape gravity in a momentous way. This impressive, yet elegant leg which starts this whole intense movement. More than any sculpture, this is for Kobe a game of volumes. We could consider the dancer's legs as two abstract-lyrical components. And again there is the witty, mischievous eye for fine detail: watch the graceful arms and hands that provide counterweight, that determined look that expresses conviction, that stretched-out foot, that little muscular bottom above those enormous thighs!

La plupart des sculptures de Kobe sont liées à la terre. Avec 'La Danseuse de Nuit' l'artiste veut pour ainsi dire transpercer cet ancrage. Cette sculpture est une tentative audacieuse d'échapper à la force de la pesanteur. La jambe impressionnante mais élégante aussi de laquelle s'ébranle tout ce mouvement intense. Plus que dans quelque autre œuvre que ce soit, il s'agit ici pour Kobe d'un jeu avec des volumes. Les jambes de la danseuse pourraient être considérées comme deux composants abstraits et lyriques. Et on retrouve à nouveau ce sens amusant et malicieux du détail raffiné : voyez donc ces bras et ces petites mains gracieux qui corrigent l'équilibre, ce regard déterminé qui rayonne de la conviction, ce petit pied tendu, ce petit derrière musclé au-dessus de ces magnifiques cuisses !

La Danseuse de Nuit · 1994
Bronze, 65 × 40 × 6

Beiden – heel uitzonderlijk – kijken naar de hemel. Ze kijken op dezelfde wijze. Ze worden als het ware één. Het paard is niet verschrikt en krijgt daardoor een humane dimensie. Het paard strekt zich deugdelijk. Wat het ziet moet heerlijk zijn. Heel lang kan ik staren naar de aders in het marmer, de gespannen huid die de kracht van het paard symboliseert en vooral naar de glooiing van het linker bipsje, dat zich zo mooi door de rug van het paard laat wegdrukken. Heerlijk vakmanschap! Verrukking is dit.

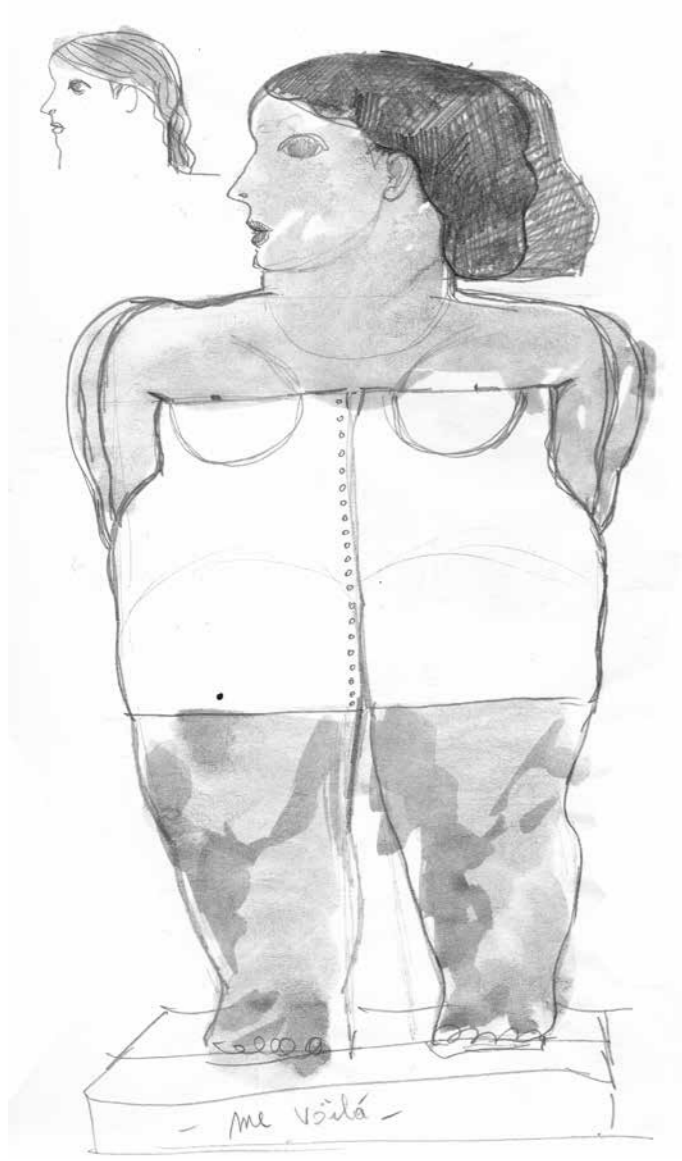
Both – exceptionally – look up to the sky. They look in the same way. They are one, as it were. The horse is not frightened and for that reason, could be mistaken for being human. The horse is having a good stretch. Whatever it is watching must be beautiful. I can stare at the veins in the marble all day, the stretched skin that represents the power of the horse and, in particular, the undulation of the left-hand bottom, which is so beautifully profiled in relation to the horse's back. Wonderful craftsmanship! A sheer delight, this is.

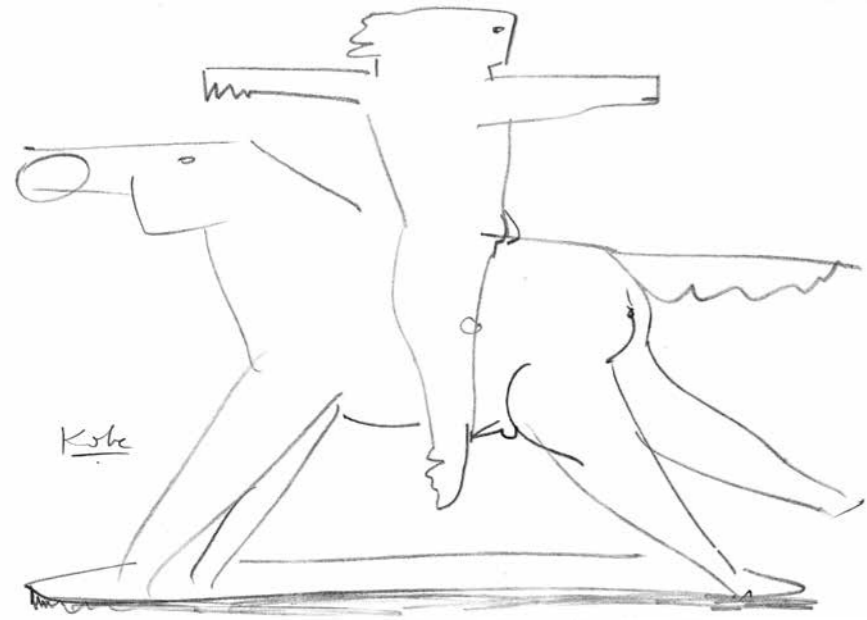
Look Into The Sky · 1994
Rosso Laguna, 106 × 70 × 12

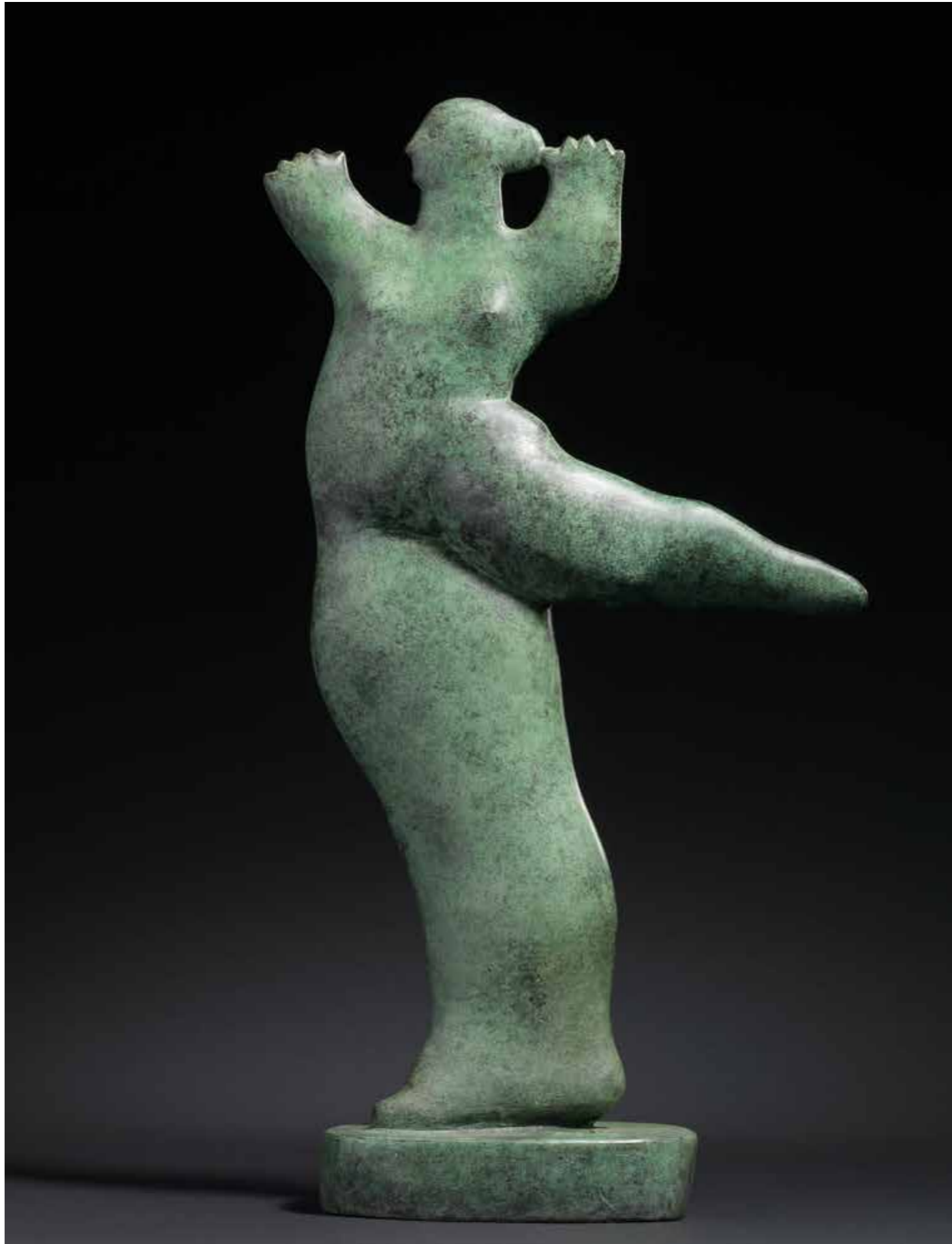
L'Été · 1994 - The Phoebus Foundation
Verde Guatemala, 30 x 46,5 x 11,5

Me Voila · 1994
Bronze , 88 × 51 × 14

De Aanvoerder · 1995
Bronze, 40 x 49 x 11

Petite Danseuse · 1995 - *The Phoebus Foundation*
Verde Guatemala, 56 × 28 × 6

La Belle · 1995 - *Kinopolis Hasselt*
Bronze, 360 × 200 × 50

Cavaletto · 1995
Marmo Bianco Carrara, 130 × 114 × 19

Torse II · 1995
Bianco Carrara Fantastico, 89 × 80 × 10

'De Baadster/La Baigneuse' vind ik één van Kobe's meest indrukwekkende beelden. Ik heb haar – ook letterlijk – op een piëdestal gezet. Zo monster ik haar als het ware vanuit het zwembad, me aan de boord vastklampend. Zij troont een flink stuk hoger, tegen de rand van de kuip. Een baken! Onverstoorbaar tuurt ze in de verte. Naar een opponente, vermoed ik. Ze heeft onmiskenbaar iets van dat mannelijke van de zwemsters uit het voormalige Oostblok. Royaal in het vlees, deze Kobe-vrouw, dat weten we, maar dit vlees hier is van het meest stevige, meest solide soort. Door het veelvuldig zwemmen en het water geglad en gehard.

De argeloze galeriebezoeker zal het wellicht niet merken, maar 'De Baadster' zit eigenlijk gevangen in een strakke geometrisch structuur. Er wordt op zo'n eenvoudige, subtiele wijze met dat meetkundig patroon gespeeld: let op het futiele verticale lijnenspel van het nauwsluitend amper aanwezige zwempak, de horizontale strakke lijn van het zwembrilletje. Heerlijke details. Of net hoofdzaak?

'The Bather / La Baigneuse' is one of Kobe's most impressive sculptures in my opinion. I have put her on a pedestal, literally. That way, I can look at her from the pool, while clinging to the side. She seems much taller, against the side of the tub. A beacon! Unperturbed, she stares into the distance. At a competitor, I suspect. There is an undeniable hint of a male, former Eastern-Bloc swimmer in her. While, this Kobe woman is generous in proportions, as we know, this flesh here is of the most solid kind, smoothed and hardened through frequent swimming and water.

The unsuspecting gallery visitor will probably not notice, but 'The Bather' is actually trapped in a tight geometric structure, which is manipulated in a very simple, subtle manner: note the futile vertical lines of the form-fitting barely-there swimsuit, the horizontal straight line of the swimming goggles. Wonderful details. Or are they the essence?

'La Baigneuse' est à mes yeux l'une des sculptures les plus impressionnantes de Kobe. Voilà comment je l'observe pour ainsi dire à partir de la piscine, m'accrochant au bord. Elle trône bien plus haut, contre le bord du bassin. Une balise ! Inébranlable elle observe le lointain. Le regard posé sur une rivale, je suppose. Elle possède incontestablement quelque chose de l'aspect masculin des nageuses de l'ancien Bloc de l'Est. Opulente dans la chair, cette femme de Kobe, nous le savons, mais cette chair ici est de la sorte la plus forte et la plus solide. Endurcie et lissée par la natation fréquente et par l'eau.

Le visiteur fortuit de la galerie ne le remarquera sans doute pas, mais 'La Baigneuse' est prisonnière d'une structure géométrique moulante. On joue d'une manière tellement simple et subtile avec le motif géométrique : observez le jeu des lignes verticales futiles du maillot de bain serré et à peine présent, la ligne horizontale tendue des lunettes de natation. Des détails délicieux. Où au contraire les éléments principaux ?

La Baigneuse • 1995 - The Phoebus Foundation
Bianco Carrara Fantastico, 134 × 85 × 10

De Krijger · 1996
Bronze, 56 × 42 × 7

À La Plage · 1996
Bronze, 158 × 55 × 18

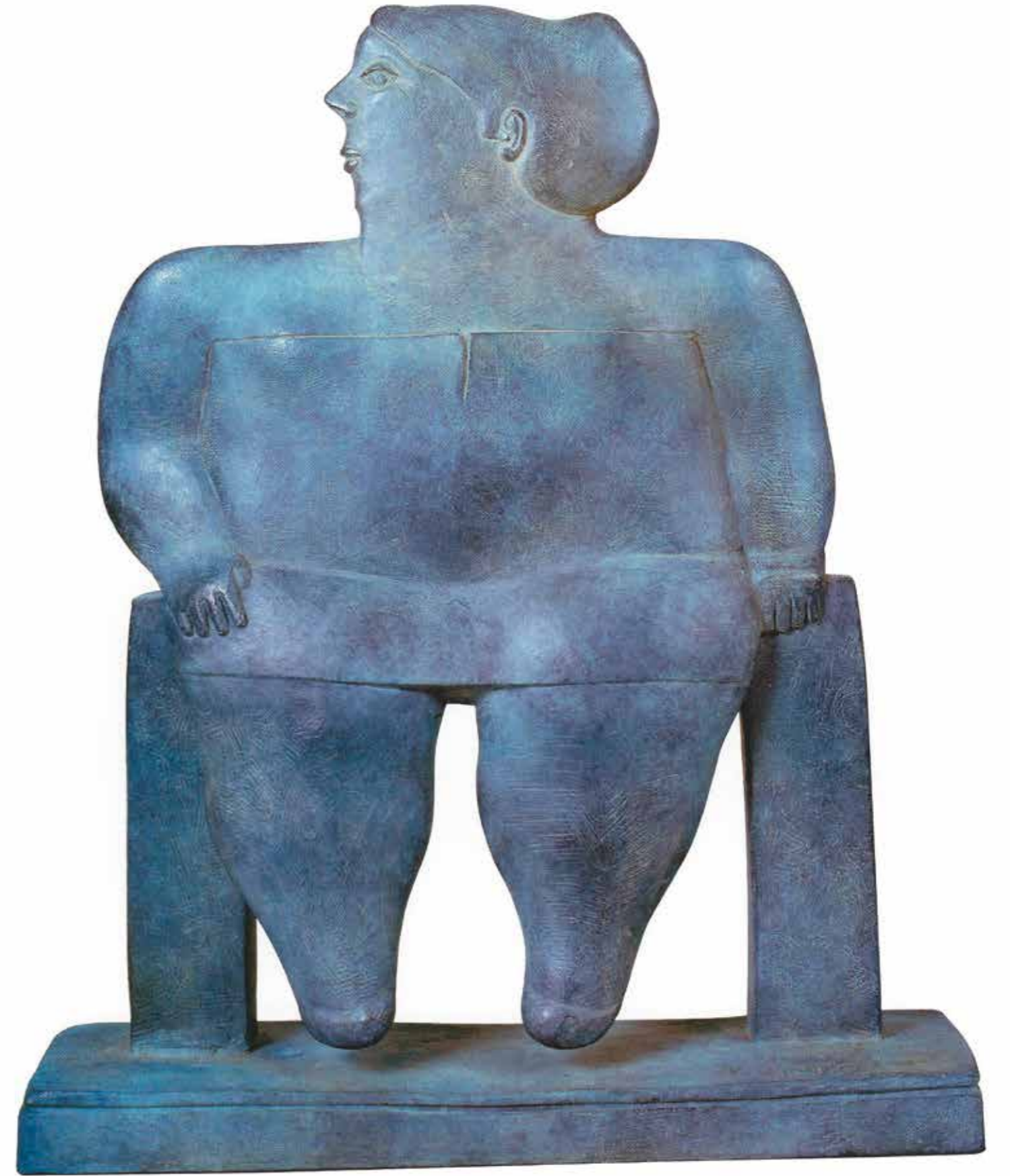
De Aanvoerder · 1996
Rosso Laguna, 102 × 100 × 20

Mannelijke Torso · 1996
Bronze, 57 × 53 × 7

Marine · 1996
Bronze, 25 × 18 × 4

L'Italienne · 1996
Bronze, 50 × 41 × 10

Van het beeld 'De Aanvoerder' bestond een model uit 1995 met een hoogte van ongeveer veertig centimeter (p. 25). Kobe had ook een beeld van ongeveer 100 cm gemaakt uit Rosso Laguna, een Turkse rode harde marmersoort (p. 34). De Robinsons Art Gallery uit Knokke-Zoute vroeg aan Kobe om van De Aanvoerder een vergroting te maken. Men vond dat het beeld er zich toe leende. Uiteindelijk werd De Grote Aanvoerder vijf meter hoog, vijf meter lang en één meter diep. De volledige uitvoering vond plaats in het Italiaanse Pietrasanta. Kobe werkt graag met de gieterij 'Fonderia Artistica Mariani' omdat ze een lange traditie heeft in het vervaardigen van grote bronzen beelden. Bovendien beheerst ze de techniek van het bronsgieten tot in de perfectie en zijn ze zeer vaardig in het patineren. Het beeld bestaat uit een dertigtal stukken brons die werden geassembleerd, afgewerkt, van een sokkel voorzien en gepatineerd.

Kobe gebruikt herhaaldelijk het paard als thema in zijn oeuvre omdat hij het een prachtig majestueus dier vindt dat dicht bij de mens staat en waar je sculpturaal heel wat mee kan doen. De Grote Aanvoerder is een figuratief beeld met zeer abstracte vormen, gedragen rondom een geometrisch strak lijnenspel. Het vierkant, de cirkel, horizontale en verticale lijnen spelen in dit beeld een essentiële rol. Het paard vormt van kop tot staart een horizontale lijn zoals de gestrekte armen van de ruiter. In de schijnbare eenvoud van dit beeld schuilt volop complexiteit. Men ziet in eerste instantie de voorstelling, >

'The Captain' is based on a 40cm model dating back to 1995 (p. 25). Kobe had also made a sculpture of about 100 cm from Rosso Laguna, a Turkish red hard marble type (p. 34). The Robinsons Art Gallery in Knokke-Heist asked Kobe to make The Captain bigger. It was felt that the sculpture lent itself to this. Eventually, The Great Captain was five metres tall and one meter deep. It was completed in the Italian Pietrasanta. Kobe likes working with the foundry 'Fonderia Artistica Mariani', because it has a long tradition in the production of large bronzes. Moreover, it masters the technique of bronze casting to perfection and is very skilled in the patination. The sculpture consists of thirty pieces of bronze that were assembled, finished, provided a base and patinated.

Kobe repeatedly used the horse as a theme in his work, because in his opinion, it is a beautiful, majestic animal that is close to man and that is sculpturally versatile. The Great Captain is a figurative sculpture with abstract shapes around a tight set of geometric lines. The square, circle, horizontal and vertical lines play a vital role in this sculpture. The horse is a horizontal line from head to tail, like the extended arms of the rider. The apparent simplicity of this sculpture conceals plenty of complexity. The first thing you see is the depiction, the recognizable part (the drawing as it were) and then, on closer inspection, you discover the fine and honed model. Kobe intentionally eliminates all anecdotal detail from his work; only the essence remains. >

De la statue 'Le Chef' il existait un modèle de 1995 d'une hauteur d'environ quarante centimètres (p. 25). Kobe avait également réalisé une sculpture d'environ 100 cm de Rosso Laguna, une variété de marbre turque rouge et dure (p. 34). La Robinsons Art Gallery de Knokke-le-Zoute commanda un agrandissement de ce Le Chef. On estimait que la statue s'y prêtait. Finalement Le Grand Chef allait atteindre cinq mètres de haut, cinq mètres de large, avec une profondeur de un mètre. La réalisation entière eut lieu à Pietrasanta, en Italie. Kobe aime beaucoup travailler avec les fonderies 'Fonderia Artistica Mariani' car elles ont une longue tradition de fabrication de grandes statues de bronze. Elles maîtrisent en outre la technique du coulage du bronze jusqu'à la perfection et elles sont très habiles lors du patinage. La statue se compose d'une trentaine de pièces de bronze assemblées, finies, pourvues d'un socle et patinées.

Kobe se sert souvent du cheval comme thème dans son oeuvre parce qu'il y voit un magnifique animal majestueux qui se trouve proche de l'homme et qui offre de nombreuses possibilités sculpturales. Le Grand Chef est une statue figurative aux formes très abstraites, portée autour d'un jeu de lignes géométriques tendues. Le carré, le cercle, les lignes horizontales et verticales jouent un rôle essentiel ici. Le cheval forme de la tête à la queue une ligne horizontale tout comme les bras écartés du cavalier. Il se cache dans la simplicité apparente de cette statue beaucoup de complexité. On voit en première instance la représentation, >

*Katoen Natie, Haven van Antwerpen, Linkeroever, grondgebied Kallo
Katoen Natie, Port of Antwerp, Left Bank, territory Kallo
Katoen Natie, Port d'Anvers, Rive Gauche, territoire Kallo*

De Grote Aanvoerder · 1997
Bronze, 500 × 500 × 100

het herkenbare (de tekening als het ware) en gaat daarna pas verder kijken en ontdekt men de fijne en uitgepuurde modelé. Kobe weert bewust alle anekdotiek uit zijn werk, alleen het essentiële, hoogst nodige blijft over. Zijn werken hebben een universeel karakter. Het beeld heeft een zekere mate van afstandelijkheid en het lijkt wel iets voor zichzelf te willen houden. Kobe is voortdurend op zoek naar schoonheid, het mooie, een kleine streling voor oog en gemoed. Zijn sculpturen nodigen de toeschouwer uit om ze aan te raken, te betasten, te strelen en te koesteren. Zijn werken kunnen we omschrijven met de woorden lyrisch, emotioneel, sensueel, ingenieus, vrolijk, koket en krachtig.

Van waar komt mijn keuze voor dit kunstwerk ?
Eerst en vooral is Kobe een Vlaamse kunstenaar met zéér veel talent. De keuze van het werk is gebaseerd op het feit dat het dynamiek, enthousiasme, fierheid en elegantie uitstraalt. Dit kunstwerk vertegenwoordigt de dadendrang, actie, Sturm und Drang en het ademt de cultuur van Katoen Natie uit. Verder zit er ook een zekere symboliek in omdat het paard gedurende vele eeuwen de basis van de welvaart van de Naties in Antwerpen was!

Fernand Huts, Voorzitter van de groep Katoen Natie

(HERINNERINGEN. Veertig Vlamingen en hun geliefkoosd kunstwerk (auteur Jean-Pierre Van Der Meiren, uitgegeven door Openbaar Kunstbezit Vlaanderen 2003))

His works have a universal character. The sculpture has a certain degree of detachment and seems to want to keep something to itself. Kobe is constantly looking for beauty, a small feast for eye and mind. His sculptures invite the viewer to touch them, to feel, to caress and cherish them. His works can be described as lyrical, emotional, sensual, ingenious, cheerful, coquettish and powerful.

Why did I choose this artwork?
First of all, Kobe is a Flemish artist with bags of talent. I chose this work, because it exudes dynamism, enthusiasm, pride and elegance. This work represents vigour, action, Sturm und Drang and radiates the culture of Katoen Natie. Furthermore, there is also a certain symbolism, because for many centuries, the horse was fundamental to the prosperity of the corporations in Antwerp!

Fernand Huts, Chairman of the Group Katoen Natie

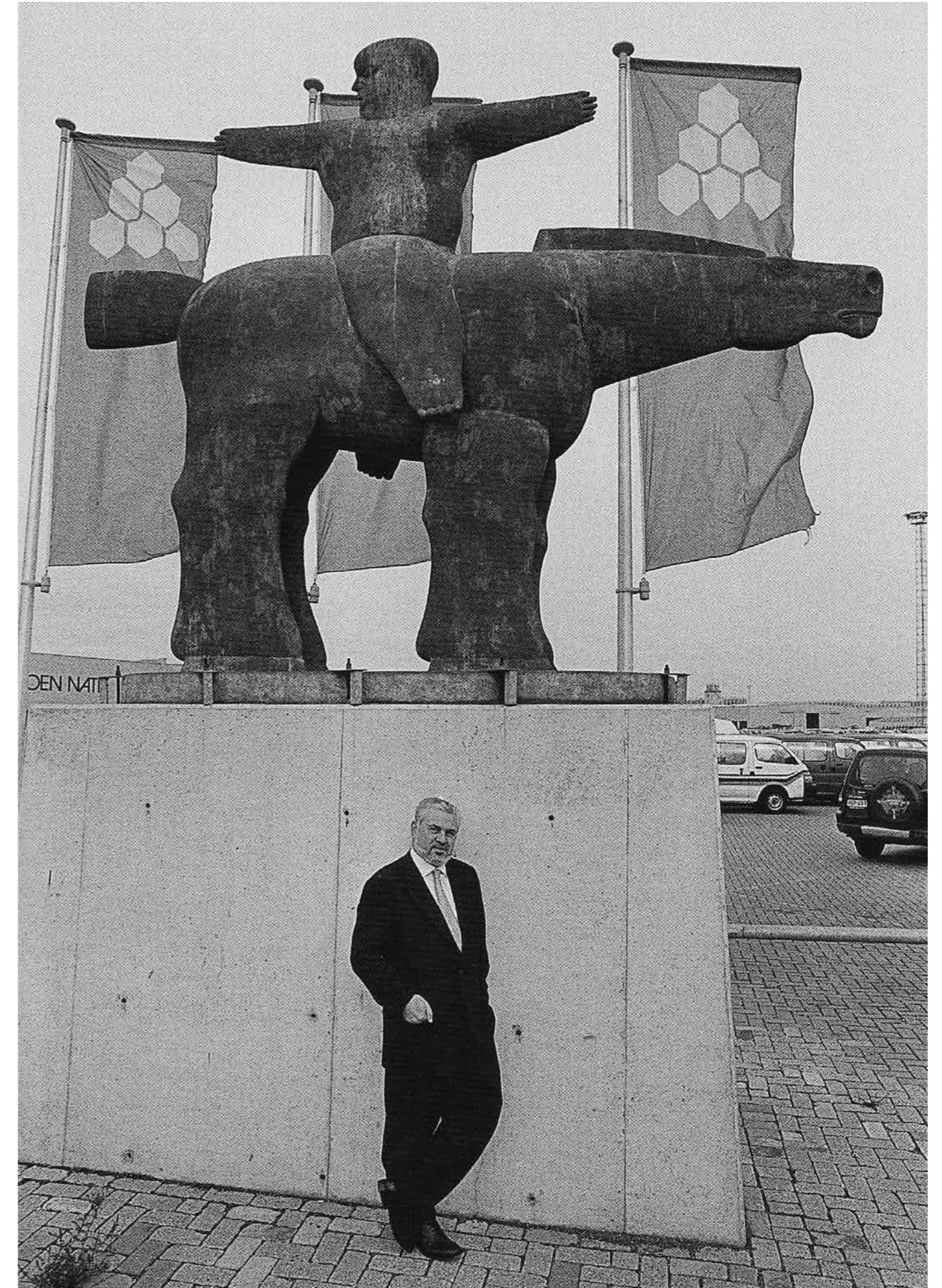
(HERINNERINGEN. Veertig Vlamingen en hun geliefkoosd kunstwerk (auteur Jean-Pierre Van Der Meiren, published by Openbaar Kunstbezit Vlaanderen 2003))

la facette reconnaissable (le dessin pour ainsi dire) et ce n'est qu'ensuite qu'on regarde plus loin pour découvrir le modelé fin et épuré. Kobe rejette sciemment toute anecdotique dans son œuvre, seul demeure l'essentiel, l'indispensable absolu. Ses œuvres ont un caractère universel. Il y a une certaine prise de distance dans la sculpture et elle semble vouloir garder quelque chose pour elle. Kobe est sans cesse en quête de beauté, d'une caresse pour les yeux et pour l'humeur. Ses sculptures invitent le spectateur à les palper, les toucher et les choyer. Nous pouvons décrire ses réalisations avec les qualificatifs lyrique, émotionnel, sensuel, ingénieux, joyeux, coquet et puissant.

D'où provient mon choix pour cette œuvre d'art ?
Tout d'abord Kobe est un artiste flamand avec énormément de talent. Le choix de l'œuvre est basé sur le fait qu'il émane d'elle de la dynamique, de l'enthousiasme, de la fierté et de l'élégance. Cette œuvre représente la volonté d'agir et elle respire la culture de la Katoen Natie. Elle cache en plus une certaine symbolique car durant des siècles le cheval fut la base de la prospérité des corporations à Anvers !

Fernand Huts, Président du groupe Katoen Natie

(HERINNERINGEN. Veertig Vlamingen en hun geliefkoosd kunstwerk (auteur Jean-Pierre Van Der Meiren, édité par Openbaar Kunstbezit Vlaanderen 2003))

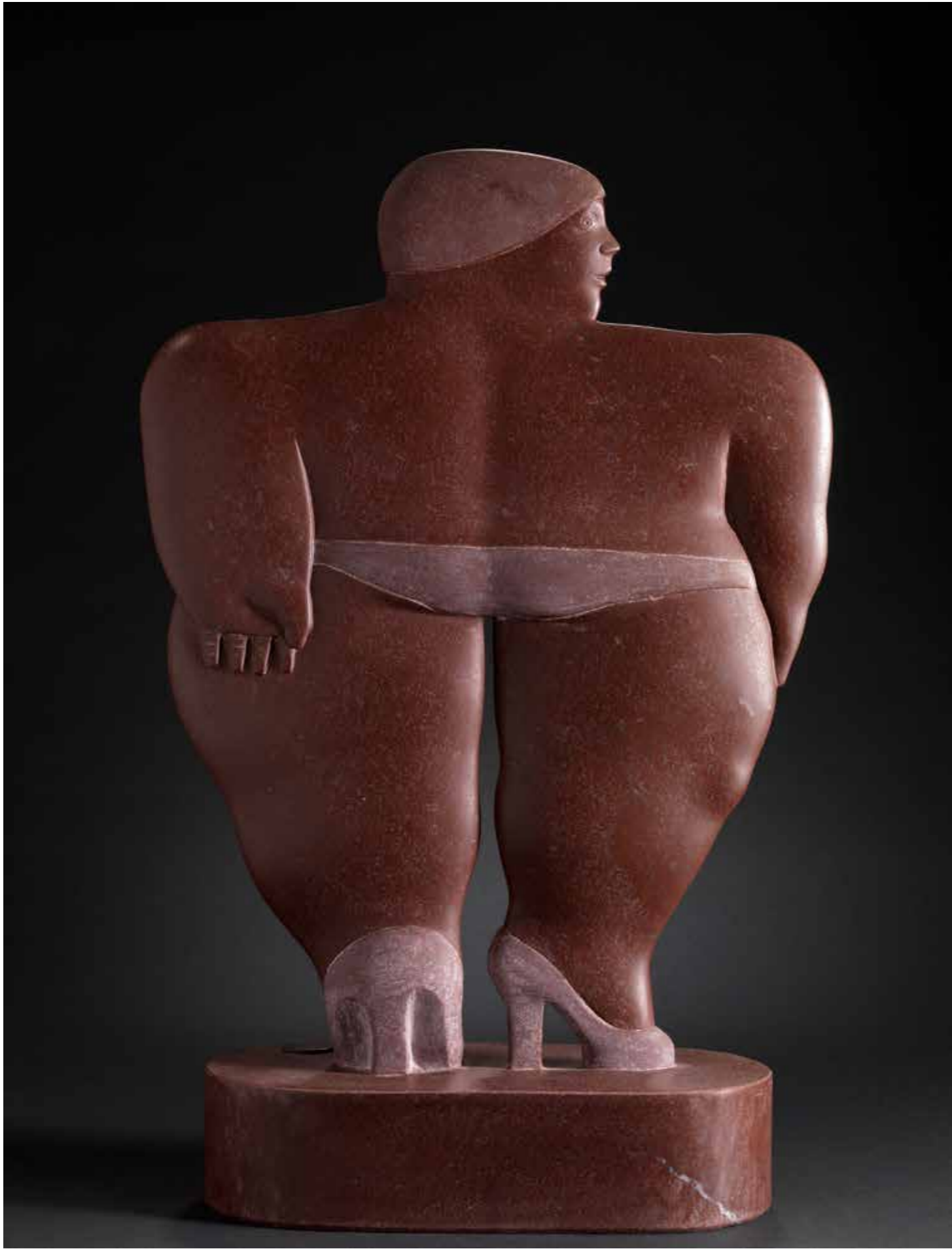
Fernand Huts poseert fier voor De Grote Aanvoerder
Fernand Huts poses proudly in front of The Great Captain
Fernand Huts pose fièrement devant Le Grand Chef

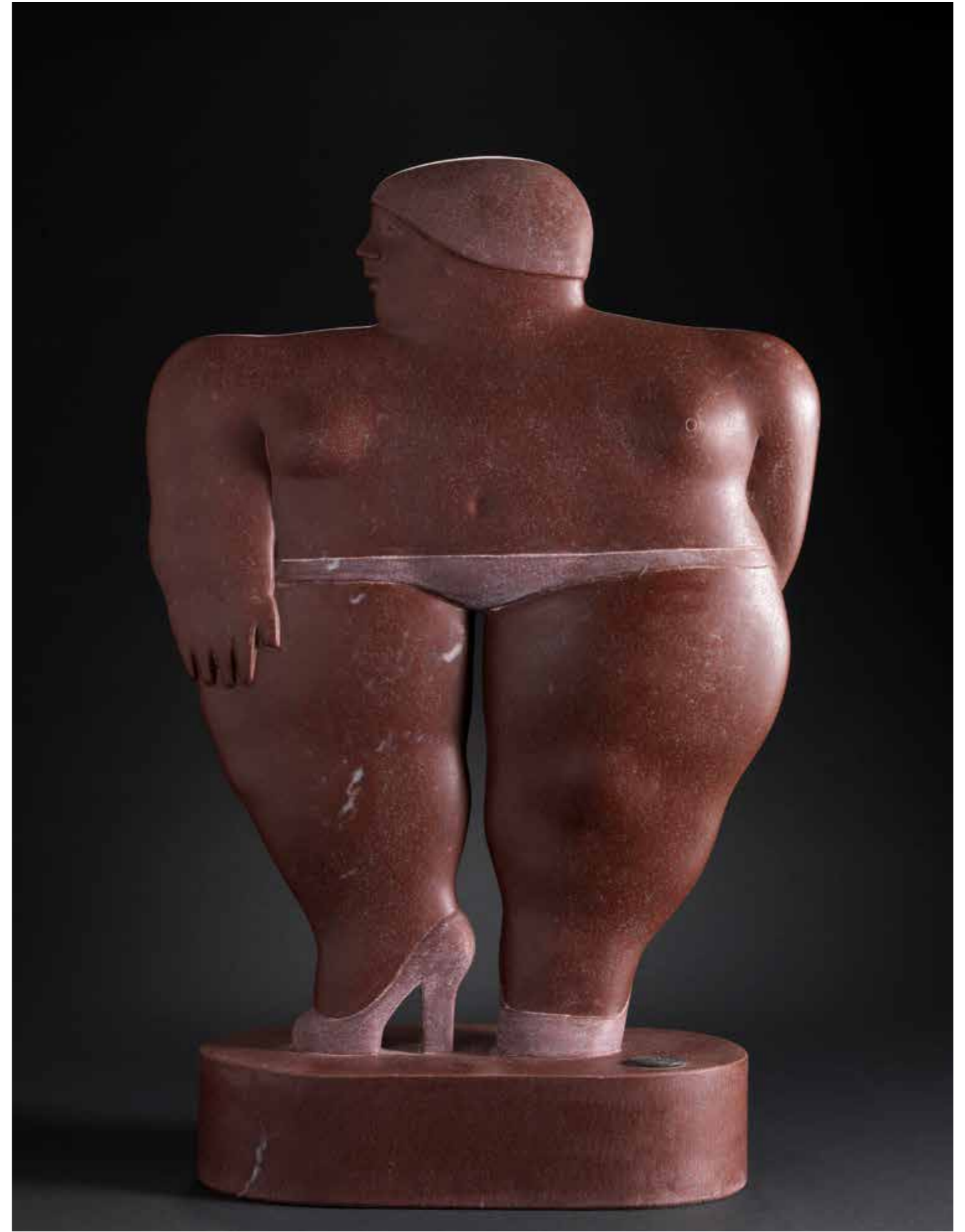
Kleine Baadster · 1997
Bronze, 34 x 22 x 5

Wat Wordt Het? · 1997
Ceramics, 48 x 16 x 7

Une Coquette · 1997 - *The Phoebus Foundation*
Rosso Laguna, 82 × 63 × 9

Ballerina (Léger Comme Le Vent) · 1998
Bronze, 29 × 16 × 4,5

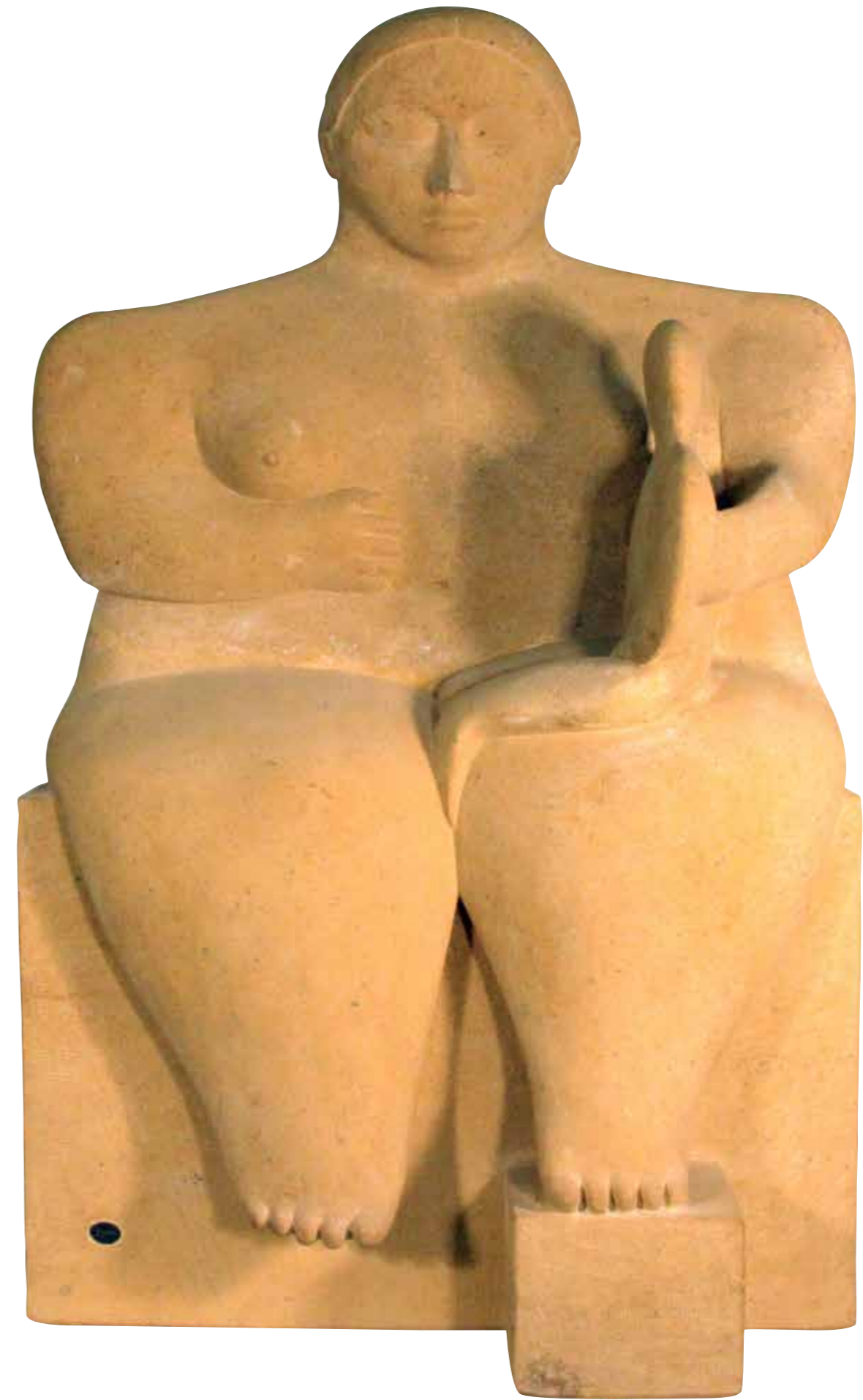

One Step · 1998
Bronze, 62 × 37 × 13

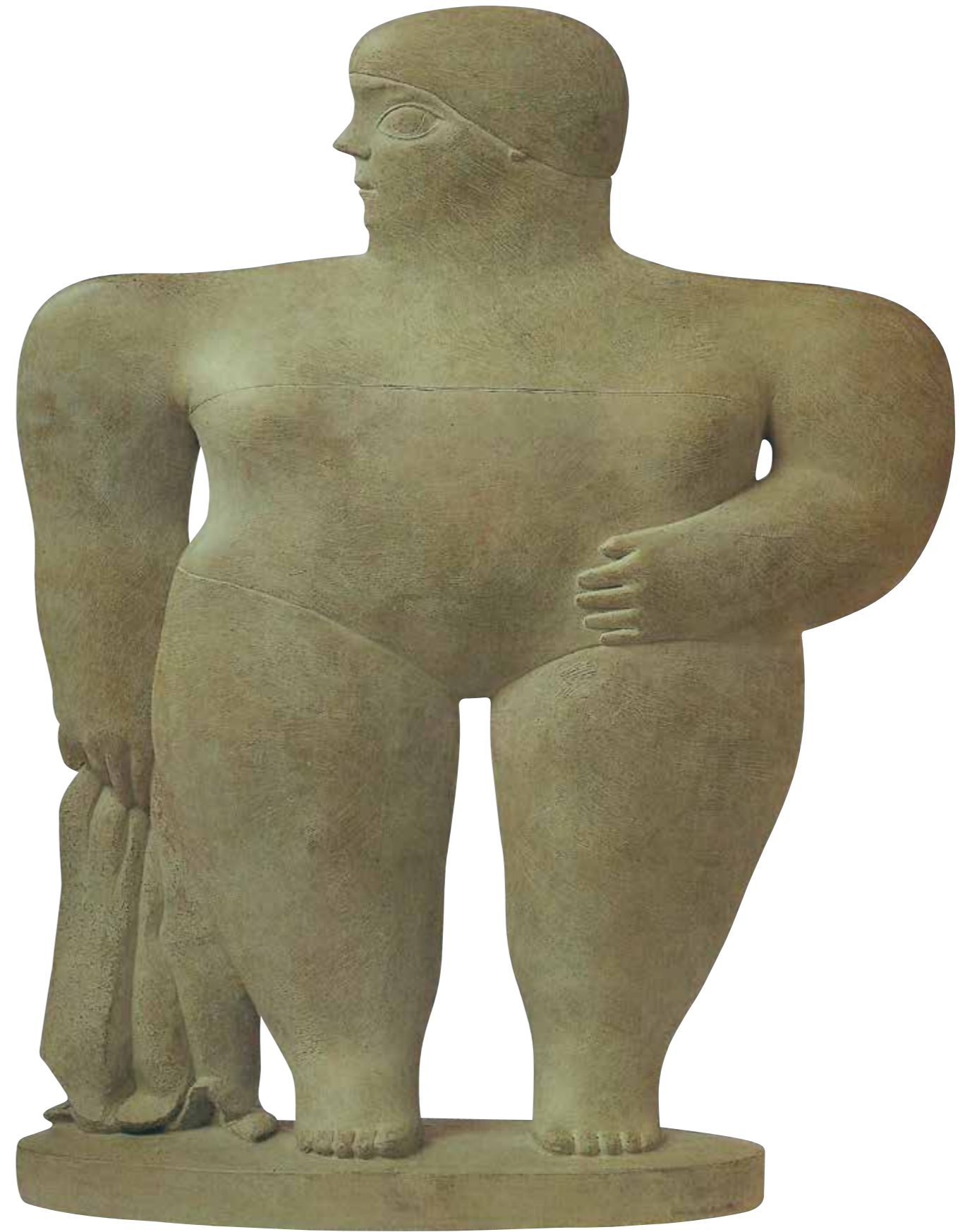

Kiss · 1998
Bronze, 24 × 34 × 7,5

Moeder en Kind · 1998
Sandstone, 100 × 63 × 26

Mademoiselle Ninette · 1998
Bronze, 80 × 50 × 18

Eenheid · 1998
Bronze, 100 × 60 × 12

Jongeling · 1998
Bronze, 140 × 78 × 11

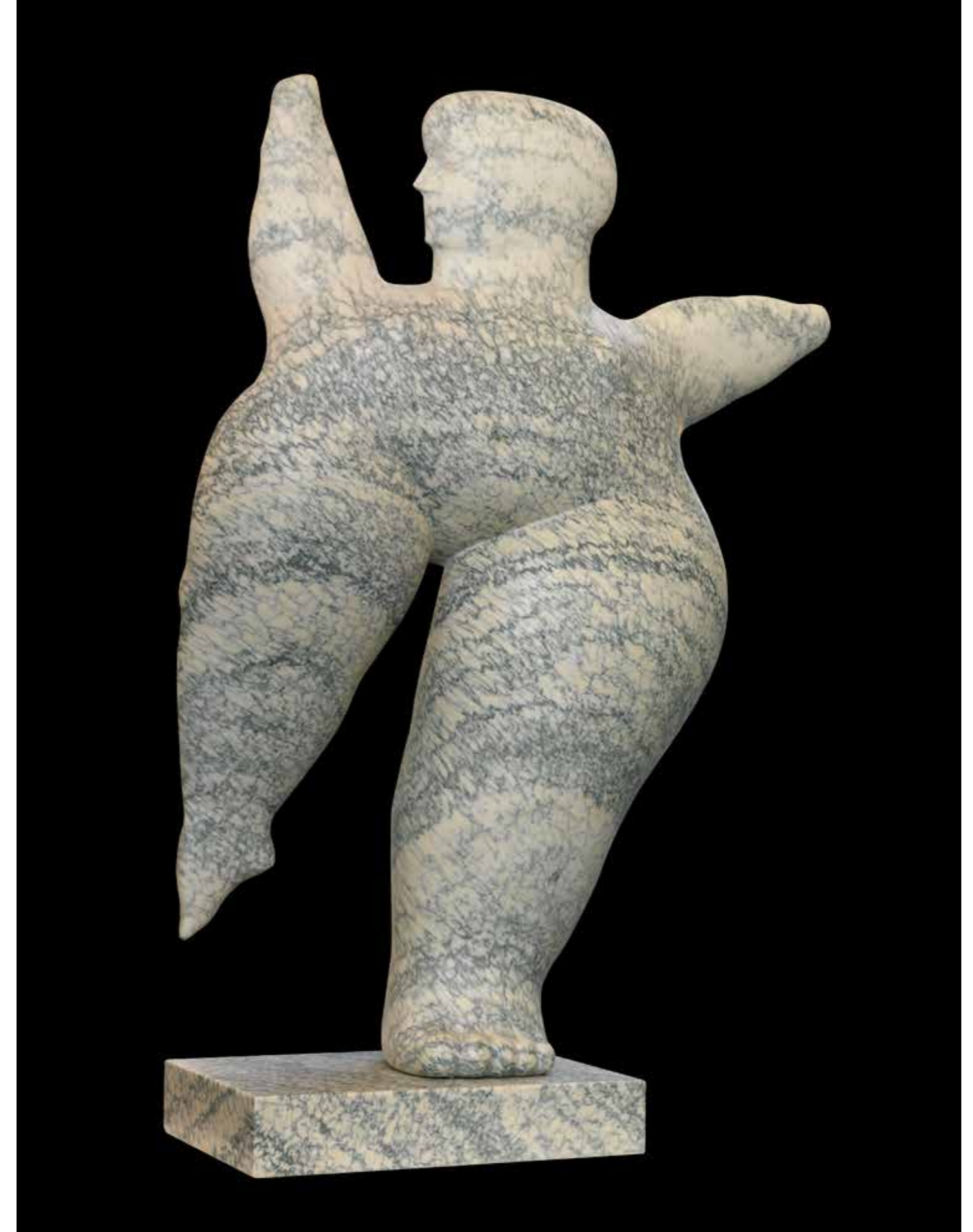
Epona · 1999 - Anzin (Valenciennes), France
Bronze, 360 × 230 × 90

'La Danèse Blue' is een beeld dat mij treft omwille van zijn grote eenvoud en anderzijds de grillige tekening in het marmer waaruit het finaal is gekapt. Het is merkwaardigerwijs ook ergens een ongewoon 'vol' beeld. Een beeld om van te houden. Het getuigt van een ongedwongen, spontane en beheerste vrolijkheid. Een heerlijke 'aanwezigheid'! Opmerkelijk is hier ook dat Kobe het niet nodig vond de armen van handen te voorzien. Het gebaar, opborrelend vanuit het gehele lijf, zegt meer dan genoeg.

'La Danèse Blue' is a sculpture that touches me, because of its great simplicity and also the whimsical lines of the marble from which it was cut. It is curiously also an unusually 'full' sculpture. A sculpture to love. It reflects a casual, spontaneous and controlled glee. A wonderful 'presence'! What's also notable here is that Kobe did not think it necessary to extend the arms with hands. The gesture, bubbling up from the entire body, says more than enough.

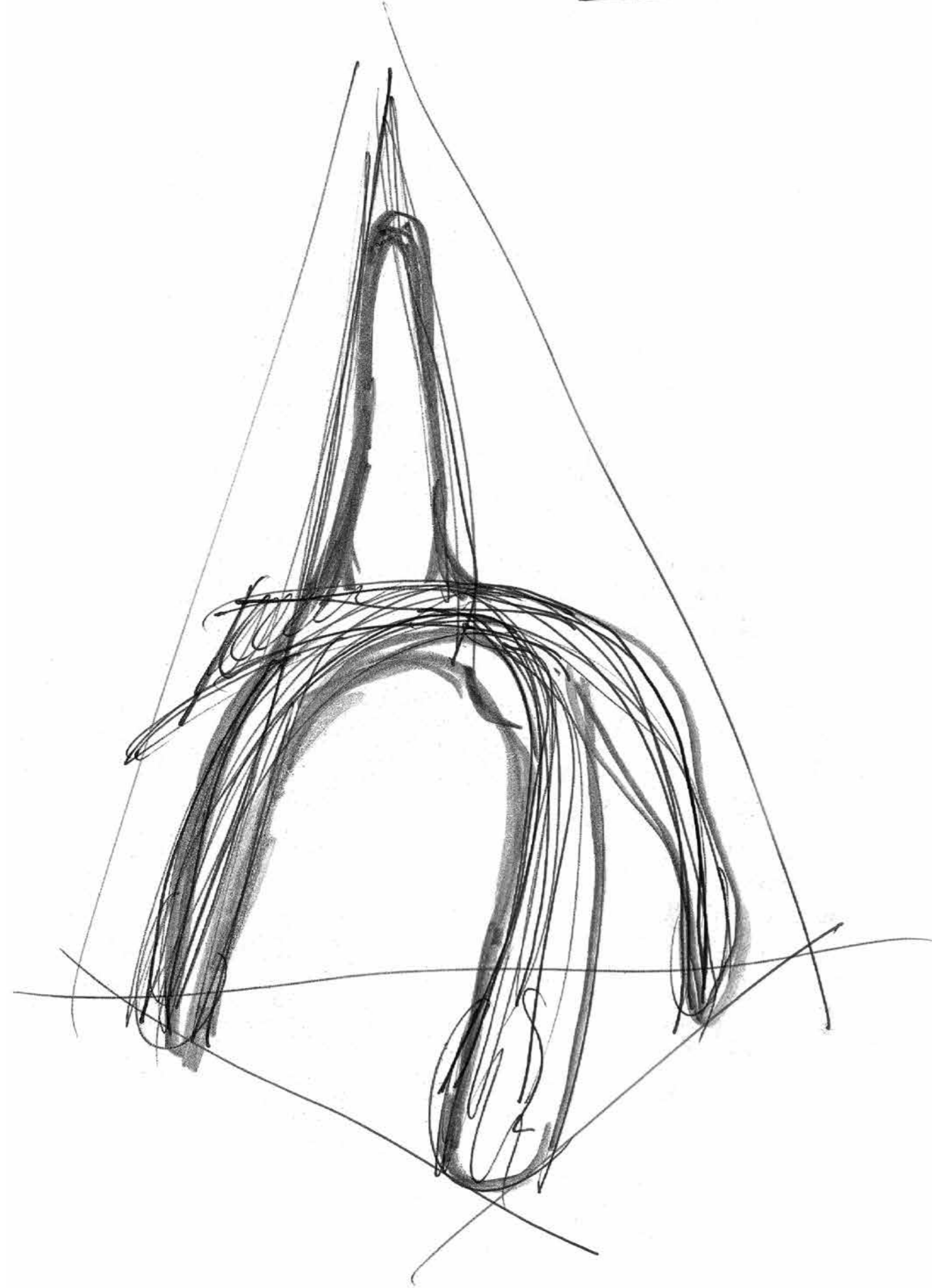

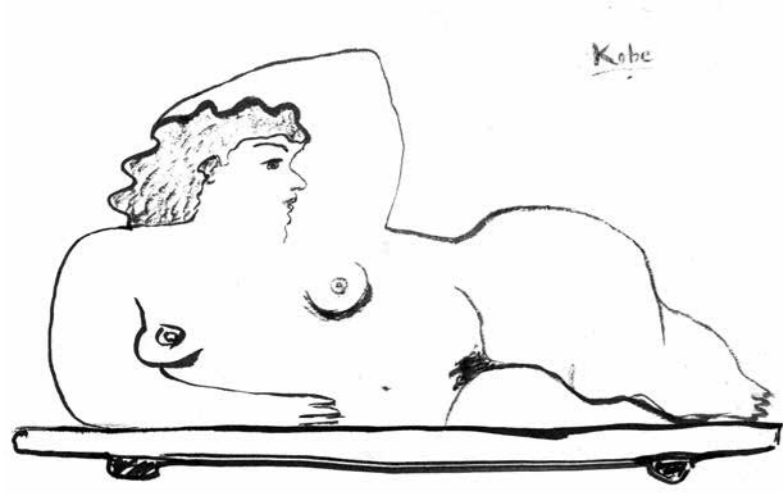
La Danèse Blue · 1999 - *The Phoebus Foundation*
Cipollino, 134 × 96 × 34

Arcade · 1999 - Blandford, Nova Scotia, Canada
Bronze, 630 × 700 × 500

- ARCADE -

Le Printemps · 1999
Bronze, 24,5 x 43,5 x 10

Watching Birds · 1999
Bronze, 43 x 81 x 25

Testo Nel Vento · 1999
Bronze, 30 × 39 × 12

Fierheid · 1999 - Blandford, Nova Scotia, Canada
Bronze, 305 × 208 × 40

Tête Classique • 1999
Bronze, 180 × 50 × 15

Ruin · 2000
Bronze, 87 × 63 × 27

Verginita · 2000
Bronze, 96 × 26 × 20

Equilibrio · 2000
Bronze, 96 × 41 × 28

les Amoureux du banc public

⊗ 26-10-92

Les Amoureux du Banc Public · 2000
Bronze, 270 × 270 × 50

Fallen Warrior · 2001
Bronze, 24 × 19 × 14

Nel Spiaggio · 2001
Bronze, 18 × 25,5 × 11,5

Het werk stelt een vrouw voor die bij manier van spreken de maan aanbidt. In zijn voorbereidende vingeroefeningen laat de beeldhouwer de vrouw met naar de hemel reikende armen en handen een soort fruitmand in maanvorm dragen. Het zou een offer kunnen zijn. Hoe zou je overigens de maan kunnen dragen? Bij het realiseren van het uiteindelijke beeld vergroot Kobe de suggestie, want verdwijnt 'de maan' van tussen de ten hemel of ter maan gestrekte armen. Het wordt extreem reiken naar iets wat niet te vatten valt. Het lichaam van de vrouw bestaat als het ware uit twee delen. Het door naar de maan te kijken naar achter vallende lange haar gaat naadloos over in de uiterst dunne linkerkant van haar lijf en been, over haar borst en tepel heen. De ronde sokkel past perfect bij dit heel efemere streven.

The work represents a woman who worships the moon in a manner of speaking. In his preparatory finger exercises, the sculptor asks the woman to hold up a moon-shaped fruit basket, extending arms and hands, much like a sacrifice. How, in fact, could you carry the moon? In the realization of the final sculpture, Kobe magnified the suggestion, because 'the moon' disappears from between the outstretched arms. It becomes an extreme reaching for something that is incomprehensible. The woman's body is as it were made up of two parts. The long hair that cascades backwards as she is looking at the moon flows seamlessly into the ultra thin left side of her body and leg, over her breast and nipple. The round base is a perfect match for this very ephemeral endeavour.

L'œuvre représente une femme qui pour ainsi dire adore la lune. Dans ses exercices de style préalables, le sculpteur fait porter la femme, avec ses bras tendus vers le ciel, une sorte de panier de fruits en forme de lune. Il pourrait s'agir d'une offrande. Comment d'ailleurs saurait-on porter la lune? Lors de la réalisation de la sculpture finale, Kobe grossit la suggestion, car la lune 'disparaît' d'entre les bras tendus vers la lune. On tend à l'extrême vers l'insaisissable. Le corps de la femme se compose pour ainsi dire de deux parties. La longue chevelure qui retombe vers l'arrière du fait de l'observation de la lune, passe sans faille au côté gauche extrêmement fin de son corps et de sa jambe, couvrant son sein et sa mamelle. Le socle rond s'inscrit à la perfection dans cette poursuite éphémère.

L'Adoratrice Della Luna · 2001
Bronze, 158 × 38 × 23

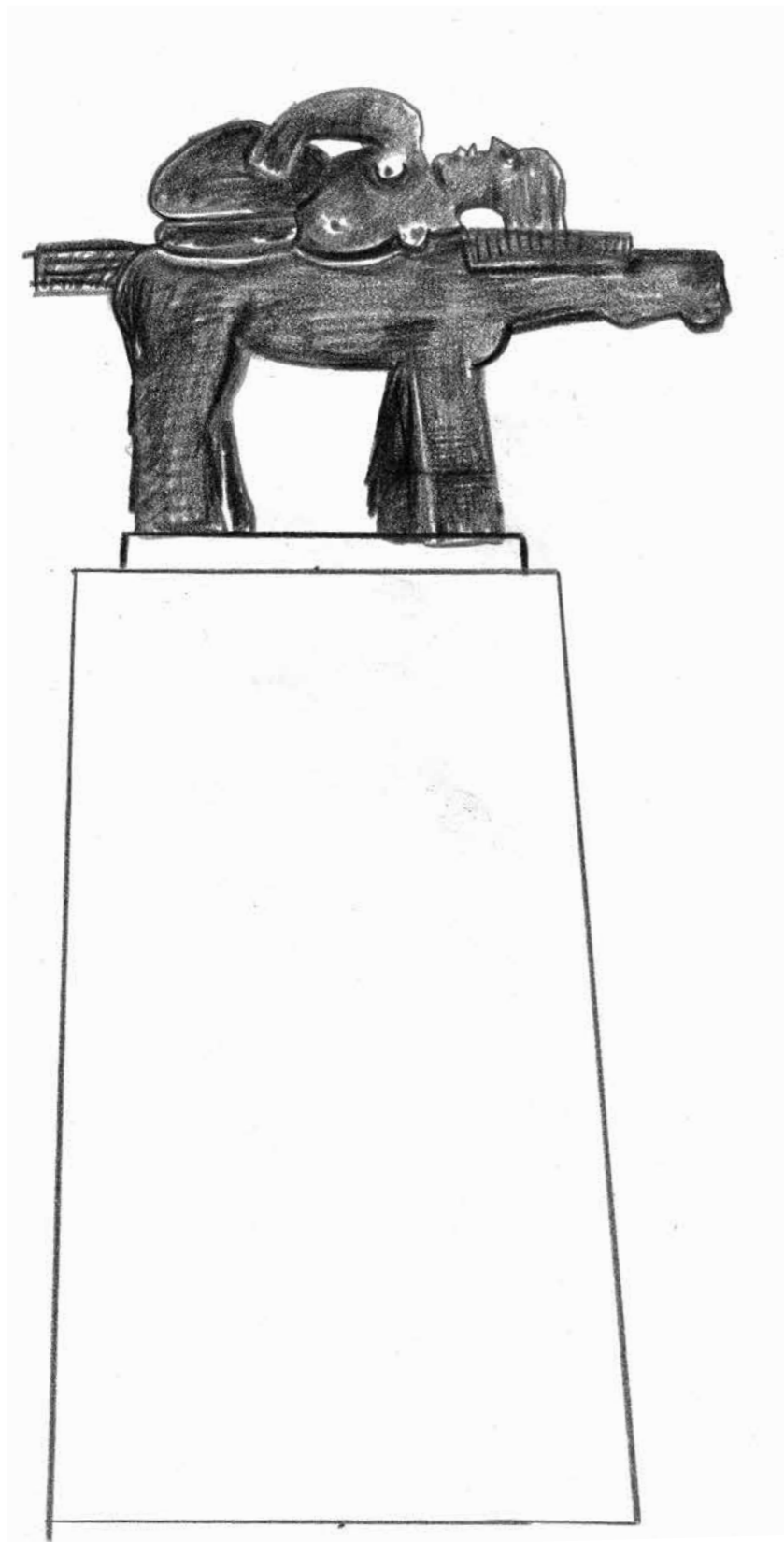
Small Horse · 2002
Bronze, 40 × 25 × 9

Fier Paard · 2002
Bronze, 70 × 64 × 25

Europa · 2002
Bronze, 84,5 × 73 × 20

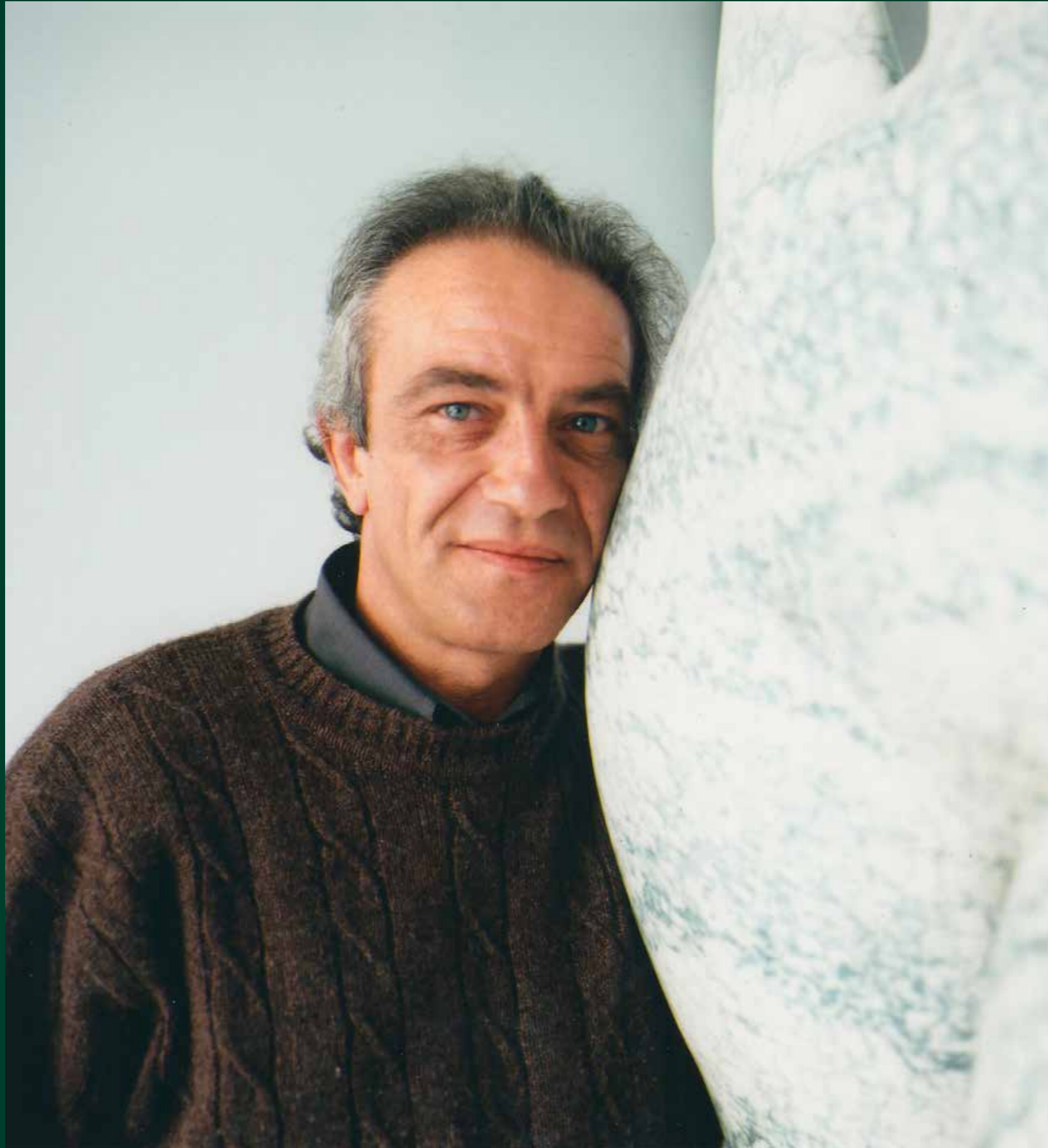
Il Sogno Sul Cavallo · 2003
Bronze, 30 x 38 x 6

Staand Figurtje · 2003
Bronze, 60 × 45 × 11

Verlangen · 2003
Bronze, 68 × 40,5 × 9,5

Ingenious simplicity

In the mid-90s I visited Kobe in Zwevegem (Kortrijk) several times. He was a man of few words, self-willed, even stubborn, angry, and barely fathomable. His artistic work seemed to be the only thing that really touched him. A restless soul who could only be himself in the studio with his creations whose voluptuous, supple lines were built around a geometric frame.

His son, Albin Saelens, who I got to know recently, told me that Kobe (not long after our meeting) had left Flanders for a new life in Pietrasanta, the Italian village steeped in artistic tradition. Along with countless casual holidaymakers, I still managed to see his work regularly, not least the impressive horse, which had halted on the beach of Knokke for the 'Robinsons Art Gallery'.

It must have given Kobe a kick, the feeling of living and working in a place where his idols, including Marino Marini and Henry Moore, once hung out on a regular basis. To say nothing of Michelangelo. That is how long the village has been a sanctuary for sculptors.

Kobe, pseudonym for Jacques Saelens, was born in Kortrijk (Belgium) on September 4, 1950. From 1969 to 1974, he studied at the art colleges St Lucas Ghent and St Lukas Brussels. When he graduated in 1974, a sense of dissatisfaction prevailed. He still needed to get the influence of Koenraad Tinel as 'master' out of his system. Kobe strove for authenticity, craved the sun and went to Mexico. For two years, he lived the life of a wanderer in South America. He was captivated by the cultural heritage. What he had seen and experienced there would never leave him. That is where the seeds were planted of the sculptures that we know and appreciate today.

Before his work (90s) became popular and was valued for its uniqueness and monumentality, the artist was holding down several jobs just to be able to concentrate on his art. The tide turned when in 1979, he was asked to teach at the Academy of Fine Arts in Deinze and was commissioned by the National Flax Museum in Kortrijk to inject his hyper-realism in all protagonists and extras.

His work started to take proper shape in the early 90s. Again and again, broad and narrow figures came to join his remarkable visual universe. Thematically, the female figure and the horse dominate his oeuvre. Kobe flirts, and at the same time struggles, with his boundless imagination and his profession that has increased over the years: how can you shape your own reality without your imagery becoming unreadable and betraying simplicity?

Very quickly, the female figure gave way to the phenomenon of 'woman' and gradually, tight lines kept the ultimate shape in check. The 'skin' of the sculptures immobilised the inner forces. Kobe created numerous

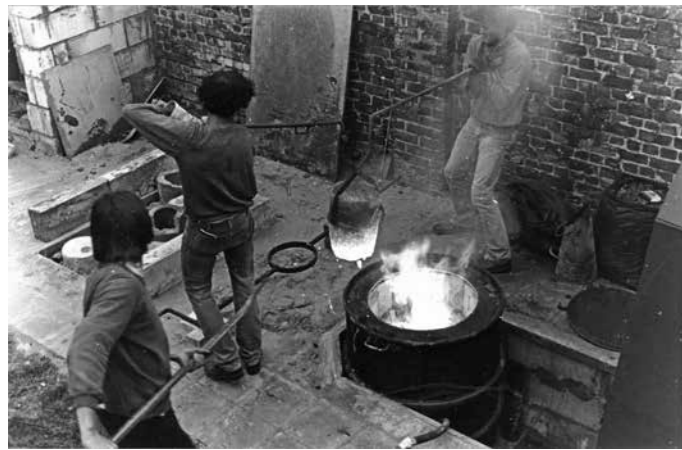
female figures, but without the kind of extremely coquettish femininity we know from fashion magazines and movies. What Kobe created was more mysterious in itself, was pure and simple.

Another favourite theme of Kobe is the horse. Not only because of its magical curves and strength, but there is also the myth which the animal carries inside. We give it (far too) little consideration, but we are much indebted to the animal. Its history, moreover, runs parallel with that of man: the horse was always there. In times of hard work and war, in sports entertainment, in defeat and victory.

Kobe was an artist who built on the history of art in a firm, subtle and skilled way. Complementing centuries of beauty with your very own thing: his dream had come true! A synthesis of many years, of travel, study, passion, looking, seeing, touching and feeling. He made his art experience so fanatical and enthusiastic and made sure that each creation was preceded by a long journey. The simplicity radiating from Kobe's sculptures conceals their ingenious nature. It is extremely difficult, time and again to

Zoon Albin Saelens poseert bij La Baigneuse (p. 30-31)
 Son Albin Saelens poses beside La Baigneuse (p. 30-31)
 Le fils Albin Saelens pose à côté de La Baigneuse (p. 30-31)

express this extreme compactness of a feeling or emotion in a sculpture when you negotiate the tightrope of wide and narrow at the same time. It has become his trademark. How far can you go without the sculpture becoming technically impossible and without losing the essence of what you want to express? It has become his creative life: how to solve problems of form?

Although authenticity prevailed for him, he was still convinced that an artist must dare to look behind him to see what was good. In terms of theme, therefore, there are similarities between the female figures of Kobe and the 'Pomonas' by Marino Marini (1901-1980), women with round shapes symbolizing happiness according to their creator. Kobe's 'Watching Birds' (p. 65), 'Mademoiselle Ninette' (p. 53) and 'One Step' (p. 47) meet that description. But Kobe's works are wide and narrow at the same time, which requires an almost endless search to solutions for problems of form. Sometimes, the equilibrium seems to balance on the edge of the impossible, as in 'Equilibrio' (p. 75). The woman balancing on the heel of her elephant-like foot, spreading her arms to maintain her poise.

Kobe: "Of course, I often bump into technical problems in my designs. In fact, I often find myself completely absorbed by them. Sometimes, the remedy consists of a long walk. Preferably along the sea. It also happens that I sometimes need to physically remove myself from them. Then I combine the pleasant and useful and go on a trip. For a break. A nice Italian town, a museum or an exhibition often provide the solace I seek. For me, this is more effective than trying to soldier on."

Kobe's sculptures originate in countless sketches. "Every day starts with sketching. That's the only way to bring order to the chaos inside that head of mine. Pure necessity." Sketches, finger exercises in clay, wax, pencil or ink. My fantasy knows no bounds, but when it comes to committing things to three dimensions, I need to rein in. Details are either eliminated or magnified and are, therefore, crucial. The essence remains. Which elements are essential to suggest what the artist has in mind? The initial fun needs to become serious and calculated. Like the architect who builds the most eye-catching bridge but must make sure that it is sturdy, so must Kobe try to think mathematically. If all those conditions are met, then he can reach for the wet clay to 'build' around a carefully studied frame. Later comes the plaster cast which is often planed and filed for a very long time. For weeks, or even months, a sculpture will 'reside' in the studio for further honing.

It seems contradictory that the work of a jitterbug like Kobe should exude nothing but calm. There is a long

interval between the initial idea and finished sculpture. It is necessary to use the powers of reasoning and abstraction. Abrupt gestures are unacceptable. Kobe is also a perfectionist. "I set the bar high. What I deliver or release has to please and satisfy various criteria. Everything has to be right and come together: expression, beauty, profundity, subtle diversity in equality and conciseness".

The utter lack of inhibition is found in his sketches: an amalgam of shapes, gestures and emotions, only a few of which will 'develop' into sculptures. Over the years, his head has become increasingly foolish. In fact, at times, there is a growing powerlessness that gets him a little down. If he could, he would make dozens of sculptures at a time. Every problem can be solved in several ways, but can only be worked out one at a time. It is not unusual for Kobe to spend two full days on a single detail! Everything has to be just right.

If you look at a sculpture of Kobe, you will see that it is spot-on, from whichever angle you look at it. Each line is as it is supposed to be. The recognition is striking. Secretly, it is the straitjacket that does it. His sculptures evoke joyfulness and bear witness to virtuosity. It does not surprise me that they are sought after. In their simplicity, his women and horses contain the essence of their being. Typically, moreover, is that they carry a certain degree of detachment in themselves. The faces are closed. Stripped of personal features. 'Tête Classique' (p. 71), for example,

is not a portrait, even though the work is inspired by several. The expressiveness is anchored in the physical proportions. Sometimes subdued and elongated, as in 'Verginita' (p. 74), while other times delirious, as in 'Marine' (p. 36).

To create beauty was his life. Sporadically, there was time for rest and friendship, a short chat, a passionate conversation or a good meal. Kobe lived life to the full. You can tell by his sculptures. They incarnate the lumpiness of his Flemish nature and the playfulness of the South.

Kobe's sculptures have something existential about them and relate to life. They are kinds of prototypes in which everyone recognizes themselves, but they continue to be what they are, unperturbed. That hint of melancholy, which a sensitive soul like mine will pick up almost every time, is part of life and gives his work an extra dimension.

Abstraction only penetrated Kobe's work very gradually. For a long time, he tested the waters, practising and playing with planes and shapes within his self-imposed geometric frame (square, circle, horizontal and vertical lines). Could the abstraction, which he had resolutely rejected in his student years, add to the expressiveness of his work? Could the expression be enhanced by firing the imagination? Many of his works would prove that that was possible, provided that the distortions would not affect the level of recognition. Kobe: "Creating sculptures is meditation for me. A search for myself, for a way to express myself" And he once said,

— How far can you go without the image becoming technically impossible and without losing the essence of what you want to express? It has become his creative life: how to solve problems of form?

"A sculpture is finished when I'm done playing with it."
As a critic, you should be open to all forms of (visual) art, whether it is sober, restrained, minimalist, committed, contemplative, exuberant... For me, it is all about admiration and/or amazement. In respect of creative people - even when they no longer perform the work themselves and just use their imagination - and the artists who also master the craft.

In his work, Kobe combined both and looked for solutions to his fantasies within a smaller niche, while quite a few artists began to experiment with completely new materials. In this respect (also through the lack of any artistic commitment towards abusive situations in society) you could call Kobe somewhat conservative, but a class act of the most stubborn kind he certainly was.

When I saw his later work, I admired how he had taken the original distortion of reality to extremes without compromising on recognisability in any way. It was clever and surprising, too, how, within those form- and content-related limitations which he had continued to impose on himself, he started to include abstract elements in his oeuvre. Most of his creations are extremely successful, in my opinion, and examples of an incomparable technique.

Take the horse 'Forza' (p. 193), for example. On closer examination, it is a combination of abstract shapes that seamlessly merge. Above the animal's elegant, muscular and smooth backside, there is a chunky cone protruding from

his lower back, representing his tail. One of the four legs is - surprisingly - much thinner than the other. The sleek neck, reaching to the sky, tails off in a cup formed by two abstract-lyrical elements that nestle against each other. And yet: you cannot have more horse than this!

In yet another work, he plays with the mane of the horse. He knows the animal inside out. Women have an extremely sturdy and broad leg, while the other is much thinner. A shoulder abruptly ends in nothingness; the other ends in a stump with the shiny brittle curvature of the joint. She is on the tips of her toes.

For years, Kobe created variations on a few themes in a skilful manner. Also, he does not use models, or even the faces of women imposed by the media. For Kobe, it is about the essence of things, the essence of woman, the soul of the horse, even though these had wings at times and a humanized look.

Johan Debruyne,
critic,
August 2016

Revised notes from the 90s, completed with new insights after studying the whole oeuvre of Kobe and supplemented with excerpts from essays about Kobe written by Annelette Hamming and Henriette Verburgh.

Donna Con Anello · 2004
Bronze, 33,5 × 29 × 11

Direct opvallend aan deze tors is het spel van platte en volumineuze vormen. Kobe koos hier het menselijk lichaam als grondpatroon, een vaststaande idee. Vanuit verschillende perspectieven lijkt dit lichaam het ene moment dun en het andere moment rond en vol. Kobe's gedachtegoed - het leven en de geschiedenis als dans - komt hierin tot uitdrukking. In het leven herhalen zich dezelfde gebeurtenissen, maar steeds met nieuwe deelnemers en 'kostuums'. Desalniettemin verandert het grondpatroon niet. 'Kleine Torso' is in brons gegoten en gepatineerd met kopernitraat voor een lichtgroene kleur.

(© Loek Dijkman: Het Depot Wageningen)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 97)

What catches the eye immediately with this torso is the play of flat and bulky shapes. Here, Kobe chose the human body as the basic pattern, a fixed notion. From different perspectives, this body looks thin one moment and round and full the next. Kobe's ideology - life and history as a dance - is expressed in it. In life, the same events repeat, but always with new participants and 'costumes'. But the basic pattern does not change. 'Small Torso' has been cast in bronze and patinated with copper nitrate for a light green colour.

(© Loek Dijkman: Het Depot Wageningen)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 97)

Ce qui frappe d'emblée sur ce torse est le jeu entre les formes plates et volumineuses. Kobe a choisi ici le corps humain comme motif de base, une idée bien ancrée. À partir de différentes perspectives ce corps semble tantôt mince et tantôt bombé et plein. La pensée de Kobe - la vie et l'histoire comme danse - s'exprime ici. Dans la vie les mêmes événements se répètent, mais à chaque fois avec d'autres participants et d'autres 'costumes'. Or le courant de fond ne change pas. 'Petit Torse' est coulé dans le bronze et patiné avec du nitrate de cuivre pour une couleur vert clair.

(© Loek Dijkman: Het Depot Wageningen)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 97)

Kleine Torso · 2004 - Het Depot Wageningen
Bronze, 160 × 48 × 32,5

La Demoiselle des Étangs · 2004
Marmo Bianco Carrona / Bronze, 37 x 31 x 13

De Wereld Is Zo Klein · 2004
Bronze, 83 × 28 × 22,5

Bustino II Maschio · 2004 - *Het Depot Wageningen*
Bronze, 23 × 23 × 10

Bustino II Femille · 2004 - *Het Depot Wageningen*
Bronze, 23 × 23 × 10

Sunbathing · 2004
Bronze, 26 × 26 × 9

Paola · 2004
Bronze, 32 × 46 × 9

Eroina Sdraiata · 2004
Bronze, 16 × 32 × 6,5

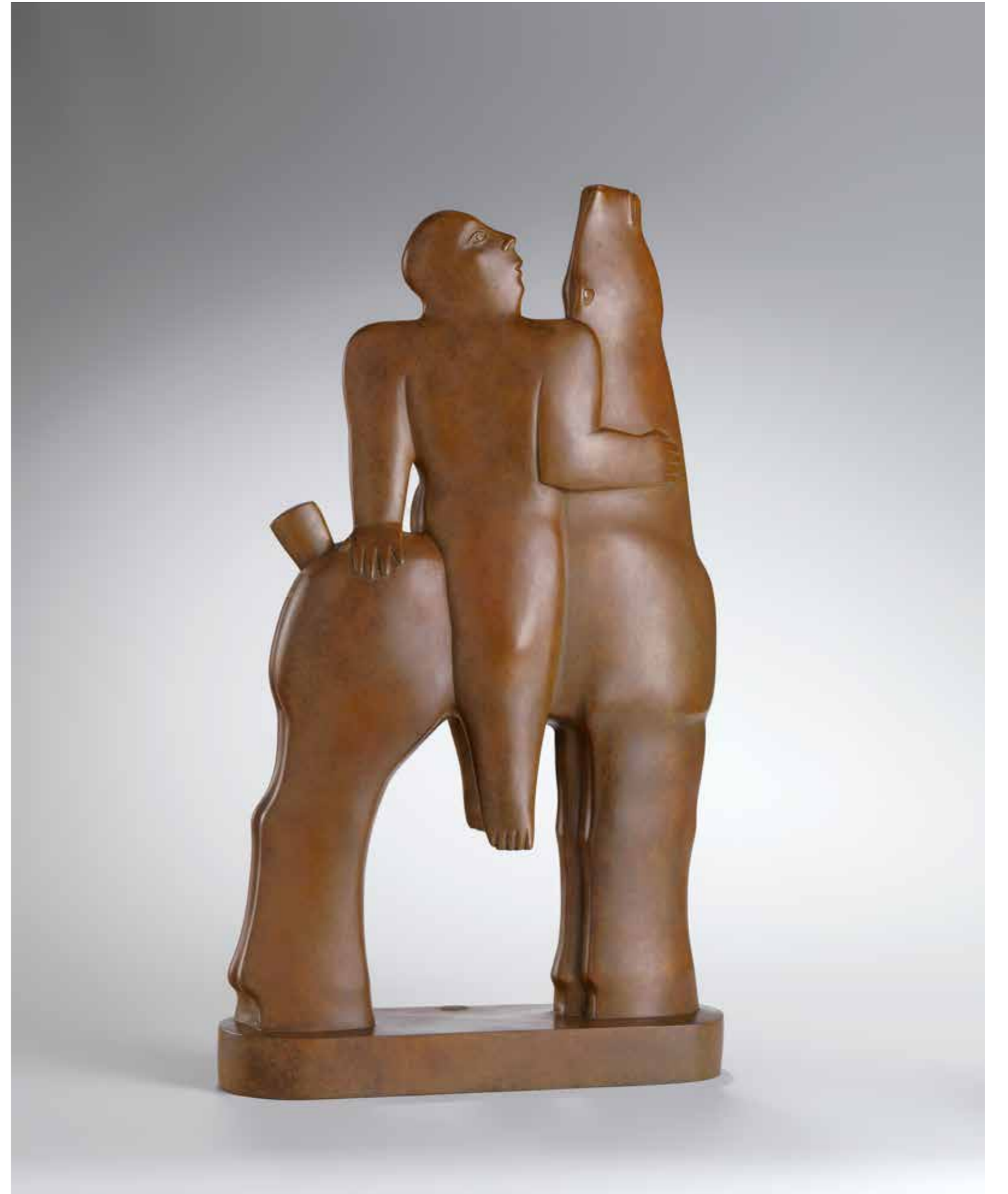

Regardez-Moi · 2004
Bronze, 40 × 84 × 14

Il Dolce Incontro · 2004
Bronze, 52 × 87 × 20

Unita · 2004
Bronze, 60 × 35 × 10

Een knappe tekening, meer dan zomaar een schets, die bij nader toezien heel wat verduidelijkt. Wat opvalt is de meer virulente arcering binnen de vleugels die het dier krijgt aangemeten. De dynamiek en de kracht die je op die plaatsen ontwaart, suggereren voor dit onmiskenbaar geliefkoosde dier (de kunstenaar gunt het paard onbegrensde ontsnapingsfaciliteiten) de absolute mogelijkheid tot ontsnappen aan de zwaartekracht. Vluchten uit dit ondermaanse wordt dan toch mogelijk. Uit dit beeld spreken respect en liefde voor het paard. Het is een dier waarmee de kunstenaar vertrouwd is. Een dier dat hem laat dromen.

Dit unieke beeld van een paard getuigt hoe intens Kobe het dier heeft geobserveerd en hoe perfect hij het aanvoelt. Het beeld is een symbiose van een paard zoals ik het me kan voorstellen en van hoe een paard door een of ander wonder (of moeten we nog eeuwen wachten op een of andere uitvinding, een evolutie of mutatie?) zou kunnen zijn of worden. Het is een paard zoals hij het zich moet hebben gedroomd. Doorgaans schrikt de oerkracht van zo'n dier je wat af, zorgt ervoor dat je op je hoede bent, maar kijk naar dat oogje. Dit dier begrijpt je! Het is bereid en in staat om samen te zweren met zijn vertrouwde en geliefde ruiter. Waar gaan we heen? Nee, waar vliegen we heen? Speelsheid en kracht treffen elkaar hier op spontane en bijzonder vakkundige en liefdevolle wijze.

A beautiful drawing, more than just a sketch, which explains a lot on closer inspection. What is striking is the more powerful shading of the animal's wings. The dynamics and the power you sense in those places, suggest for this undeniably favourite animal (the artist grants the horse limitless escape options) the absolute ability to escape gravity. Fleeing from down below is still possible. This sculpture expresses love and respect for the horse. It is an animal with which the artist is familiar. An animal that allows him to dream.

This unique sculpture of a horse testifies how carefully Kobe has observed the animal and how perfectly he can sense it. The sculpture is a symbiosis of a horse as I can imagine, and how a horse by some miracle or other (or should we wait for centuries for some invention, an evolution or mutation?) might be or become. It is a horse as he would have imagined it. Typically, the primal force of such an animal scares you somewhat, ensures that you are on your guard, but look at that eye. This animal understands you! It is willing and able to conspire with his trusted and beloved rider. Where are we going, or should I say, flying? Playfulness and power meet here in a spontaneous and highly skilled and loving way.

Un joli dessin, bien plus qu'une simple esquisse, qui à bien l'étudier, explique pas mal de choses. Ce qui frappe ce sont les hachures plus virulentes à l'intérieur des ailes de l'animal. La dynamique et la puissance que l'on décèle à ces endroits, suggèrent à cet animal indéniablement chéri (l'artiste concède au cheval des facilités d'évasion illimitées) la possibilité absolue d'échapper à la pesanteur. Fuir ce bas monde devient alors possible. Cette statue exprime le respect et l'amour du cheval. Cet animal est un familier de l'artiste. Un animal qui le fait rêver.

Cette représentation unique d'un cheval témoigne de l'intensité avec laquelle Kobe a observé l'animal et montre combien il le sent parfaitement. La sculpture est une symbiose d'un cheval tel que je peux me le représenter et de comment un cheval, par l'un ou l'autre miracle (ou devons-nous encore attendre des siècles l'une ou l'autre invention, évolution ou mutation?) pourrait être ou devenir. C'est un cheval tel qu'il doit l'avoir rêvé. En général la force primaire d'un tel animal effraie un peu, elle vous tient sur votre qui-vive, mais regardez donc ce petit œil. Cet animal vous comprend ! Il est disposé à et en mesure de conspirer avec son cavalier familier et aimé. Où allons-nous ? Non, vers où nous envolons-nous ? L'enjouement et la puissance se chevauchent ici d'une manière spontanée, experte et tendre.

Pegasus II · 2004
Bronze, 48 × 50 × 30

Pegasus III · 2005
Bronze, 41 × 32,5 × 10

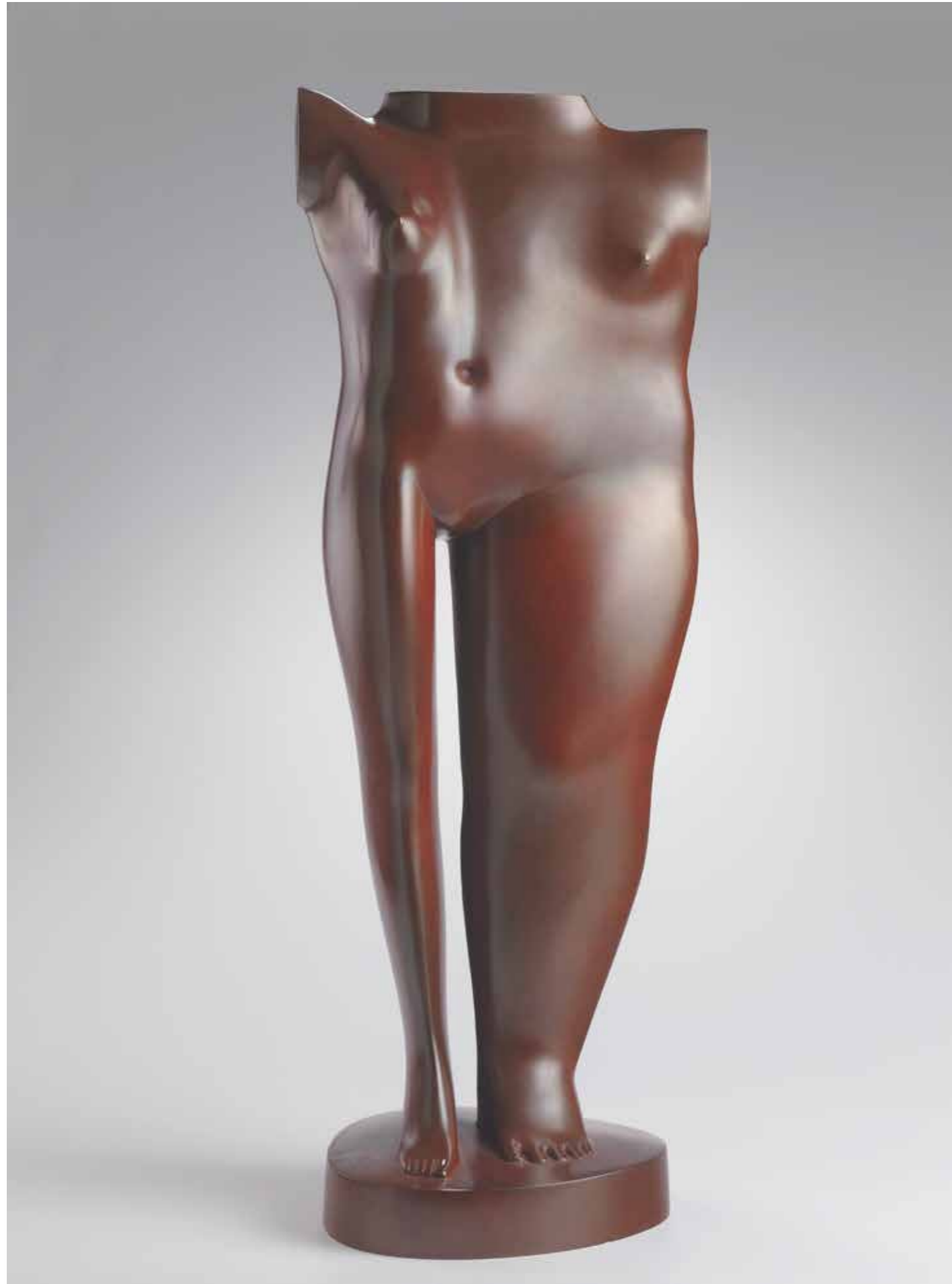
Beste Maatjes · 2005
Bronze, 52 × 30 × 15

Aurora · 2005
Bronze, 45 × 51 × 16

Il Cavaliere · 2005
Bronze, 38 × 43 × 8

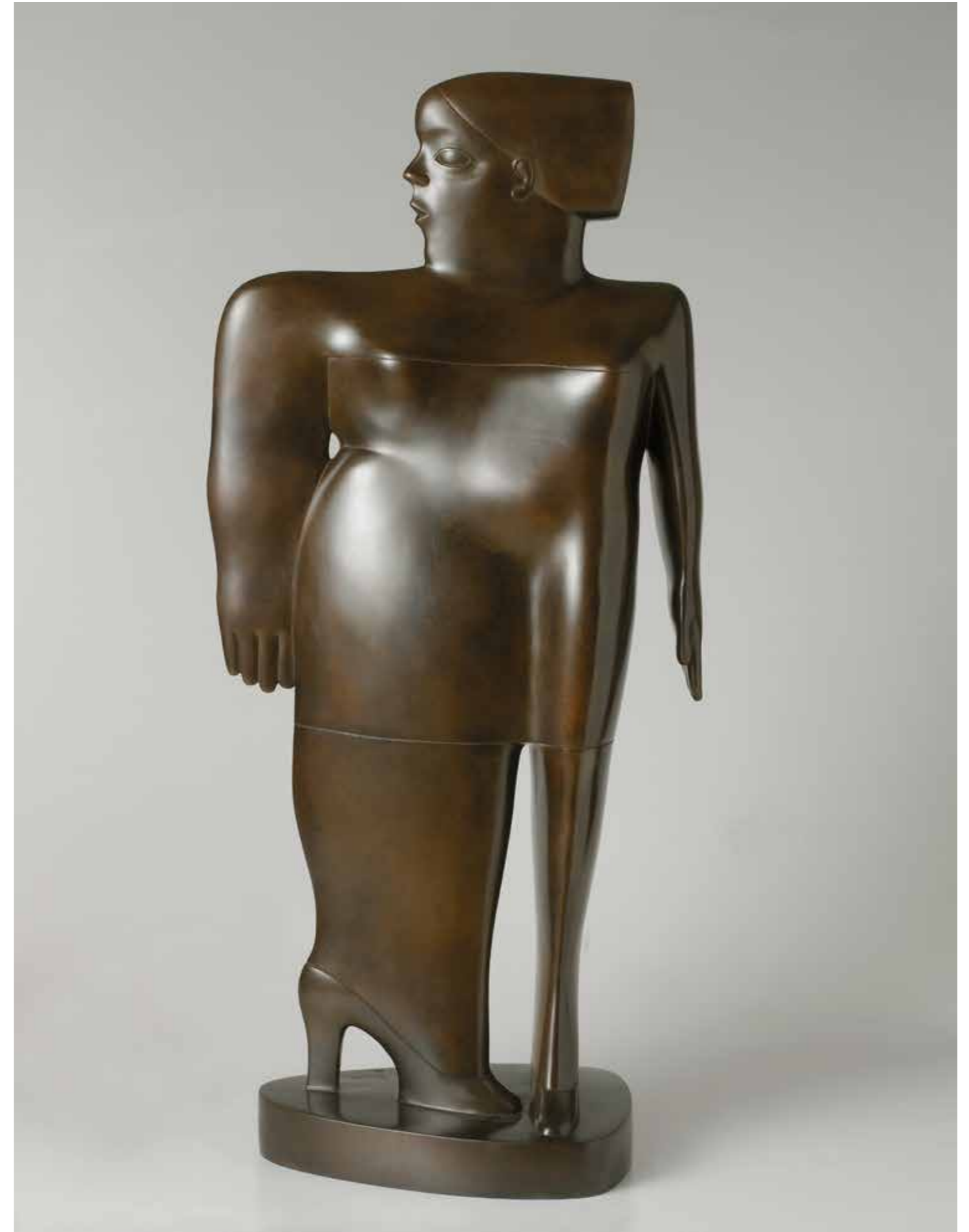
Torso in Piedi I · 2005
Bronze, 77 × 29 × 23

Laura · 2005
Bronze, 39 × 61 × 14

Koppeltje · 2005
Bronze, 80 × 46 × 19

Meraviglia · 2005
Bronze, 90 × 40 × 22,5

'Wel? Hier ben ik (dan)!' Vooral uit de blik van de vrouw spreekt de titel van het werk. Uit een mooi, enigszins stoicijns gezicht en dito blik. Alsof ze zich ergens heeft voor opgesteld. Uiterst spaarzame, subtiele koketterie. Niet meer dan nodig. Geen overdaad. Haar schoonheid - ik verdenk Kobe ervan dat hij die prefereerde - is van natuurlijke aard. Ook het haar zit sober. Het werd weggetrokken van het fraaie voorhoofd. Deze vrouw hoeft en heeft niets te verhullen. Het beeld straalt een rustige zelfverzekerdheid uit. 'Ik ben er, so what?' Voorts heb je het voor Kobe zo typerend geworden spel met vormen (ledematen): een dun been én een breed exemplaar, de typische vingertjes die de idee bekrachtigen en je wegvoeren van de realiteit en de waan van de dag. Niet meer dan wat strikt noodzakelijk is om een bepaalde soort vrouw en een herkenbaar gevoel neer te zetten...

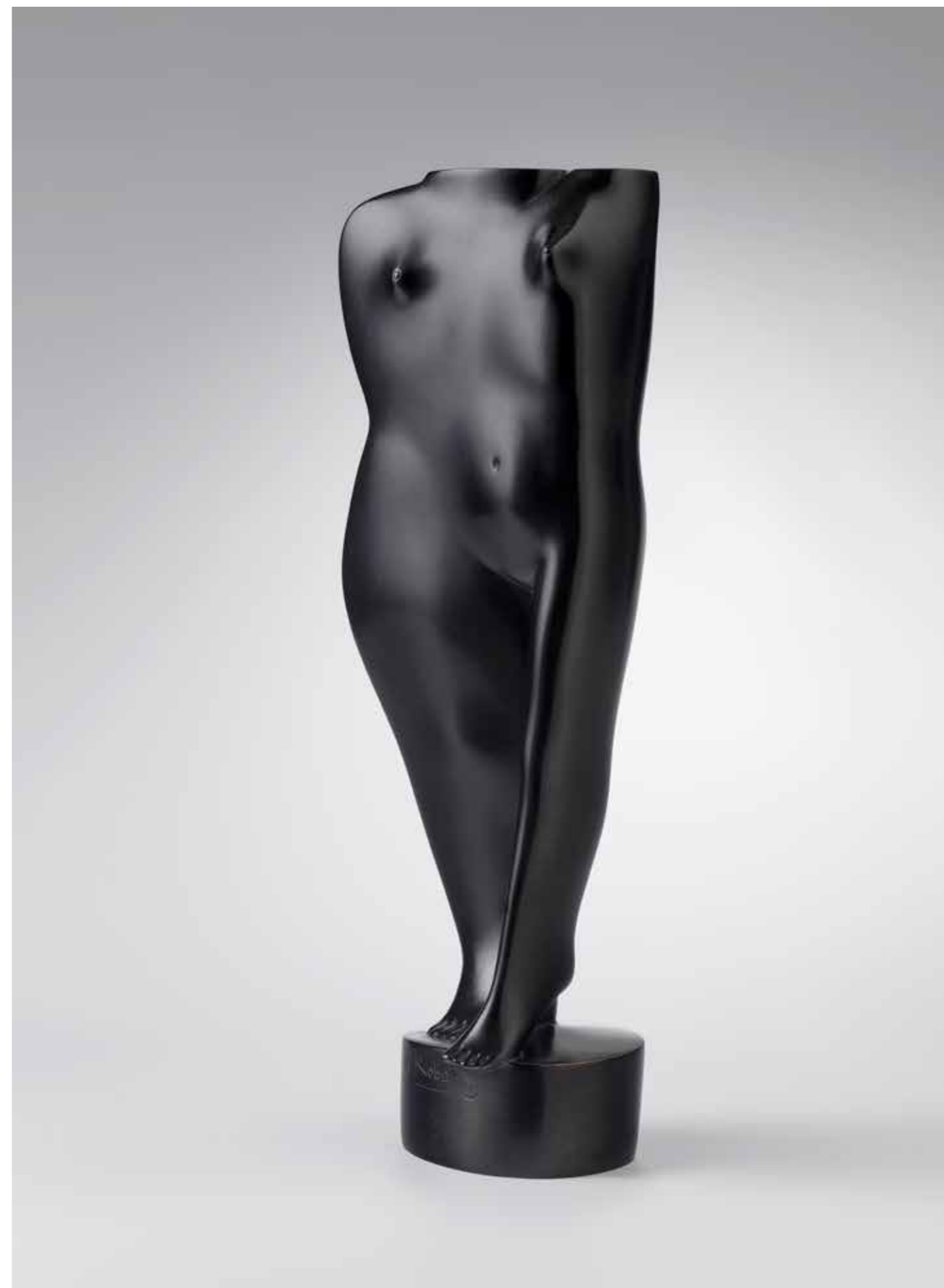
'Well? Here I am!' The title of the work is especially evident from the woman's gaze. A beautiful, somewhat stoic face and a look to match. As if she got herself ready to go out. Extremely sparse, subtle coquetry. No more than necessary. Not too rich. Her beauty - I suspect Kobe preferred it that way - is natural. The hair do is simple, pulled away from the beautiful forehead. This woman has nothing to hide. The sculpture exudes a quiet confidence. 'I'm here, so what?' Moreover, there's the play of shapes (limbs) that has become so typical of Kobe: a thin leg and a wide copy, the typical fingers that reinforce the idea and carry you away from reality and the delusion of the day. No more than what is strictly necessary to create a certain kind of woman and a familiar feeling ...

Here I Am II · 2005
Bronze, 63 × 26 × 13

Navigare · 2005
Bronze, 32 × 40 × 11

Torso in Piedi II · 2005
Bronze, 34 × 12 × 10

Miss · 2005
Bronze, 29 × 38 × 10

Liggend · 2006
Bronze, 12,5 × 32,5 × 8,5

Torso · 2006
Bronze, 55,5 × 28 × 18

Les Deux Faces · 2006
Bronze, 38,5 × 30 × 40,5

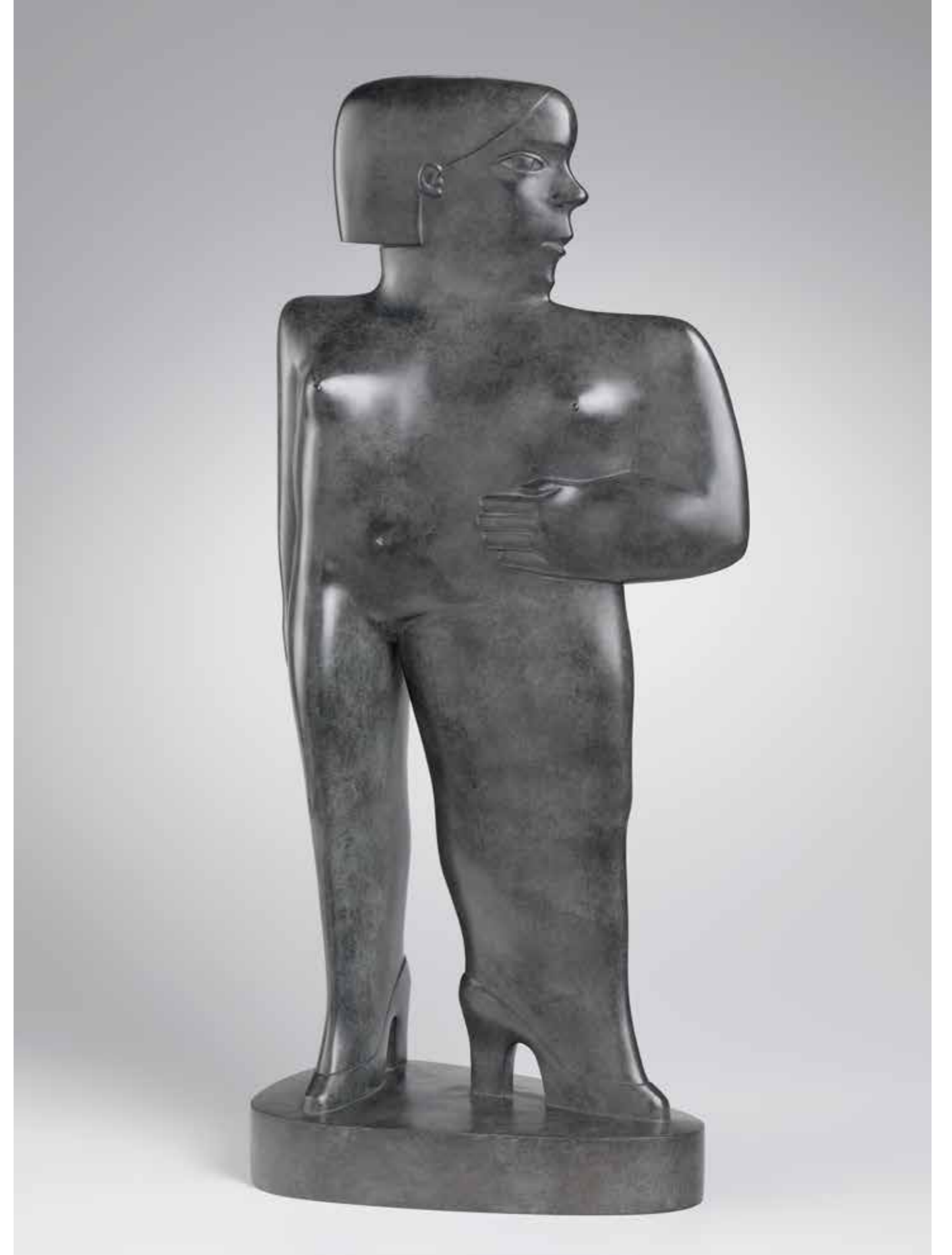
Tête Carrée I · 2006
Bronze, 20 × 22 × 19 (left)

Tête Carrée II · 2006
Bronze, 23 × 23 × 20 (right)

La Mattina · 2006
Bronze, 35 × 48 × 18

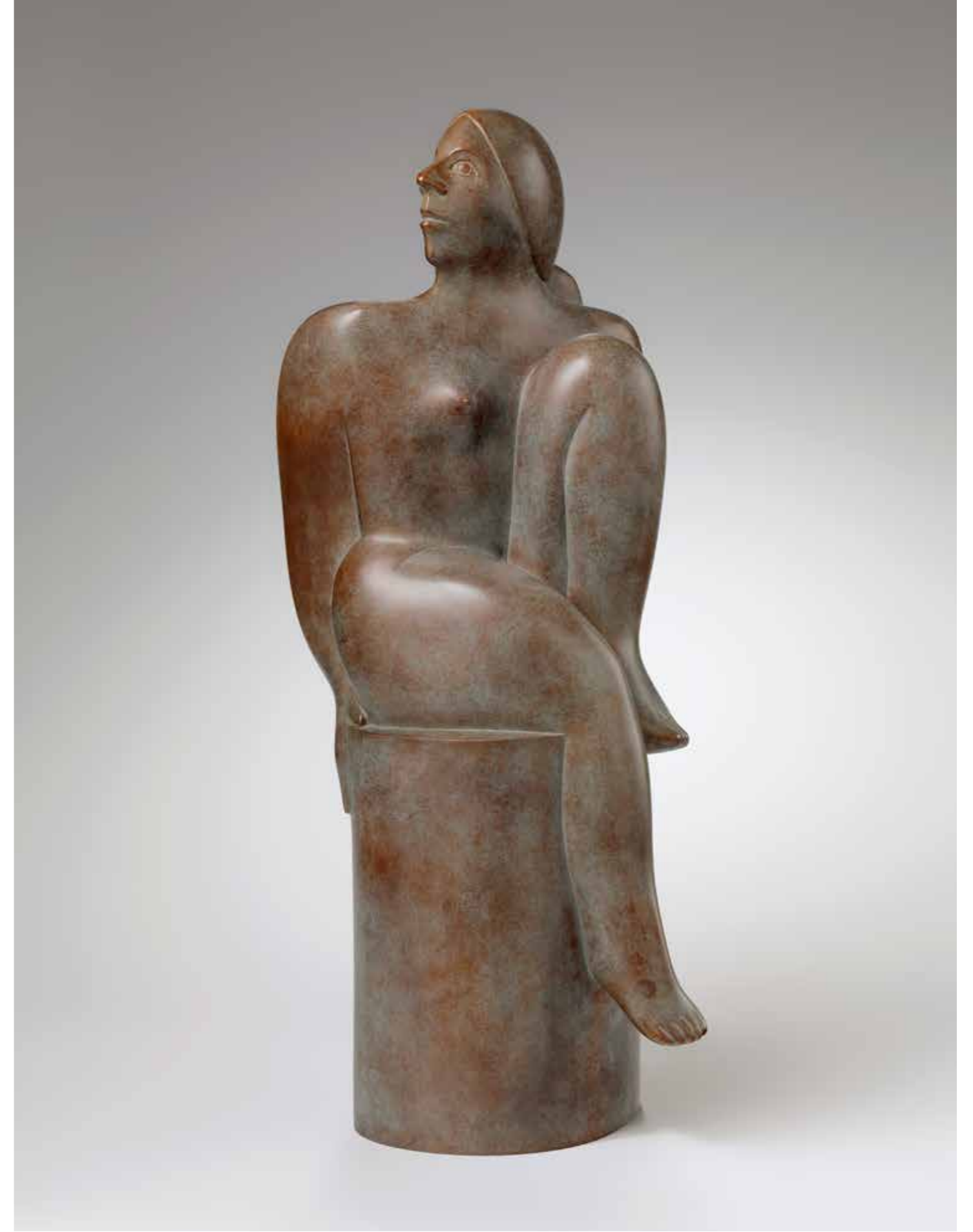
Hoge Hakken, Echte Liefde · 2006
Bronze, 70 × 30 × 17

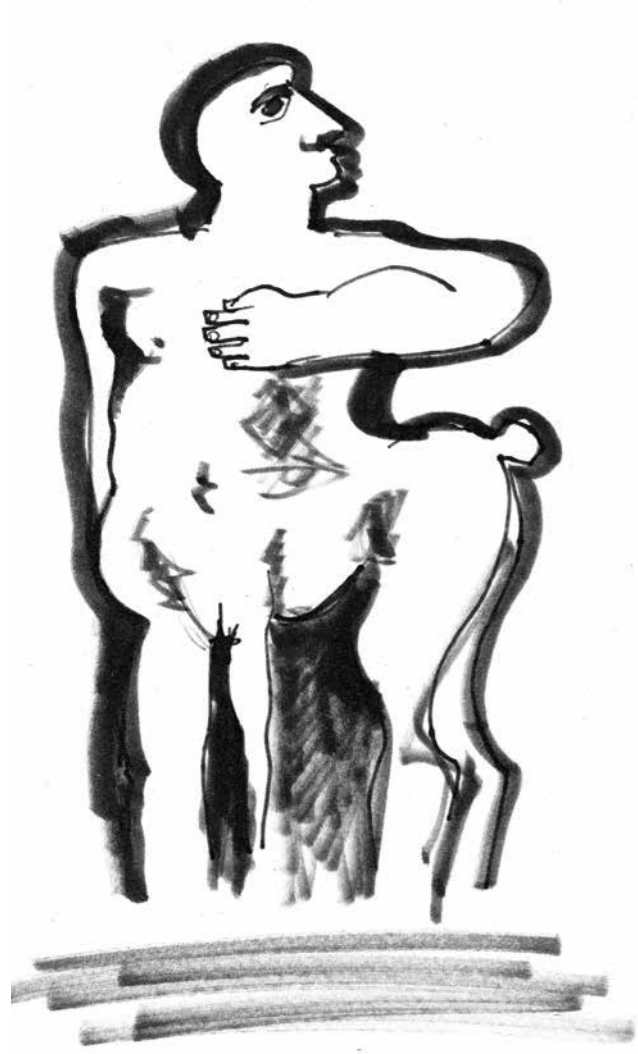
Ruin · 2006
Bronze, 43,5 × 31 × 9,5

Power · 2006
Bronze, 44 × 25 × 9

Eccomi · 2006
Bronze, 34 × 12,5 × 14

Centauro · 2006
Bronze, 57 × 35 × 11

Alles Omhoog · 2006
Bronze, 26 × 15,5 × 5,5

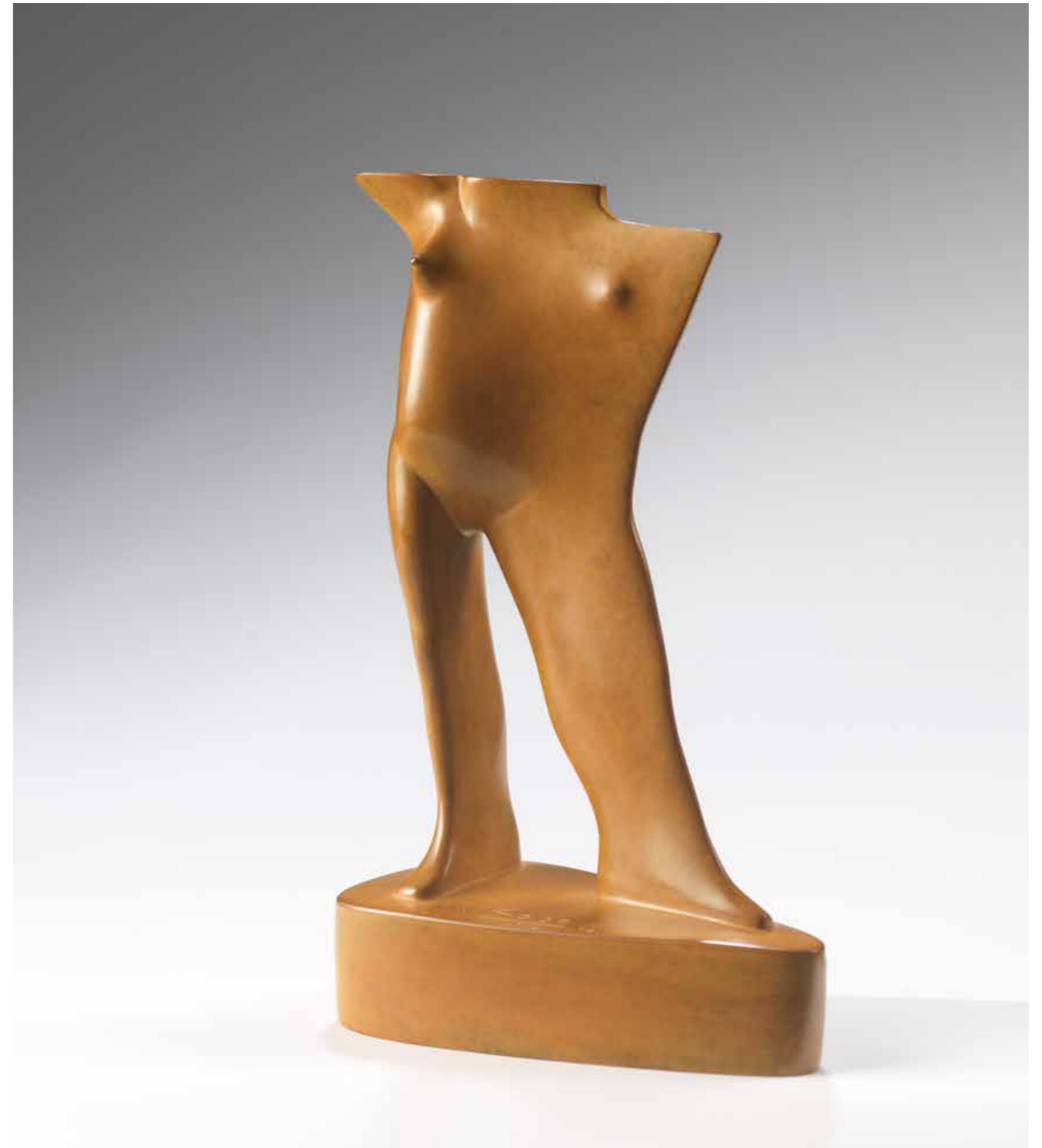

Zoals Een Pijl · 2006
Bronze, 17 × 25 × 6

Met het werk 'Trots' focust de kunstenaar louter op een houding. Het hoofd van de vrouw heeft hij weggelaten. De romp alleen moet de uitdrukking en het gevoel gestalte geven. Die lichte heupslag en het naar buiten plaatsen van het been, het behoedzaam en toch zelfzeker poseren, spreken boekdelen. Ik voel trots en tegelijk de voor Kobe toch zo kenmerkende vorm van lichte onverschilligheid, afstand, introversie. Je krijgt geen vat op de figuur. Lang niet alles wordt prijsgegeven. Het mysterie blijft onontgonnen. Kobe illustreert 'trots' zonder het grote verhaal. Ook geen armen dit keer, en geen koddige teentjes waarop Kobe de kijker doorgaans trakteert. Nee, drie lijfelijke elementen die een emotie gestalte geven.

With the work 'Pride', the artist focuses solely on a certain posture. He has omitted the woman's head. The torso alone should shape the expression and feeling. That slight hip turn and the leg turned outwards, the prudent yet confident pose, speak volumes. I feel pride and at the same time a form of mild indifference, distance, introversion that is so typical of Kobe. You can't get a handle on the figure. Not everything is disclosed. The mystery remains unexplored. Kobe illustrates 'pride' without the big story. No arms this time, and no cute toes to which Kobe usually treats the spectator. No, three physical elements that shape an emotion.

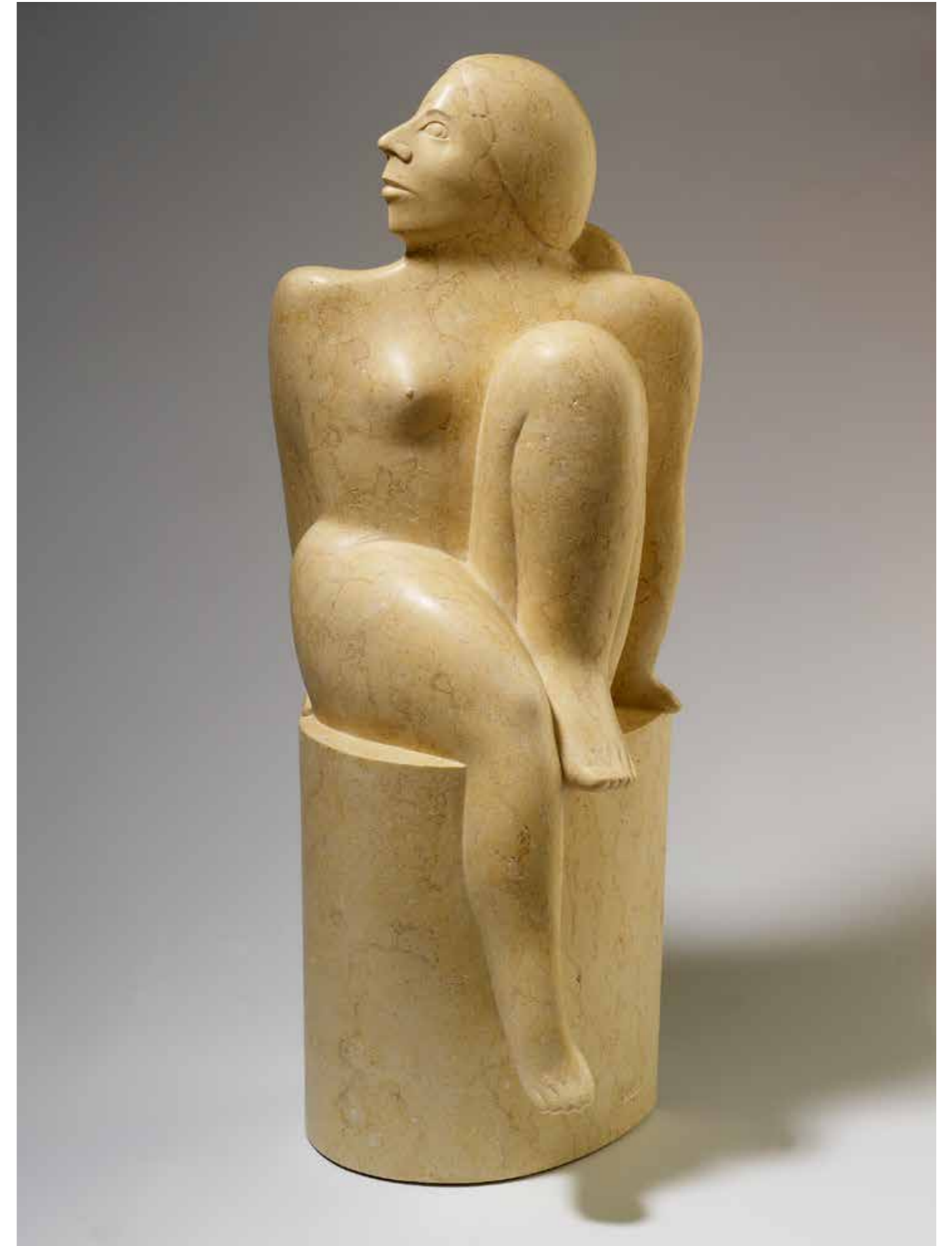
Avec l'œuvre 'Fière' l'artiste se concentre sur la seule attitude. Il a omis la tête de la femme. Seul le torse doit donner forme à l'expression et à l'impression. Le léger coup de hanche et la jambe tournée vers l'extérieur, la position prudente mais en même temps assurée, en disent long. J'éprouve de la fierté mais il y a en même temps la forme caractéristique de Kobe d'une légère indifférence, d'une distance, d'une introversion. Impossible de saisir pleinement le personnage. Tout n'est pas dévoilé, loin s'en faut. Le mystère demeure entier. Kobe illustre avec 'fierté', sans fournir le récit complet. Point de bras non plus cette fois-ci, et point d'orteils marrants que Kobe nous propose en général. Non, juste trois éléments corporels qui donnent forme à une émotion.

Trots · 2006
Bronze, 23,5 × 14,5 × 8

Liggend II · 2007
Rosa Portugal, 24 × 67 × 16

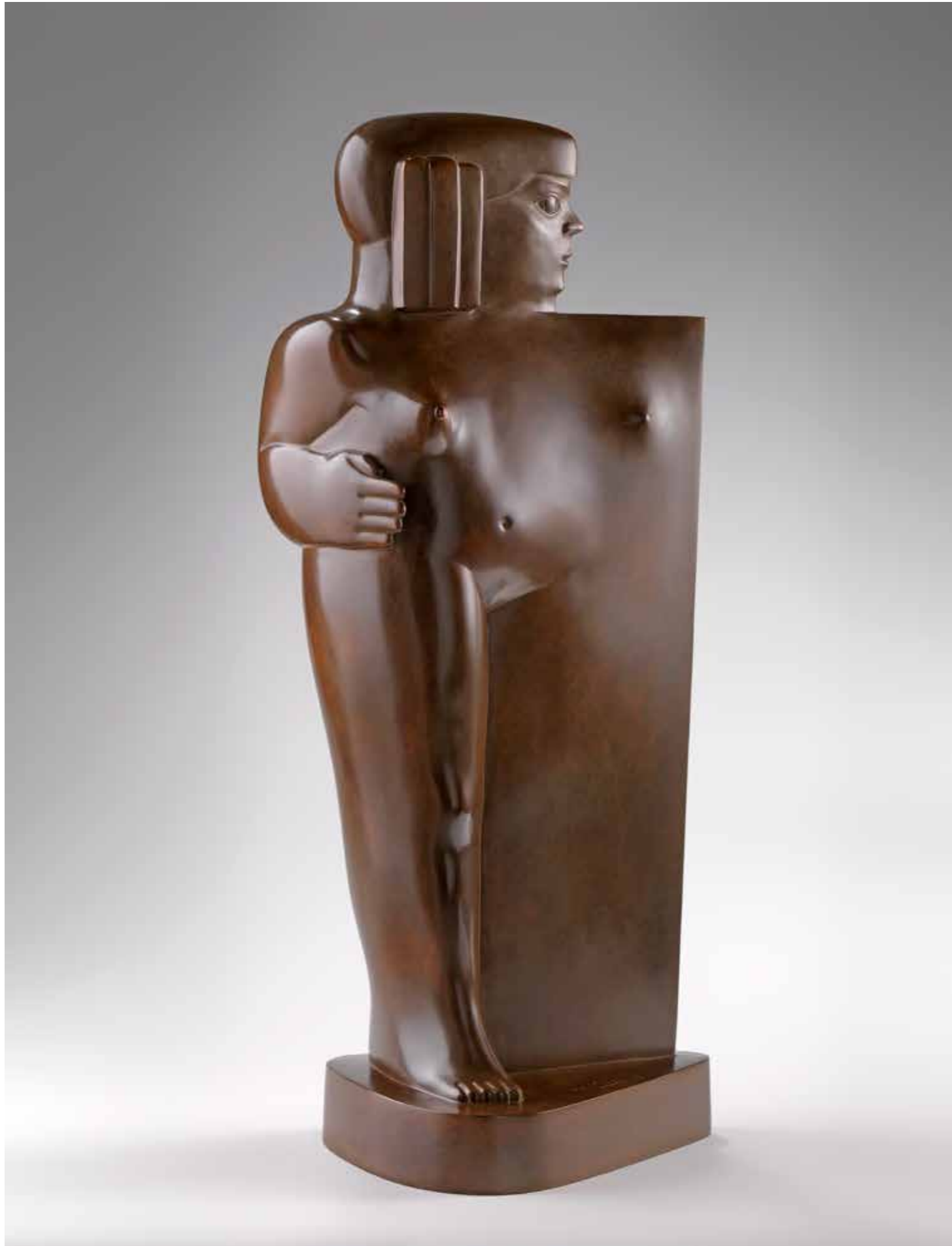
Eccomi II · 2007
Giallo Egitto, 66 × 26 × 23

Torso Maschile · 2007
Bronze, 32 × 36 × 20

La Porta · 2007
Bronze, 30 × 14 × 8

Vigorosa · 2007
Bronze, 71 × 30 × 24

De Wereld Is Zo Klein, De Twee Staartjes · 2007
Bronze, 190 × 51 × 44

Een vrolijk en extreem gaaf beeld. Het refereert mijns inziens naar de eenvoud die Kobe in vrouwen naar waarde wist te schatten. Aan uiterlijk vertoon zal de kunstenaar de pest hebben gehad. Toch is dit beeld ongetwijfeld tegelijk een alibi geweest om te spelen met vormen. Hier gaat hij erg ver. Hij doet het met een half gezicht, twee dezelfde en toch compleet verschillende vormgegeven staarten. Een heel bijzondere creatie binnen zijn oeuvre: gedurfd, ingenieus en verrassend.

A cheerful and extremely cool sculpture. It refers, in my view, to the simplicity that Kobe knew how to value in women. Ostentatious behaviour would not have gone down well with the artist. Yet, this sculpture undoubtedly was once an excuse to play with shapes. And he took it to extremes here. He did it with half a face, two similar and yet completely different shaped tails. A very special creation within his oeuvre: daring, ingenious and surprising.

Une sculpture joyeuse et particulièrement pure. Selon moi elle fait allusion à la simplicité que Kobe estimait à sa juste valeur chez les femmes. L'artiste faisait sans doute fi des apparences. Néanmoins cette sculpture a sans doute représenté un alibi pour pouvoir jouer avec les formes. Ici il va loin. Il le fait avec une moitié de visage et deux tresses aux formes identiques et en même temps complètement différentes. Une création très spéciale à l'intérieur de son œuvre : osée, ingénieuse et surprenante.

Meisje Met Staartjes · 2007
Bronze, 28 × 18,5 × 23,5

Hier Ben Ik Dan · 2007
Bronze, 72 × 26 × 20

Hey Wait, I Can Be Sharp Too · 2008
Bronze, 75 × 46 × 20

Elegante · 2008
Bronze, 61 × 21 × 14

Torsje · 2008
Bronze, 18,5 × 6,5 × 4

Torse · 2008
Bronze, 25 × 10 × 6

Spring · 2008
Bronze, 44 × 54 × 20

J'y Suis · 2008
Bronze, 23 × 23 × 16

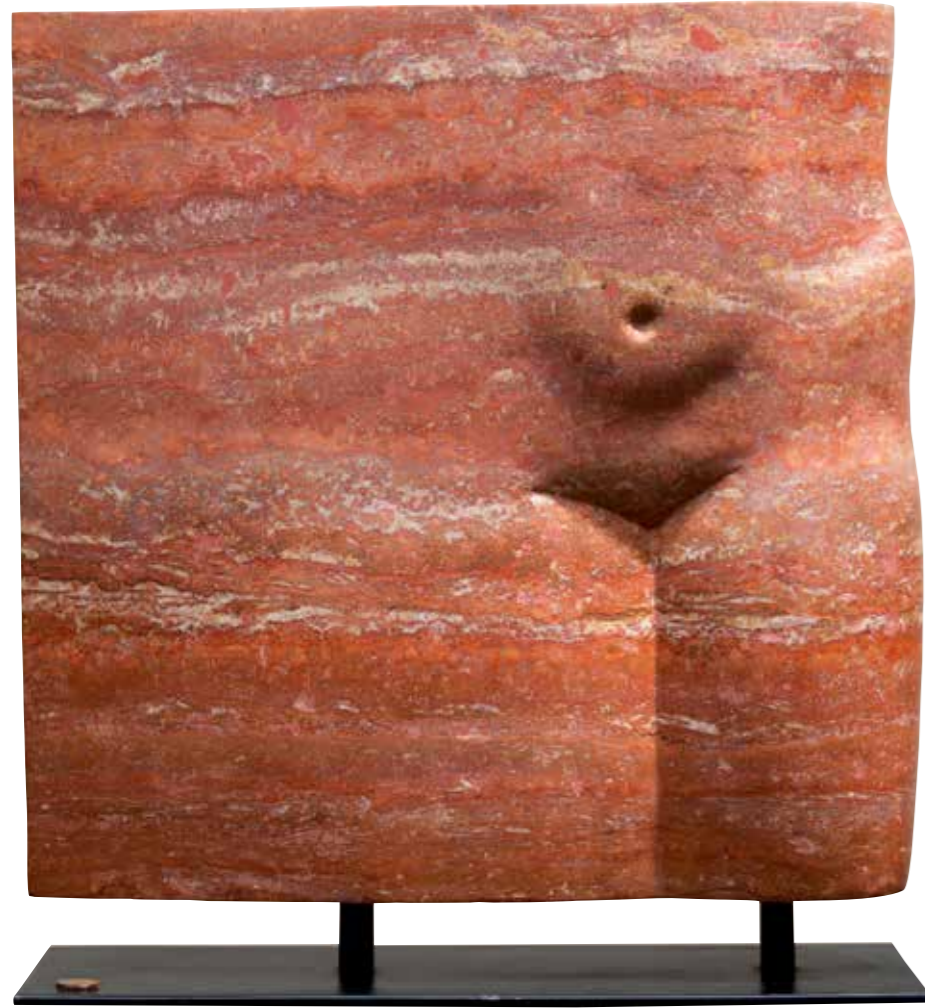
La Battona · 2008
Bronze, 66 × 23 × 17

Staande Torso Voetje Vooruit · 2008
Bronze, 21 × 7 × 5

La Gamba · 2008
Bronze, 41 × 8 × 8

De sierlijke eenvoud van Kobe's archetypische beelden komt in *Il Paradiso* goed tot uitdrukking. Het beeld heeft subtiele lichaamsvormen en een hooggepolijste huid die de wegglijdende beweging van één van de zijdes versterkt. De uitstraling van 'Il Paradiso' is zowel universeel als uniek, onder meer door de bijzondere steensoort. Kobe maakte het beeld van Travertino Rosso Persiano, een kalksteensoort die ontstaat door zoetwaterafzetting van kalk. Kobe's vaardigheid in het beeldhouwen valt met name op in de feilloze afwerking van het beeld. De poreuze aard van de steen vraagt van de kunstenaar, bij het maken van scherpe lijnen en een gladde huid, veel ervaring en kennis van het beeldhouwen. De kleur en tekening in de steen zijn ontstaan door in het water gevallen blaadjes, mineralen en ander natuurlijk materiaal.

(© Loek Dijkman: *Het Depot Wageningen*)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 37)

The graceful simplicity of Kobe's archetypal sculptures comes into its own with *Il Paradiso*. The sculpture reveals subtle body shapes and a highly polished skin that enhances the slipping movement of one of the sides. The look of 'Il Paradiso' is both universal and unique, not least through the particular type of stone. Kobe made the sculpture of Travertino Persiano Rosso, a type of limestone created by freshwater deposits of lime. Kobe's skill in sculpting is evident in the flawless finish of the sculpture. The porous nature of the stone, in the making of sharp lines and smooth skin, requires from the artist a lot of experience in, and knowledge about, sculpting. The colour and lines in the stone were caused by leaves that had fallen in the water, minerals and other natural materials.

(© Loek Dijkman: *Het Depot Wageningen*)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 37)

La simplicité gracieuse des sculptures archétypiques de Kobe s'exprime bien dans *Il Paradiso*. La sculpture possède des formes corporelles subtiles et une peau hautement polie qui renforce le geste glissant sur l'un des côtés. Le rayonnement de 'Il Paradiso' est aussi universel qu'unique, notamment par la variété de pierre particulière. Kobe a réalisé la sculpture dans du Travertino Rosso Persiano, un type de calcaire qui est créé par des dépôts d'eau douce. L'expertise de Kobe en matière de sculpture apparaît entre autres dans la finition parfaite de la sculpture. La nature poreuse de la pierre requiert de la part de l'artiste, pour la réalisation des lignes claires et de la peau lisse, beaucoup d'expérience et de connaissances de l'art de la sculpture. La couleur et le dessin dans la pierre proviennent de petites feuilles tombées dans l'eau, de minéraux et d'autres matériaux naturels.

(© Loek Dijkman: *Het Depot Wageningen*)
(Fragment, Nummer 10, Voorjaar 2016, p. 37)

Il Paradiso · 2008 - *Het Depot Wageningen*
Travertino Rosso Persiano, 46 × 46 × 11

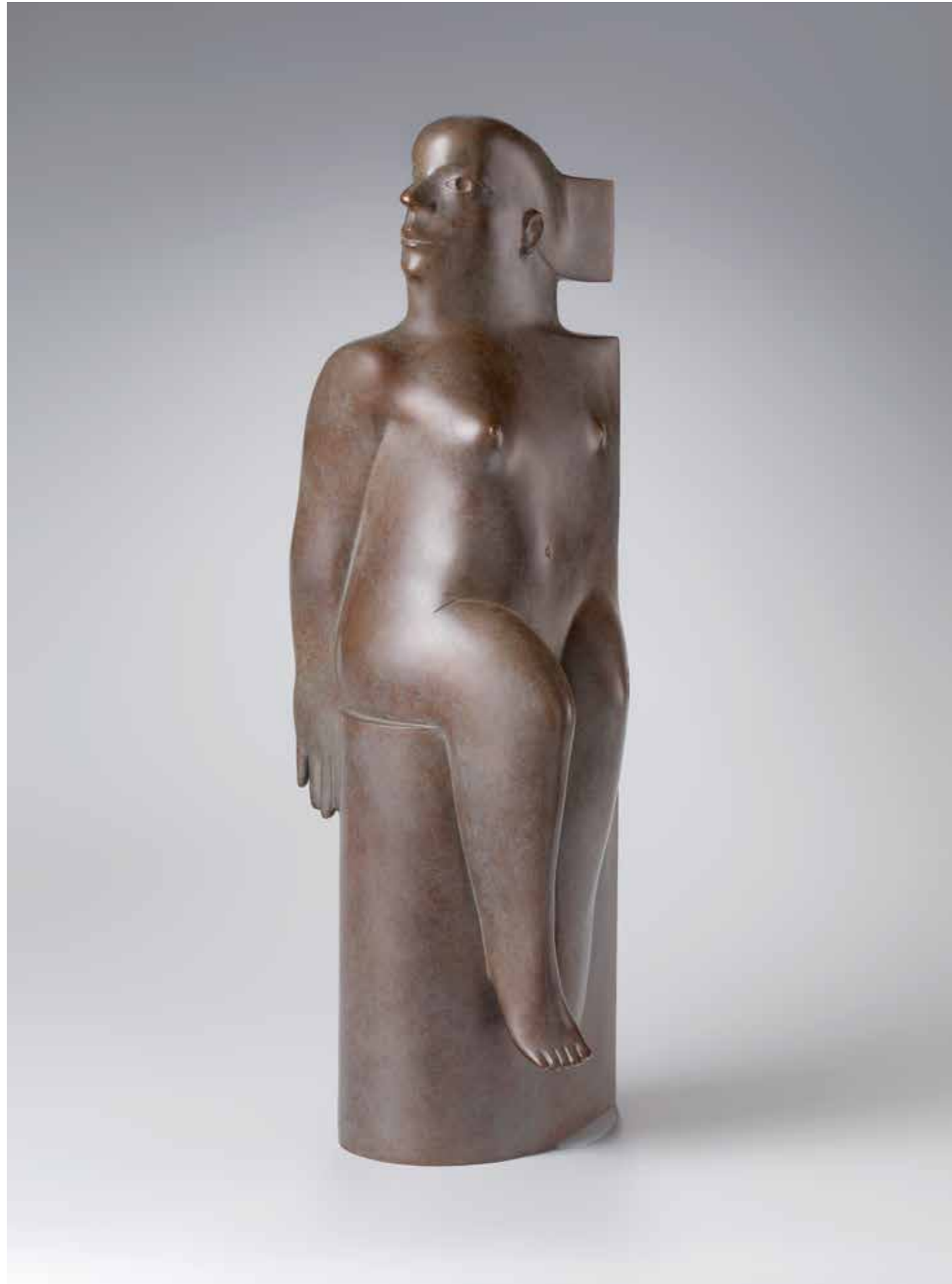

Diana · 2008
Giallo Egitto, 35 x 50 x 20

Les Amants II · 2008
Bronze, 22,5 x 35 x 12 / Giallo Egitto, 43 x 64 x 23

Seduto · 2008
Bronze, 56 × 20 × 20

Cavallino Fiero · 2008
Bronze, 15 × 8,5 × 4

Kijk · 2008
Bronze, 35 × 25 × 13

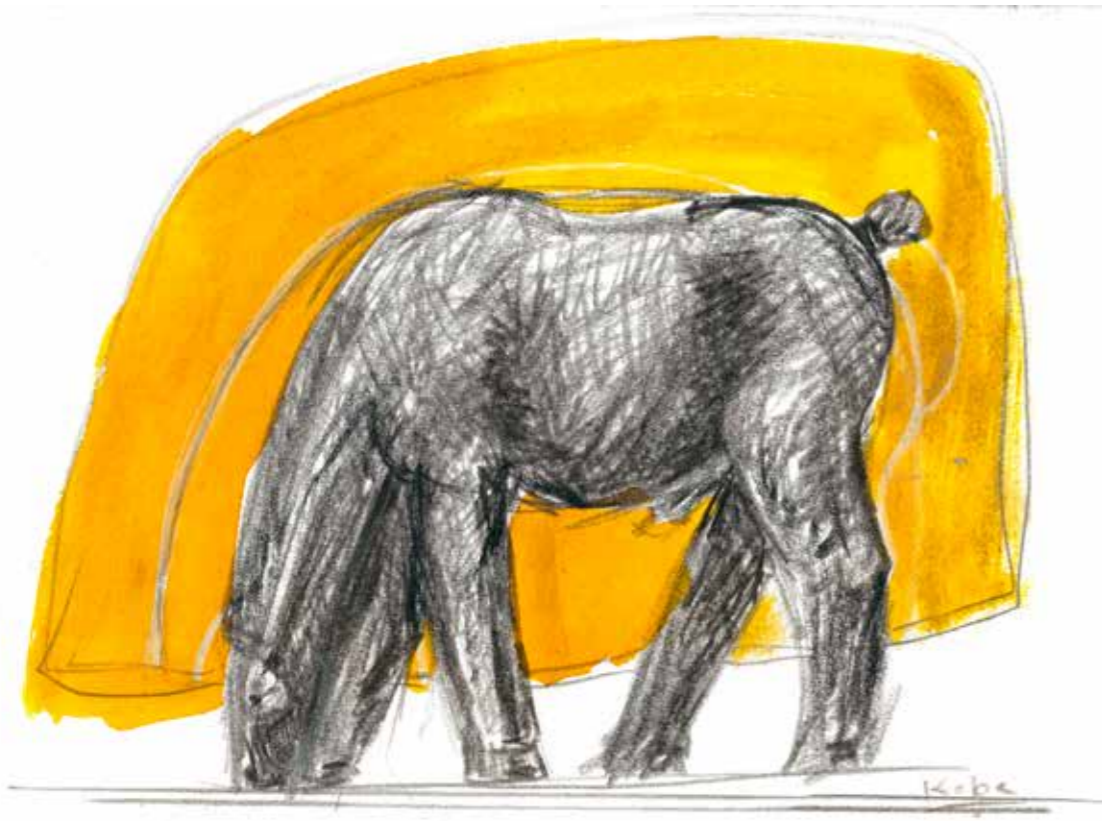
Adonis · 2008
Bronze, 57 × 40 × 20

Finesse · 2008
Bronze, 28 × 16 × 6

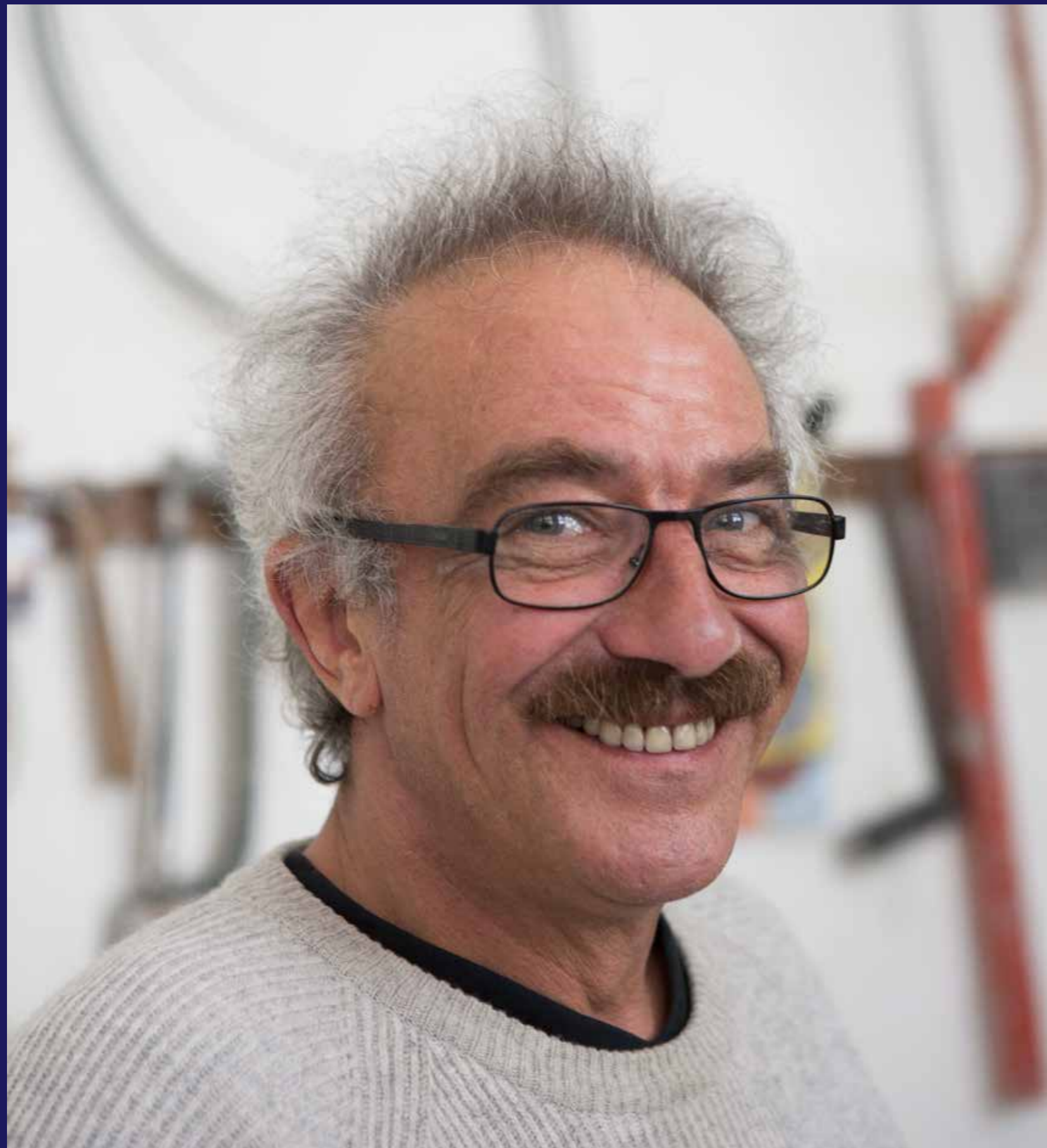
Presence · 2008
Bronze, 45 × 24 × 8

Grazende Brabander · 2008
Bronze, 18 × 22 × 6

La Régisseuse · 2008
Bronze, 56 × 21 × 15

La simplicité ingénieuse

Dans le milieu des années 90 j'ai à plusieurs reprises été accueilli chez Kobe à Zwevegem (Courtrai). C'était un homme de peu de paroles, obstiné, têtu, vif, à peine saisissable. Son travail artistique semblait la seule chose qui le touchât. Une âme en effervescence qui ne devenait soi-même que dans l'atelier, auprès de ses créations, dont les lignes exubérantes et souples étaient construites autour d'une ossature géométrique.

Son fils, Albin Saelens, que je n'ai appris à connaître que récemment, me raconta que Kobe avait (peu après nos rencontres) échangé la Flandre contre une nouvelle existence à Pietrasanta, ce petit village italien imprégné de tradition artistique. En même temps que d'innombrables passants je vis toutefois encore régulièrement de ses travaux, dont surtout cet imposant cheval de sa main. Il avait marqué un temps d'arrêt sur la digue de Knokke-le-Zoute pour 'Robinsons Art Gallery'.

Cela a dû être un coup de fouet pour Kobe que d'avoir l'impression de vivre et de travailler à l'endroit même où naguère ses idoles comme Marino Marini et Henry Moore avaient sans doute régulièrement séjourné. Car cela fait déjà bien longtemps que le village constitue un pôle d'attraction pour les sculpteurs.

Kobe, pseudonyme de Jacques Saelens, naquit le 4 septembre 1950 à Courtrai (Belgique). De 69 à 74 il suivit des formations aux instituts Saint-Luc de Gand et de Bruxelles. Et certes, si en 74 il avait son diplôme en poche, il se sentait envahi par une impression d'insatisfaction. L'influence de quelqu'un comme 'maître' Koenraad Tinel devait encore être 'maîtrisée'. Kobe aspirait à l'authenticité, il avait besoin de soleil et il partit pour le Mexique. Deux années durant il allait errer en Amérique du Sud. Il y fut sous l'emprise du patrimoine culturel. Ce qu'il avait vu et senti là ne le lâcherait plus jamais. C'est à partir de là qu'allaient germer les bases des sculptures que nous connaissons et apprécions de lui aujourd'hui.

Avant que (dans les années 90) son œuvre n'entrât pleinement dans l'actualité et qu'elle fût prise pour sa personnalité et sa monumentalité, l'artiste avait accepté différents jobs pour quand-même pouvoir se consacrer à son art. Le vent tourna lorsqu'on lui demanda en 79 d'enseigner à l'Académie Communale des Beaux-Arts à Deinze et qu'en même temps on lui fit la commande, pour le compte du Musée National du Lin à Courtrai, de donner forme d'une manière hyper réaliste à tous les protagonistes et figurants.

Au début des années 90 son œuvre prend une forme définitive. Des personnages larges et minces en même temps viennent sans cesse compléter son bizarre univers figuratif. Sur le plan thématique, la figure féminine et le cheval dominant. Kobe flirte avec sa fantaisie débordante et

avec le métier qu'il a accumulé au fil des ans, tout en luttant contre eux : comment façonner la réalité sans que le langage visuel ne devienne illisible et sans trahir la simplicité ?

Bien vite le personnage de la femme cède la place au phénomène 'femme' et petit à petit des lignes très tendues refrèment la forme ultime. La 'peau' des statues retient les forces intérieures. Kobe allait créer d'innombrables personnages féminins, mais alors sans la féminité extrêmement vaniteuse que nous connaissons des magazines de mode et des films.

Un autre thème favori de Kobe est le cheval. Point uniquement pour ses rondeurs magiques et pour sa force, mais aussi pour le mythe qui entoure l'animal. Nous n'y songeons pas assez, mais nous devons beaucoup à cet animal. Qui plus est, son histoire s'inscrit en parallèle avec celle de l'homme : invariablement le cheval l'a accompagné. Durant son labeur et les campagnes de guerre, pendant ses loisirs sportifs, dans ses victoires et ses défaites.

Kobe devint un artiste qui poursuivait, déterminé et expert, sur la voie de ce qui avait été produit par l'histoire de l'art. Compléter des siècles de beauté avec son inspiration propre : son rêve devint réalité ! Une synthèse de nombreuses années de voyages, d'études, de passions, d'observations et de constatations, de sensations et d'impressions. Il ajouta de la sorte du fanatisme et de l'ardeur à son expérience artistique et fit en sorte que la naissance de chaque création fût précédée d'une longue quête.

Opdracht voor het Nationaal Vlasmuseum in Kortrijk
Commission for the National Flax Museum in Kortrijk.
Commande pour le Musée National du Lin à Courtrai

La simplicité qui émane des sculptures de Kobe cèle une nature ingénieuse. Il est particulièrement difficile d'exprimer sans cesse de manière figurative cette synthèse extrême d'une sensation ou d'une émotion lorsqu'on se met à balancer sur cette corde raide : mince et large en même temps. C'est devenu son image de marque. Jusqu'où peut-on aller en ce sens sans que la sculpture ne devienne techniquement impossible et que vous perdiez l'essence de ce que vous voulez exprimer ? C'est devenu sa vie créatrice : comment résoudre les problèmes de formes ?

Si l'authenticité primait pour lui, il n'en demeurait pas moins persuadé qu'un artiste doit oser prendre en compte ce qu'il y a de bien dans le passé. Pour ce qui est de la thématique il existe dès lors des convergences entre les personnages féminins de Kobe et les 'Pomonas' de Marino Marini (1901-1980), les femmes aux formes arrondies qui selon leur créateur symbolisaient la béatitude. 'Watching Birds' (p. 65), 'Mademoiselle Ninette' (p. 53) et 'One Step' (p. 47) de Kobe correspondent à cette description. Mais les œuvres de Kobe sont larges et minces en même temps, ce qui requiert une quête quasi infinie de solutions pour les problèmes formels. Parfois l'équilibre semble balancer sur les limites de l'impossible, comme dans 'Equilibrio' (p. 75). La femme balance sur le talon de son pied éléphanteresque. Elle écarte les bras pour conserver l'équilibre.

Kobe : 'Ma manière de donner forme entraîne évidemment souvent des problèmes techniques. Parfois ils m'investissent complètement. Le remède peut parfois consister en une longue promenade. De préférence le long de la mer. Il m'arrive d'autres fois aussi de prendre une certaine distance. Je joins alors l'agréable à l'utile et je pars un moment en voyage. Une jolie ville italienne, un musée ou une exposition peuvent m'être d'un grand secours. Chez moi ceci donne davantage de résultat que si je m'étais acharné sur ce casse-tête.'

Les sculptures de Kobe sont le fruit d'esquisses qu'on ne saurait compter. 'Chaque jour commence par des dessins. La seule façon de créer de l'ordre dans la tête chaotique qui est la mienne. Une nécessité absolue.' Des esquisses, des exercices de style dans l'argile, la cire, au crayon ou à l'encre. La fantaisie peut lâcher ses brides, mais il faut se ressaisir quand est venu le moment de la réalisation en trois dimensions. Des détails sont cachés ou, au contraire, grossis et ils sont par conséquent cruciaux. Ce qui est essentiel demeure. Quels éléments sont-ils indispensables pour la suggestion que l'artiste a à l'esprit ? Le jeu initial évolue vers le sérieux, le calcul. À l'instar de l'architecte qui construit le plus séduisant des ponts et qui doit en plus veiller à obtenir une énorme construction qui soit également solide. Ainsi Kobe doit aussi penser de façon mathématique. Une fois qu'il a été

Grenzeloze concentratie bij het scheppen van Engeltje, 1996 - In full concentration during the creation of Engeltje, 1996 - Concentration illimitée en créant Engeltje, 1996

satisfait à toutes ces conditions, il peut saisir l'argile humide afin de 'bâtir' autour d'une ossature mûrement étudiée. Suit alors plus tard le modèle en plâtre qui souvent aussi nécessite d'être longuement raboté et limé. Des semaines, voire des mois, une sculpture en passe de naître 'réside' dans l'atelier.

Il semble contradictoire que de l'œuvre d'un homme aux nerfs à fleur de peau comme Kobe, il n'émane que de la quiétude. C'est qu'entre l'idée et la statue finie il y a un long temps. Il faut raisonner, rendre abstrait. Les gestes abrupts sont interdits. Kobe est en plus un perfectionniste. 'Je pose la barre haut. Ce que je délivre ou ce que je lâche doit me plaire tout en satisfaisant à différents critères. Tout doit correspondre : l'expression, la beauté, la profondeur, la diversité subtile entre l'égalité et la synthèse.'

Nous retrouvons cette ouverture absolue dans ses dessins : un amalgame de personnages, de gestes et d'émotions à partir desquels seules quelques sculptures 'grandiront'. L'impuissance croissante parfois le déprime un peu. S'il le pouvait, il réaliserait des dizaines de sculptures simultanément. Tout problème peut être résolu de différentes

manières, mais il n'est possible que d'en élaborer une seule. Il n'est pas exceptionnel que deux journées entières soient consacrées à un seul détail ! Tout doit concorder. Lorsqu'on observe une pièce de Kobe, on découvre que tout concorde, quel que soit l'angle sous lequel on se positionne. Chaque ligne se trouve là où elle doit être. L'identification est frappante. En douce, c'est le carcan serré qui en est responsable. Ses sculptures répandent la bonne humeur et témoignent de virtuosité. Je ne suis pas étonné qu'elles soient très voulues. Dans leur simplicité ses femmes et ses chevaux contiennent l'essence de leur être. Mais ils se caractérisent aussi par un certain degré de distanciation qu'ils portent en eux. Les visages sont fermés. Dénués de caractéristiques personnelles. 'Tête Classique' (p. 71) par exemple n'est pas du tout un portrait, même si l'œuvre s'inspire de plusieurs portraits. Le côté expressif réside dans les proportions du corps. Parfois sobres et allongées, comme dans 'Verginita' (p. 74). Parfois avec exubérance comme dans 'Marine' (p. 36).

Créer de la beauté était sa vie. Sporadiquement il prit du temps pour le repos et pour l'amitié, une brève conversation ou un dialogue plus animé, un bon repas. Kobe aimait aussi prendre

– ‘Je pose la barre haut. Ce que je délivre ou ce que je lâche doit me plaire tout en satisfaisant à différents critères. Tout doit correspondre : l’expression, la beauté, la profondeur, la diversité subtile entre l’égalité et la synthèse.’

plaisir aux choses. On le voit dans ses sculptures. Elles incarnent le côté rude de sa nature flamande et le côté enjoué méridional. Les sculptures de Kobe portent en elles quelque chose d’existentiel et elles s’associent à sa vie. Elles sont des sortes de prototypes dans lesquels chacun reconnaît quelque chose de soi-même, mais elles demeurent inébranlablement elles-mêmes. Le zeste de mélancolie, qu’une âme sensible comme la mienne y décèle presque invariablement, appartient à la vie et ajoute à son œuvre une dimension supplémentaire.

À petites doses une certaine abstraction allait pénétrer dans les œuvres de Kobe. Longtemps il a tâté les limites, il s’est exercé avec des surfaces et des formes à l’intérieur du cadre géométrique qu’il s’était imposé lui-même (carré, cercle, lignes horizontales et verticales). L’abstraction, qu’il avait résolument rejetée pendant ses années d’études, saurait-elle ajouter quelque chose à la forme d’expression de ses travaux ? La stimulation de l’imagination saurait-elle encore augmenter l’expression ? Bon nombre de ses œuvres allaient démontrer que c’est possible. La condition demeurerait que les déformations ne portent pas atteinte à l’identifiable.

Kobe : ‘Sculpter pour moi c’est une méditation. Une quête de moi-même, une manière de m’exprimer.’ Il a en plus dit un jour ‘Une sculpture n’est achevée qu’au moment où je ne peux plus jouer.’

En tant que critique il convient de se montrer ouvert à toutes les formes d’art (figuratif). Pour moi tout peut être sobre, retenu, minimal, engagé, contemplatif, exubérant,... Il s’agit pour moi d’admiration et/ou d’étonnement. À l’égard aussi bien de gens créatifs – même lorsqu’ils ne réalisent plus eux-mêmes leurs travaux et se contentent de les imaginer – que d’artistes qui en plus maîtrisent un métier.

Dans son œuvre Kobe a réuni les deux et à l’intérieur d’une niche toujours plus réduite il a toujours cherché des solutions à ses fantaisies, alors que bien des artistes allaient expérimenter avec par exemple des matériaux tout à fait nouveaux. Sur ce plan (notamment aussi par l’absence de tout engagement artistique vis-à-vis des dérives dans la société) on pourrait quelque peu qualifier Kobe de conservateur, mais une chose

est certaine : il était un génie avec un entêtement sans pareil.

En observant ses dernières sculptures, j’ai admiré combien il avait poussé assez loin la déformation initiale de la réalité, sans nullement porter atteinte à la concrétisation. Il est beau et surprenant aussi comment il n’a cessé, confiné dans ces limites qu’il s’était imposées sur le plan formel et sur celui du contenu, d’intégrer des éléments abstraits dans son œuvre. La plupart de ses œuvres je les trouve particulièrement réussies et des modèles d’une technique incomparable.

Prenez par exemple le cheval ‘Forza’ (p. 193). En y regardant de plus près on discerne une combinaison de formes abstraites qui confluent sans faille. En haut du fessier élégant, musclé et lisse de l’animal pointe une sorte de quille osseuse dans le bas du dos : sa queue. L’une des quatre pattes surprend par sa minceur par rapport aux autres. La nuque rigide qui tend vers le ciel finit en une tête qui est formée par deux éléments abstraits et lyriques qui se frottent l’un à l’autre. Et pourtant : il n’y a pas plus cheval que ça !

Dans une autre œuvre il joue un jeu avec la crinière du cheval. Il connaît l’animal de pied en cap. Pour leur part, des femmes s’appuient sur une jambe extrêmement large et solide, alors que l’autre est beaucoup plus mince ; l’autre finit en un moignon avec la voûte brillante et frêle de l’articulation. Elle se tient sur la pointe des pieds.

Pendant toutes ces années, Kobe n’a cessé de varier avec virtuosité sur ces thèmes. Et ce qui frappe en plus aussi : point de modèles, ni même de visages, des femmes qui nous sont imposées par les médias. Pour Kobe seule l’essence des choses comptait, l’essence de la femme, l’âme du cheval, même si parfois il lui donnait des ailes ou un regard humanisé.

Johan Debruyne,
critique,
août 2016

(Notes retravaillées des années 90, enrichies de conclusions après l’étude des œuvres complètes de Kobe et complétées de fragments (retravaillés) de textes consacrés à Kobe d’Annette Hamming et Henriëtte Verburgh).

Enkele van zijn laatste modellen wachten in het atelier op de finishing touch
Some of the last models waiting for their finishing touches
Quelques de ses derniers modèles attendent la touche finale

MEMORIAL VAN DAMME

Deze winnaarstroofe werd voor de 33e editie van de Memorial Van Damme (4 september 2009) gemaakt. Het is een bronzen beeldje genaamd 'Loper', dat gebaseerd is op de naakte Griekse atleten van vroeger.

MEMORIAL VAN DAMME

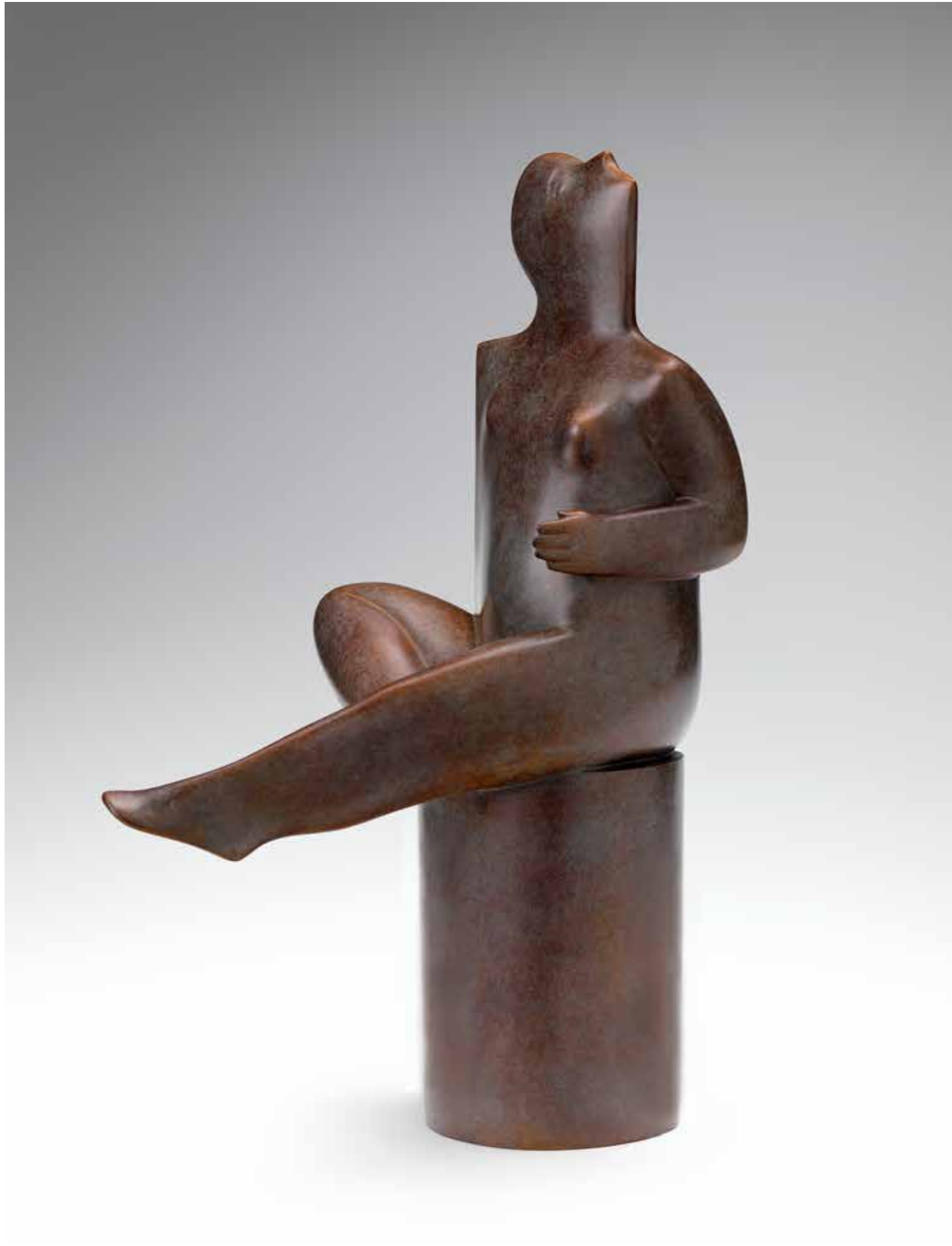
This winner's trophy was created for the 33rd edition of the Memorial Van Damme (4 September 2009). It is a bronze sculpture called 'Runner' which draws on the naked Greek athletes of yesteryear.

MÉMORIAL VAN DAMME

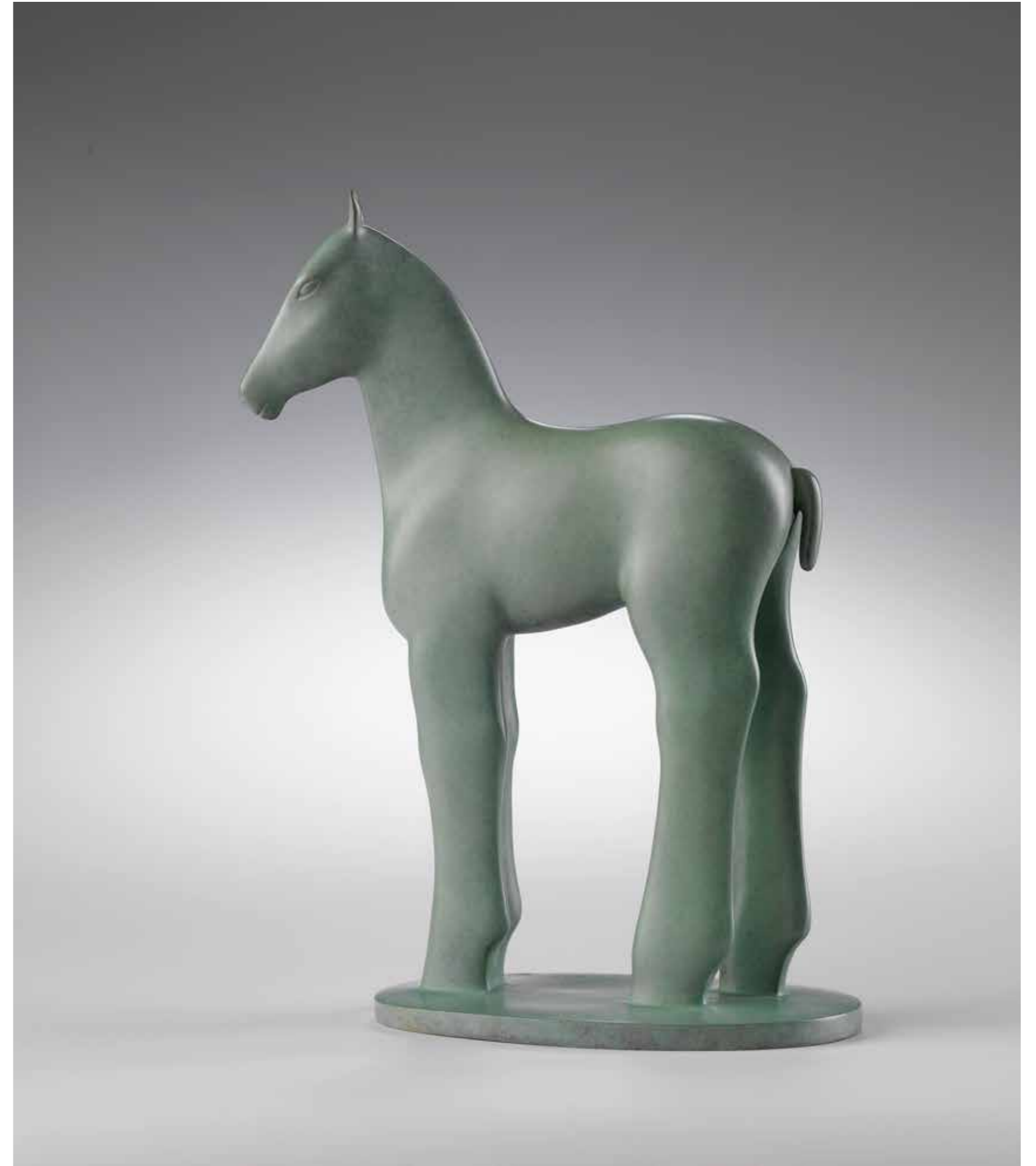
Ce trophée du vainqueur fut réalisé pour la 33ème édition du Mémorial Van Damme (4 septembre 2009). Il s'agit d'une sculpture en bronze intitulée 'Athlète', basée sur les athlètes nus de la Grèce d'antan.

Loper · 2009
Bronze, 19,5 × 6,5 × 6,5

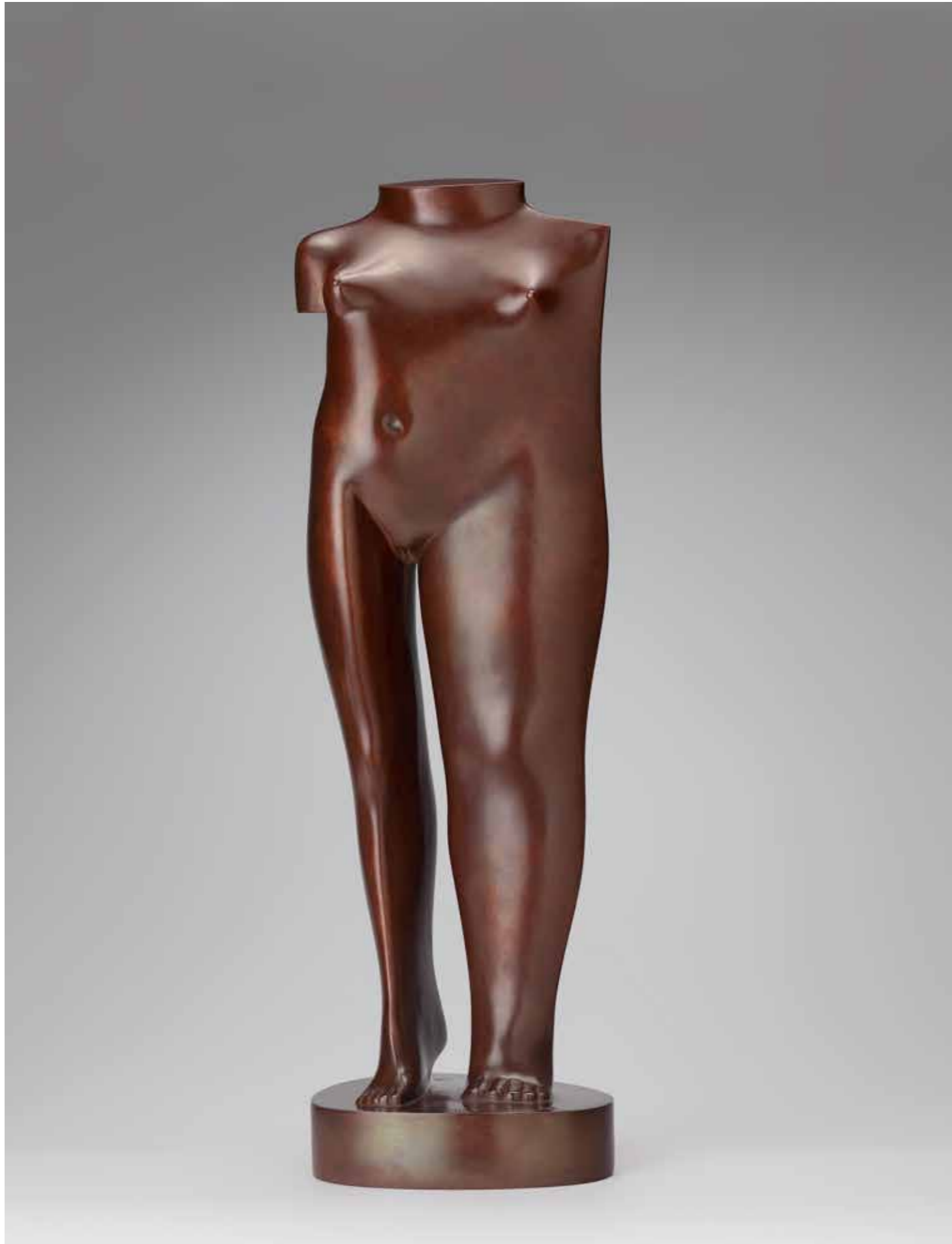

Zou Het Gaan Regenen Vandaag? · 2009
Bronze, 43,5 × 27 × 17

Puledro · 2009
Bronze, 28 × 22 × 11

Femminile · 2009
Bronze, 52 × 19 × 15

Ragazza Con Treccie · 2009
Bronze, 28 × 26 × 15

Over het beeld 'Forza' had ik het niet toevallig eerder al in mijn algemene toelichting van Kobe's oeuvre. Hoe de kunstenaar hier geometrische vlakken, lijnen en lyrische elementen meesterlijk tot een symbiose versmelt is grote klasse! Vooral op dit domein steekt het er voor mij bovenuit. Een spel met vormen worden paard, terwijl het geheel kracht, fierheid, geluk en onoverwinnelijkheid uitstraalt. Wonderlijk.

I mentioned the sculpture 'Forza' earlier in my general explanation of Kobe's oeuvre, not without a reason. The way the artist masterfully combines geometric planes, lines and lyrical elements into a symbiosis is out of this world! Especially in this area, this sculpture is in a class of its own. A play of shapes becomes horse, while the sculpture exudes force, pride, happiness and invincibility. Wonderful.

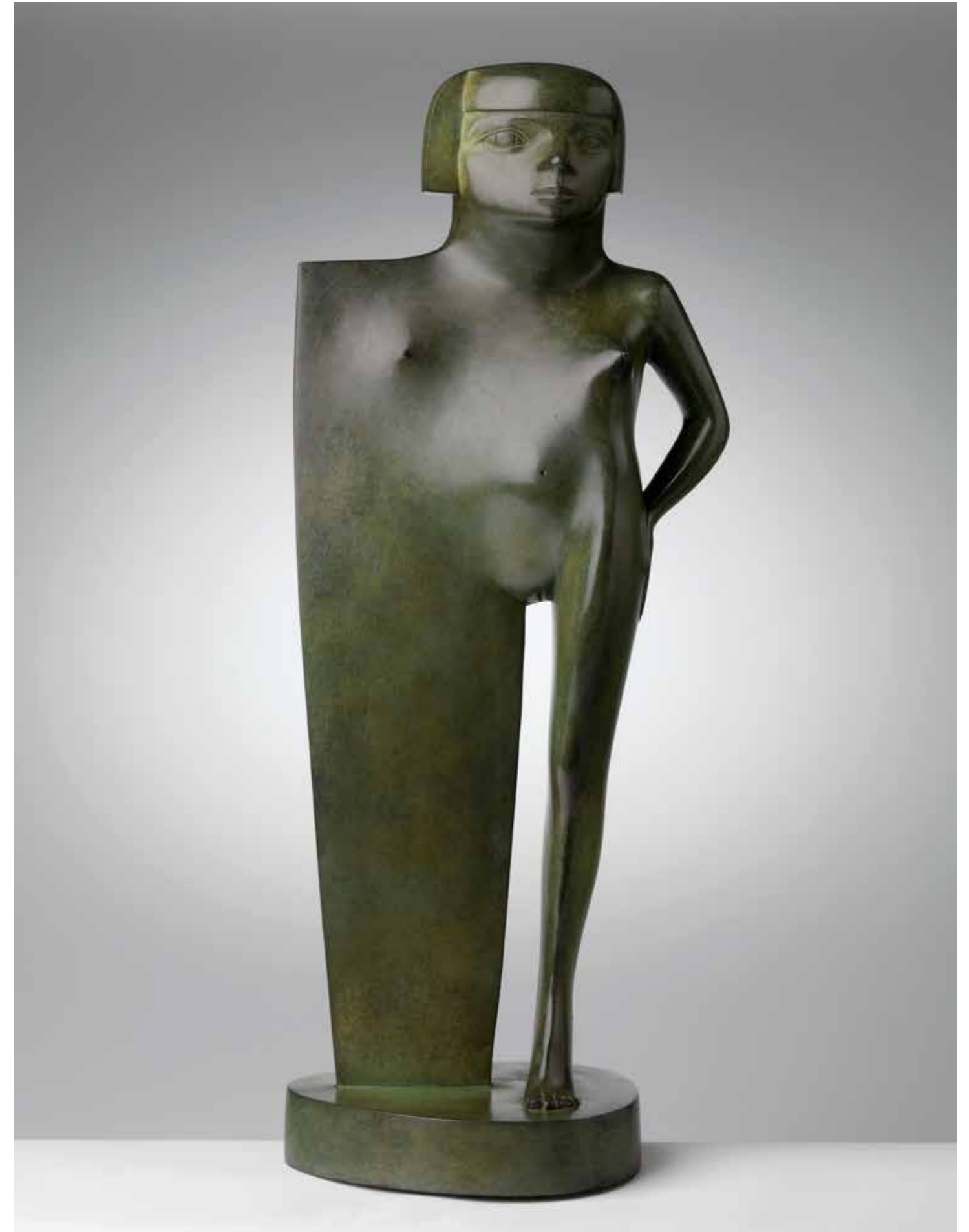
Ce n'est pas par hasard que j'ai déjà évoqué plus tôt la sculpture 'Forza', dans ma dissertation générale sur l'œuvre de Kobe. La façon dont l'artiste fait se confondre ici les surfaces géométriques, les lignes et les éléments lyriques en une symbiose : de la grande classe ! C'est dans ce domaine surtout qu'il dépasse du lot à mon avis. Un jeu avec des formes devient un cheval, alors que l'ensemble rayonne de la force, de la fierté, du bonheur et de l'invincibilité. Une merveille.

Forza · 2009
Bronze, 68 × 41 × 18

Tête · 2009
Bronze, 24 × 27 × 8

La Fillette · 2009
Bronze, 65 × 26 × 18

Paradiso · 2009
Bronze, 30 × 30 × 12

Donnina · 2009
Bronze, 76 × 50 × 20

Aandacht · 2009
Bronze, 27 × 9,5 × 12

Een ingenieus spel met vormen, een gezicht dat vervaagt tot een rechthoek, een lapidair cocon om te mijmeren vlak naast het hoofd, een oog dat de realiteit nog enigszins in de gaten heeft, maar voor de rest verlaat de voeling met de realiteit het (ge)zicht en vullen gedachten het hoofd. De leegte wordt door horizon ingepalmd. De abstractie treedt in en staat voor het mijmeren, het afwezig zijn, het wazig toeven tussen weten, zijn, herinneren en dromen. Het ongewild loslaten van het "nu". Zoals alle beelden van Kobe vertelt ook dit beeld deels hoe de kunstenaar in elkaar zat. Niet met woorden, maar met beelden drukte hij zich uit.

An ingenious play of shapes, a face that fades into a rectangle, a lapidary cocoon to muse right next to the head, an eye which bears some resemblance to reality, but otherwise, the face loses touch with reality and thoughts fill the head. The void is occupied by horizon. Abstraction enters and stands for the reverie, the absence, the blurred presence between knowing, being, remembering and dreams. The accidental release of the 'now'. Like all of Kobe's sculptures, this one partly explains what made him tick. He did not express himself with words, but with sculptures.

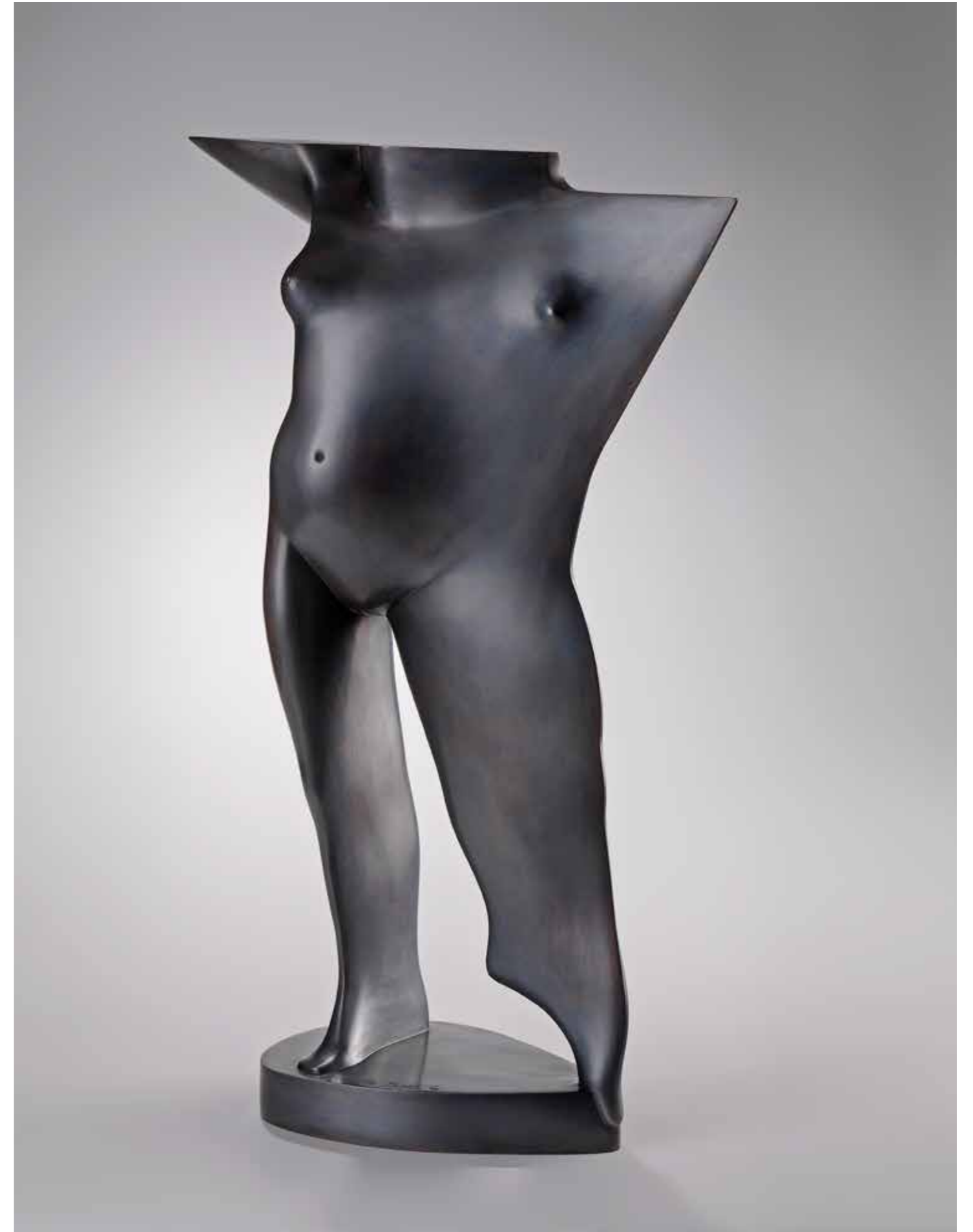
Un ingénieux jeu avec des formes, un visage qui s'estompe en un rectangle, un cocon lapidaire pour méditer juste à côté de la tête, un œil qui distingue encore quelque peu la réalité, mais pour le reste tout lien avec la réalité délaisse la tête et le visage et des pensées remplissent la tête. Le vide est investi par l'horizon. L'abstraction entre en jeu et elle représente la méditation, l'absence, le passage flou entre savoir, être, se souvenir et rêver. L'abandon involontaire du 'maintenant'. A l'instar de toutes les sculptures de Kobe, celle-ci aussi raconte en partie comment fonctionnait l'artiste. Il s'exprimait non pas avec des paroles, mais au travers de sculptures.

Mijmering · 2010
Bronze, 24 × 25 × 14

Tors · 2010
Bronze, 29 × 28 × 12

Torso Ten Voeten Uit · 2010
Bronze, 73 × 47 × 18

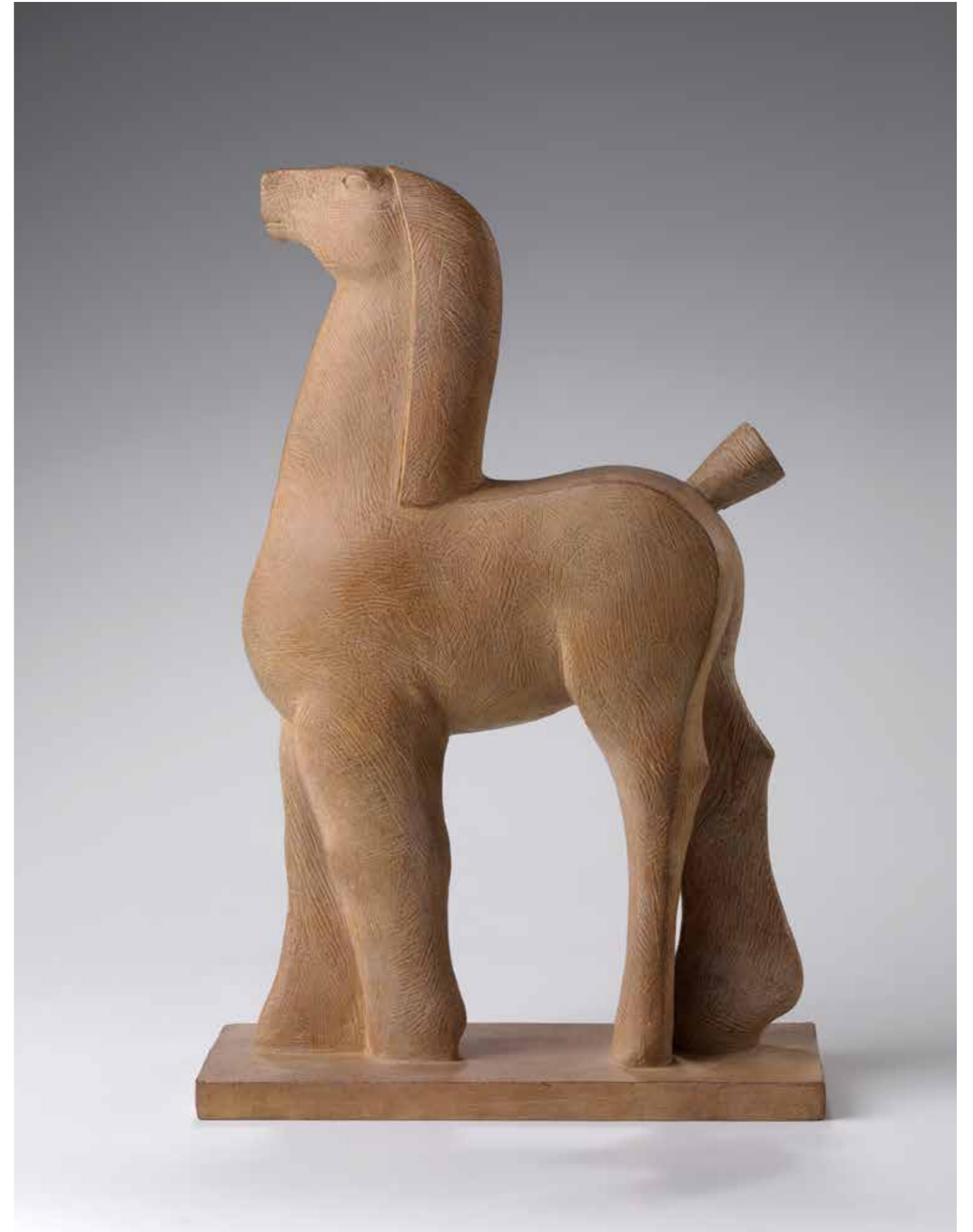
La Coppia · 2010
Bronze, 11 × 10 × 11

Head · 2010
Bronze, 72 × 68 × 11

Voor Eeuwig Vriendjes · 2010
Bronze, 44 x 25 x 13

Giovane Cavallo · 2010
Bronze, 42 x 26 x 12

Prima Ballerina · 2011
Bronze, 69 × 34,5 × 15,5

In Al z'n Glorie · 2011
Bronze, 54 × 54 × 17,5

Meditatie · 2011
Bronze, 25 × 30 × 15

Figurina · 2011
Bronze, 50 × 19 × 12

Attesa · 2011
Bronze, 37,5 × 60 × 18

Wishful Thinking · 2011
Bronze, 29 × 74 × 19

Sunbathing · 2011
Bronze, 23 × 53,5 × 10

Mijmeren · 2011
Bronze, 72 × 23 × 23

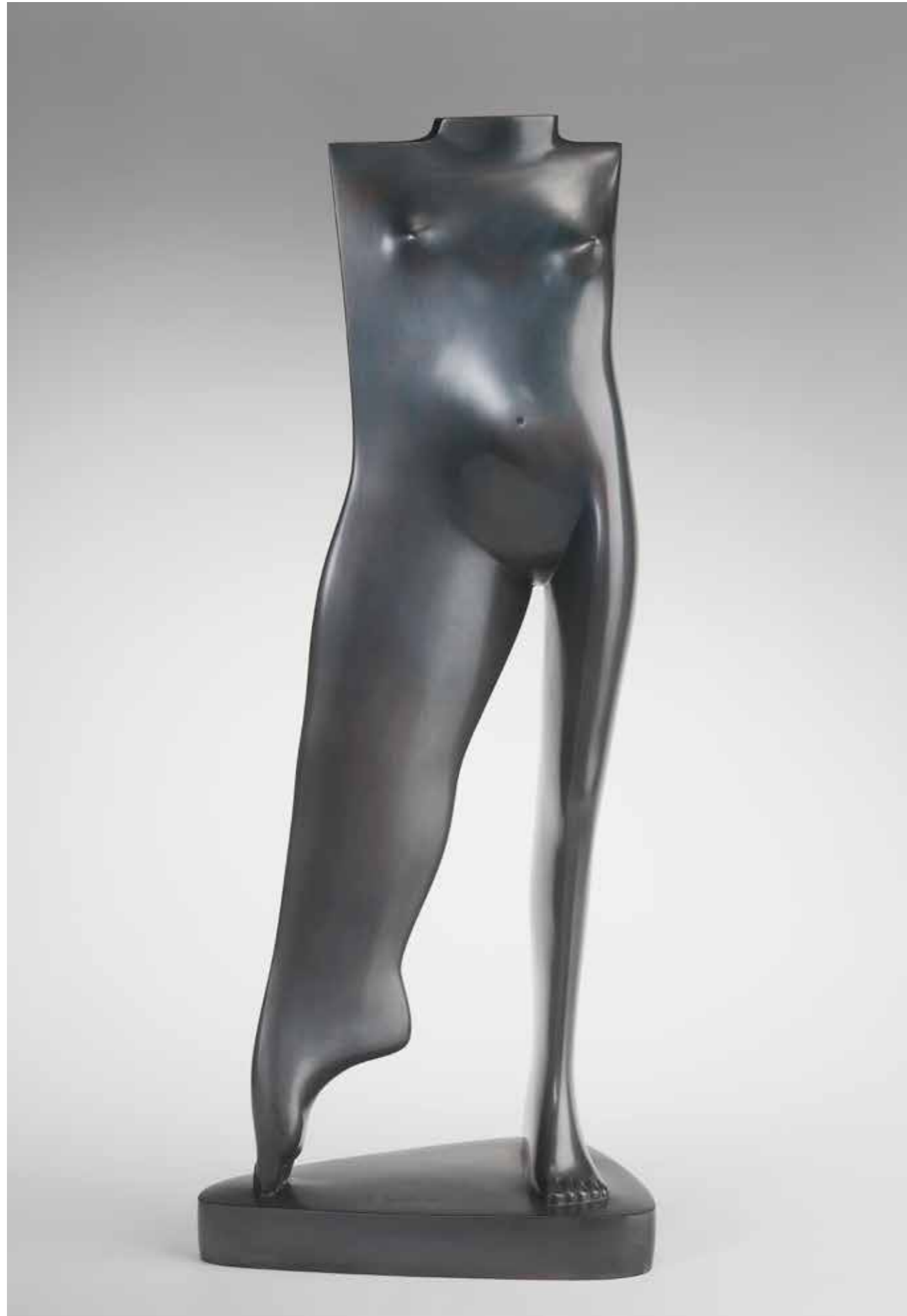
De naam deed me meteen denken aan 'Palaestra' en de Griekse mythologie. Daar staat het voor een soort architectuur... In feite een locatie waar twee sporten werden beoefend die weinig ruimte behoeven, met name boksen en worstelen. Mag ik hier zaken afleiden of zit ik er volkomen naast? Kobe kan het me niet meer vertellen. Feit is dat deze vrouw op een bijzonder stevige arm steunt. Er is geen hoofd en er is geen tweede arm. Alleen een driehoekige brok lichaam waarin je een bescheiden tepelhof kan waarnemen. Steunen doet de vrouw voorts niet alleen op die ene sterke arm. Ze kan zich voor steun ook beroepen op een ongemeen sterk, gestrekt been. Heel elegant vormt het dunnere been een sierlijke hoek. Wat hier opvalt is het spelen met zwaar en licht, breed en dun, met kracht en souplesse. Over de suggestie van een bevallige en vooral lenige vrouw bestaat geen twijfel.

The name immediately reminded me of 'Palaestra' and Greek mythology. There, it is a kind of architecture ... In fact, a location where two sports were practised that required little space, especially boxing and wrestling. May I infer things here or am I completely wrong? Kobe cannot tell me now. The fact is that this woman is resting on a very strong arm. There is no head and no second arm. Only a triangular piece of body where you can observe a modest areola. The lady does not lean on just this one strong arm. She can also rely on an uncommonly strong, stretched leg. Very elegantly, the thinner leg forms a graceful corner. What is striking here is the play with heavy and light, wide and thin, strength and flexibility. There is no doubt about the suggestion of a particularly graceful and lithe woman.

Le nom me fit immédiatement songer à 'Palestre' et à la mythologie grecque. Il s'agissait là d'une sorte d'architecture... En fait un lieu où deux sports étaient pratiqués qui n'avaient besoin que de peu d'espace, à savoir la boxe et la lutte. Puis-je en déduire certaines choses ou suis-je complètement à côté de la plaque ? Kobe n'est plus là pour me le dire. Le fait est que cette femme s'appuie sur un bras particulièrement solide. Il n'y a pas de tête, il n'y a pas de second bras. Rien qu'un fragment de corps triangulaire sur lequel on distingue une modeste aréole autour du mamelon. La femme ne s'appuie d'ailleurs pas que sur cet unique bras puissant. Elle peut aussi se servir d'une jambe tendue d'une force sans pareille. Très élégamment la jambe plus mince forme un angle gracieux. Ce qui frappe ici, c'est le jeu avec le lourd et le léger, le large et le mince, la force et la souplesse. Il n'existe aucun doute quant à la suggestion d'une femme attrayante et surtout souple.

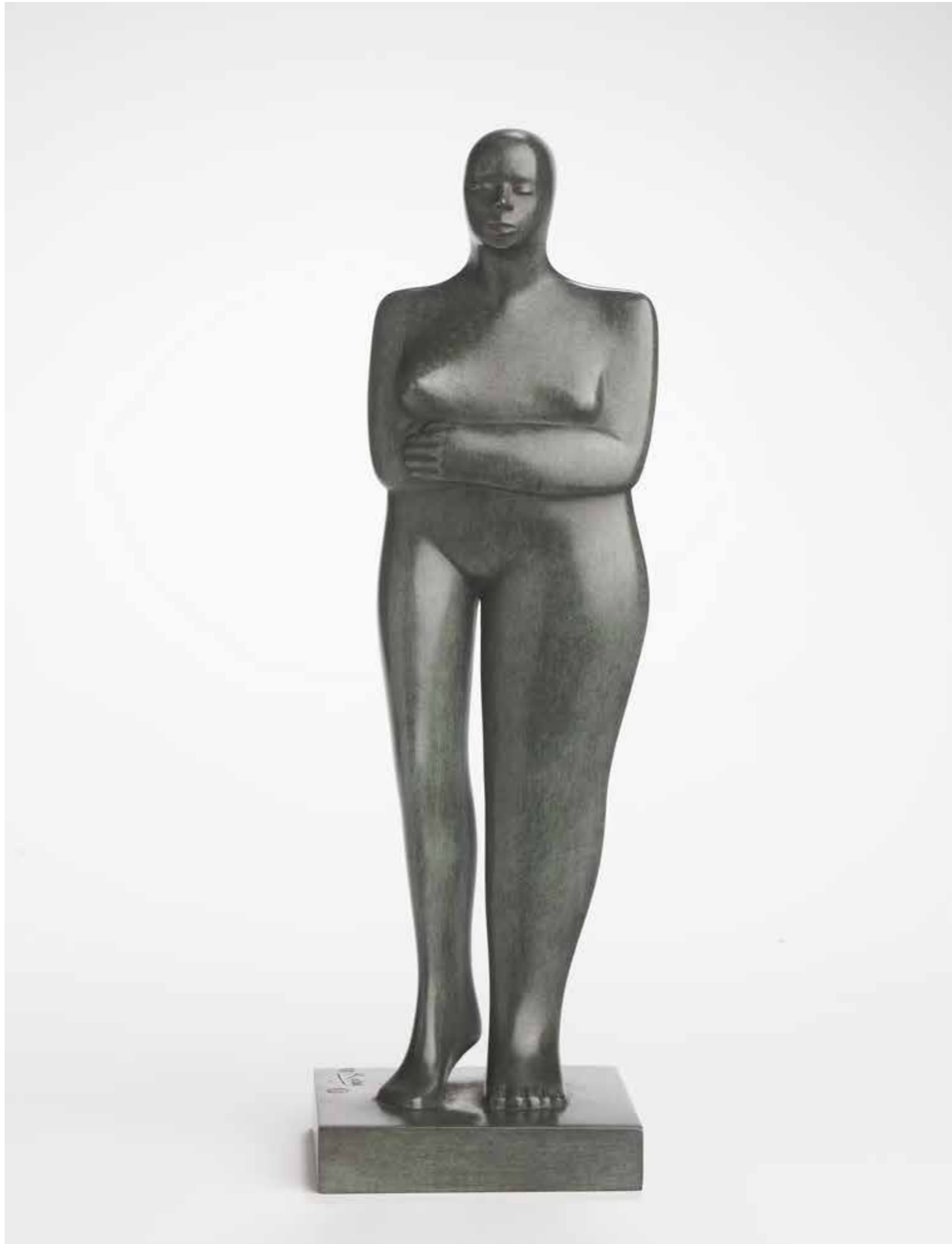
Palestra · 2011
Bronze, 42 × 72 × 17

Torse Debout de Jeune Femme · 2012
Bronze, 83 × 32 × 22

Careful · 2012
Bronze, 118 × 40 × 37

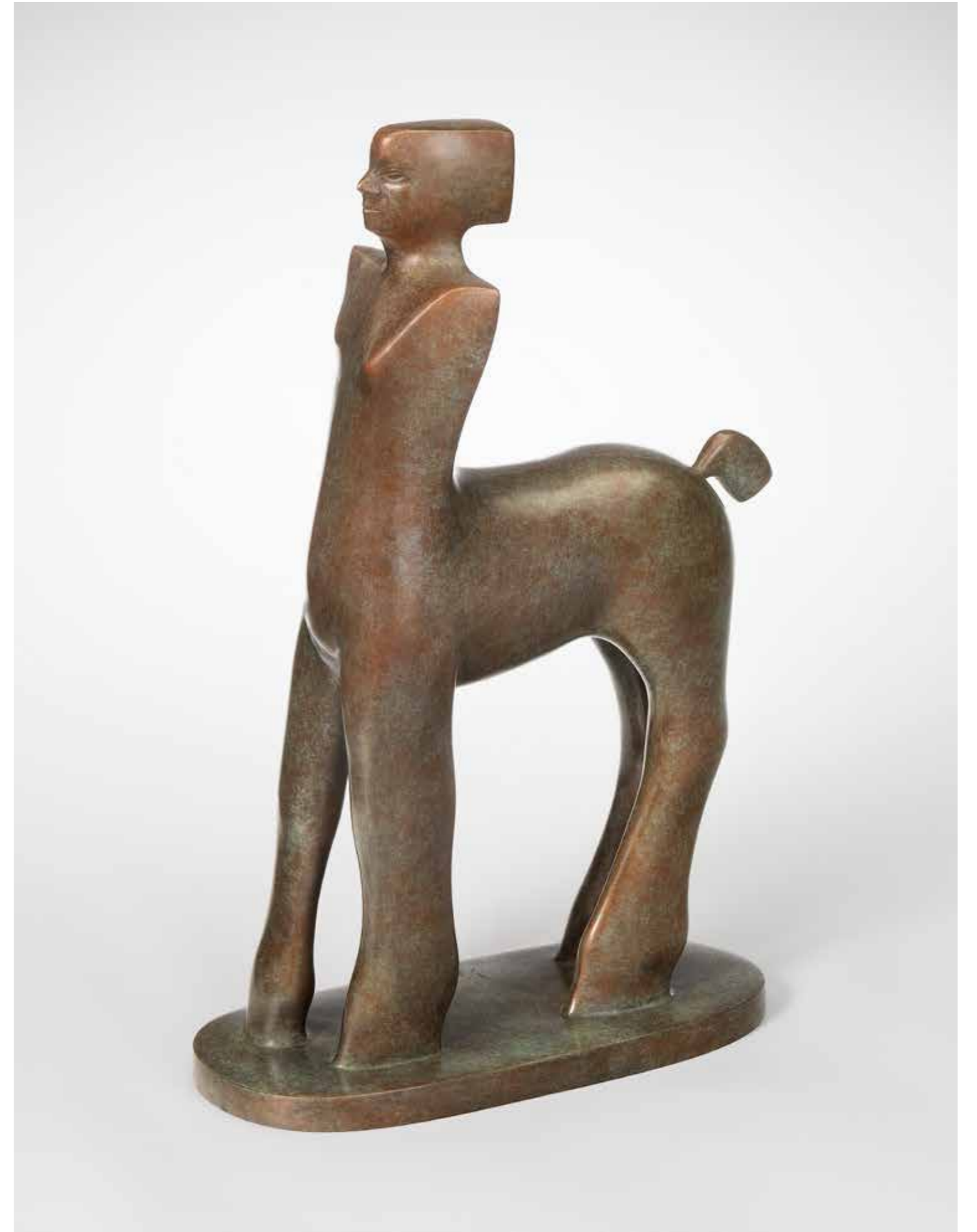
Standing Figure · 2012
Bronze, 36 × 11 × 10

Donnina in Piedi · 2012
Bronze, 50 × 23 × 15

Assuré · 2012
Bronze, 80 x 45 x 14

Centauro · 2012
Bronze, 35 x 24 x 10

Deze ballerina is tegelijk een verwijzing en een momentopname. Het beeld lijkt te refereren aan een intens en vinnig moment tijdens een dansperformance. Let op de voeten: het puur artistieke enerzijds en het bijzonder suggestieve, herkenbare, ballerina-gewijs gestrekte anderzijds. Hier gaat de kunstenaar opnieuw ver in het abstraheren van de realiteit. Van een nek is zelfs geen sprake meer. Met een beweging of zelfs maar een fragment ervan geeft hij vorm aan een bepaald type vrouw.

This ballerina is both a reference and a snapshot. The sculpture appears to refer to an intense and lively time during a dance performance. Note the feet: the purely artistic on the one hand and the particularly evocative, recognizable, ballerina-like stretch on the other. Here, the artist indulges once more in the extreme abstraction of reality. There is not even a neck. With a movement or even a fragment of it, he shapes a certain type of woman.

Cette ballerine est en même temps une référence et un instantané. La sculpture semble faire allusion à un instant intense et vif durant une performance de danse. Observez les pieds : le pied artistique pur d'une part et puis le pied tendu particulièrement suggestif que l'on reconnaît chez toute ballerine. Ici à nouveau l'artiste va loin dans l'abstraction de la réalité. D'un cou il n'est même plus question. Au moyen d'un mouvement, voire même que d'un seul fragment, il donne forme à un type de femme donné.

Ballerina · 2012
Bronze, 32 × 44 × 18

Net zoals bij 'Trots' wordt hier een houding, een gevoel, een emotie uitgedrukt waarvoor de kunstenaar is gaan schrappen en schrappen tot hij de absolute essentie heeft bereikt. Het zijn werken die de kunstenaar tot het uiterste drijven. Ook mentaal. Het zijn de eenvoudigst ogende werken die de kunstenaar tot het uiterste doen gaan. Meer dansen met minder is onmogelijk!

As with 'Pride', the artist is expressing a posture, a feeling, an emotion here for which he pared it down to the absolute essence. They are works that drive the artist to the limit. Including mentally. They are the simplest-looking works that drive the artist to extremes. Dancing any more with anything less is impossible!

Tout comme avec 'Fière', une attitude, une impression, une émotion sont exprimées tandis que, en rayant et en éliminant, l'artiste en est arrivé à l'essence absolue. Il s'agit d'œuvres qui le poussent à l'extrême. Mentalement aussi. Ce sont les œuvres qui semblent les plus simples qui poussent l'artiste à l'extrême. Danser plus avec moins est impossible !

Dansante • 2013
Bronze, 50 × 25 × 14

234

Amoroso · 2013
Bronze, 75 × 41 × 15,5

235

Puberta · 2013
Bronze, 75,5 × 28 × 12,5

Venus · 2013
Bronze, 130 × 44 × 31

Figure · 2013
Bronze, 33 × 56 × 15,5

Douceur · 2013
Bronze, 27 × 26 × 18

Ein Kopf · 2013
Bronze, 28 × 26 × 14

Ballerina II · 2013
Bronze, 99 × 68 × 35

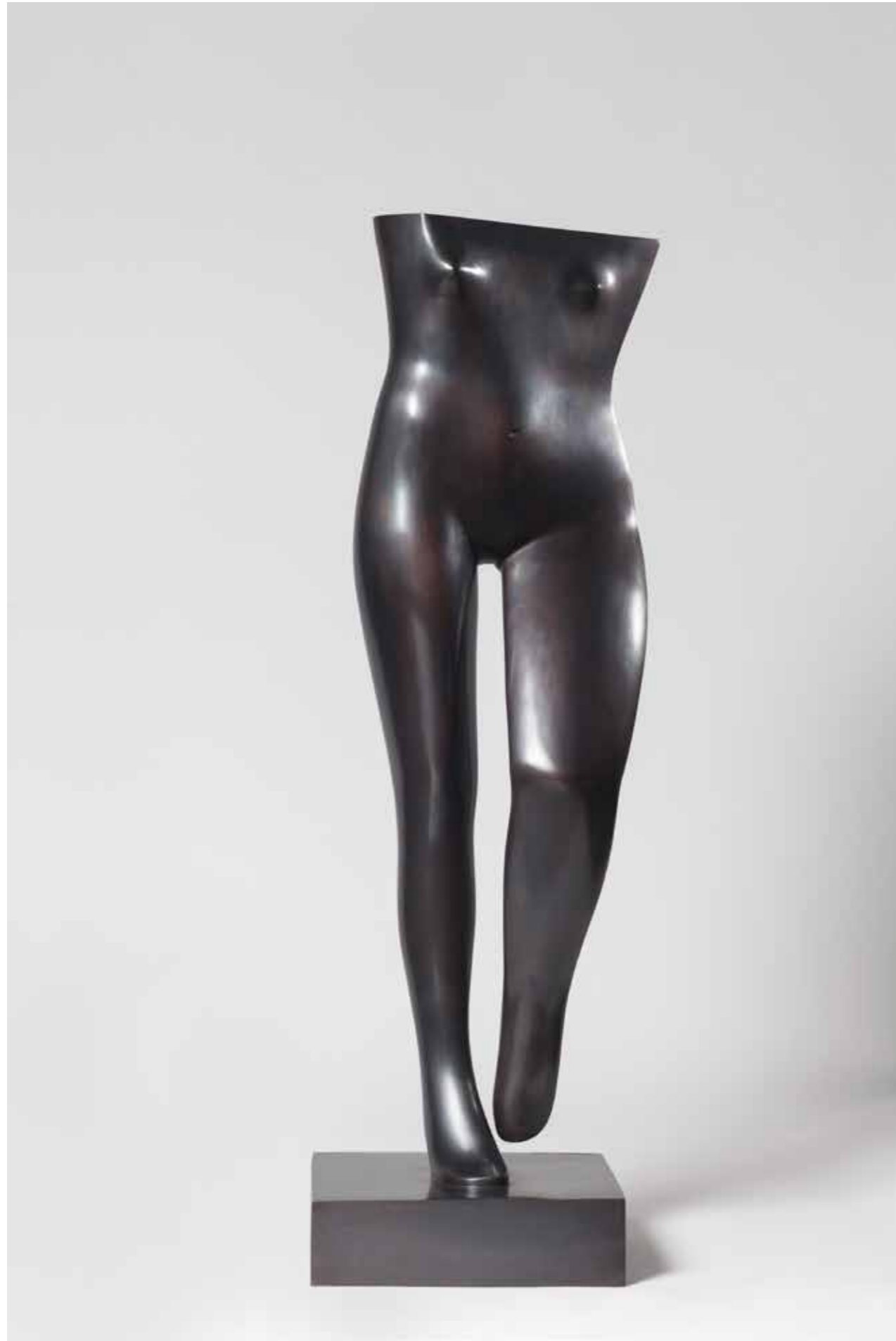
Bewegung · 2014
Bronze, 26,5 × 71,5 × 24

Bewegung · 2014
Bronze, 31 × 63 × 21

Espressione · 2014
Bronze, 42,5 × 100 × 27

Figurina · 2014
Bronze, 80 × 17 × 26

Baadster · 2014
Bronze, 98 × 49 × 15

'Grazioso' is Kobe's laatste creatie geweest. Tientallen jaren heeft hij zich uitgeput in het zoeken naar de absolute essentie, zichzelf continu de extreme moeilijkheid opleggend om breed en tegelijk smal te werken, en is daar met grote regelmaat in geslaagd. Het was voor hem zwoegen en bijwijken genieten om met bovendien een absoluut minimum aan vormen een gevoel, een emotie of een stemming uit te drukken die meteen herkenbaar zou zijn. Met dit laatste beeld moet hij onmiskenbaar hebben geworsteld. Niet alleen met het vorm geven aan wat voor hem het ultieme gracieuze was, maar meer nog met het meer dan ooit afwijken van iets wat voor hem min of meer tegen routine zou kunnen aanleunen. Nooit ging Kobe verder in het aftasten wat je met vormen en geometrieën kan zonder dat je de directe interpretatie, het spontane aanvoelen - wat hij steevast nastreefde: eenvoud - geweld aan zou doen. Het beeld geeft uiting aan zijn zin in het zoeken naar verzoening met een vergrote vorm van abstrahering, van het verlaten van de hem vertrouwde en tekenende artistieke paden, wat in zijn geval (zijn grote herkenbaarheid als handelsmerk bijna) niet eenvoudig moet zijn geweest. Het is duidelijk dat hij binnen al die zelf opgelegde beperkingen wilde blijven spelen en berekend improviseren.

Toch blijft het een typisch Kobe-werk. Wat de volgende stap zou zijn geweest? Hier hebben we het raden naar. Daarvoor is de kunstenaar toch een ferme wijze te snel uit het leven verdwenen. Op dat paard met vleugels?

'Grazioso' was Kobe's last creation. He spent decades searching for the absolute essence, continuously forcing himself to work with wide and at the same time narrow shapes, and has succeeded with great regularity. It was hard work for him and at times a source of joy, with an absolute minimum of shapes, to convey an emotion or mood that would be instantly recognizable. With this last sculpture, he must have clearly struggled. Not only in shaping what, for him, was the ultimate in graciousness, but in deviating more than ever from what could be remotely akin to routine for him. Never did Kobe go further in exploring what you can do with shapes and geometries without precluding a direct interpretation, spontaneous feeling - which he invariably pursued: simplicity. The sculpture expresses his pursuit of finding reconciliation with an enlarged form of abstraction, of leaving familiar and signatory artistic paths, which in his case (his great familiarity as trademark almost) can't have been easy. It is clear that he wanted to continue to play within all the restrictions imposed and improvise in a calculated manner.

Yet, it remains a typical Kobe work. We can only hazard a guess at what would have been the next step. The artist left us far too quickly. On that winged horse of his?

'Grazioso' fut la dernière création de Kobe. Pendant des dizaines d'années il s'était épuisé dans la recherche de l'essence absolue, s'imposant sans cesse la difficulté extrême de travailler en minceur en même temps qu'en largeur, et il y est parvenu avec une grande régularité. Il a dû travailler dur et jouir par moments, afin de pouvoir exprimer, avec en plus un minimum de formes, une sensation, une émotion ou une humeur que l'on reconnaîtrait d'emblée. Il a sans doute dû beaucoup lutter avec cette dernière sculpture. Non seulement pour donner forme à ce qui pour lui était la grâce ultime, mais plus encore en s'écartant plus que jamais de ce qui pour lui aurait pu frôler la routine. Jamais auparavant Kobe n'était allé aussi loin dans la recherche de ce qu'on peut réaliser avec des formes et des géométries sans porter atteinte à l'interprétation directe, à l'impression spontanée - à ce qu'il poursuivait sans détour : la simplicité. La statue exprime son envie de rechercher la réconciliation avec une forme agrandie d'abstraction, d'abandonner les sentiers artistiques qui lui étaient familiers et caractéristiques, ce qui dans son cas précis (son identification presque comme image de marque) n'a pas toujours dû être aisé. Il est évident qu'il souhaitait rester à l'intérieur de ces restrictions qu'il s'était imposées lui-même et qu'il voulait improviser avec calcul.

Cela n'en demeure pas moins une œuvre typique de Kobe. Quelle aurait été l'étape suivante? Nous ne pouvons que formuler des suppositions. Pour cela l'artiste a bien trop prématurément quitté ce monde. Sur ce cheval ailé peut-être ?

Grazioso · 2014
Bronze, 80 × 58 × 14

Tentoonstellingen Exhibitions Expositions

Jacques Saelens

°04-09-1950 Kortrijk - Belgium
† 26-10-2014 Saint-Julien (Var)- France

STUDIES

1969-1974 St-Lucas Ghent en St-Lukas Brussels
1969-1977 Royal Academy of Fine Arts, Kortrijk

EXHIBITIONS

1970 'Belgian House'. Ontario, Canada
1971 Galerie Herpels. Kortrijk, Belgium
1974 Turnhout, Belgium
1974 Dilbeek, Belgium
1974 Hasselt, Belgium
1976 Carcassonne, France
1979 Galerij 'De Wieke'. Oostkamp, Belgium
1979 Galerij 't Atelier. Roeselare, Belgium
1988 'Carrefour Culturel'. Komen, Belgium
1988 'Open Stal'. Oostellingswerf, The Netherlands
1988 André Demedtshuis. Sint-Baafs-Vijve, Belgium
1989 'Een Leiedorp vol beelden'.
Bachte-Maria-Leerne, Belgium
1992 Lineart. Gent, Belgium
1992 Amsterdam, The Netherlands
1993 Europe Art. Genève, Switzerland
1993 Lineart. Gent, Belgium
1993 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
1994 Art Salon Triptiek '94. Brugge, Belgium
1994 Lineart. Gent, Belgium
1994 Kasteel Ooidonk. Bachte-Maria-Leerne, Belgium
1995 Art Fair. London, United Kingdom
1995 Gallery 'Beaux Arts'. London, United Kingdom
1995 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
1996 Miami Art Fair. Miami, United States
1996 Art Fair. London, United Kingdom
1996 Miart. Milan, Italy
1996 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
1996 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
1996 Lineart. Gent, Belgium
1996 Gallery 'Flesser'. Helsingborg, Sweden
1996 Gallery 'Asger Maariensson'. Lund, Sweden
1997 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
1997 Greenhouse II. Belgium
1997 De Egelantier. Otegem, Belgium
1997 'Een Leiedorp vol beelden'.
Bachte-Maria-Leerne, Belgium
1999 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium

2000 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
2001 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
2002 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
2002 KunstRAI. Amsterdam, The Netherlands
2003 Robinsons Art Gallery. Knokke-Zoute, Belgium
2004 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
2004 Galerie Art Depot. Bonheiden, Belgium
2005 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
2005 Art Fair Rosmalen. Rosmalen, The Netherlands
2006 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
2006 De Egelantier. Otegem, Belgium
2006 Holland Art Fair. Den Haag, The Netherlands
2006 Realism '06 Art Fair. Amsterdam,
The Netherlands
2006 Primavera Art Fair. Rotterdam, The Netherlands
2007 Mark Peet Visser Gallery. Heusden,
The Netherlands
2007 Galerie Art Depot. Bonheiden, Belgium
2008 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2008 Galerie Art Depot. Bonheiden, Belgium
2009 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2009 Lineart. Gent, Belgium
2010 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2010 Lineart. Gent, Belgium
2010 Open Art Fair 2010. Utrecht, The Netherlands
2010 Morren Galleries Utrecht. Utrecht,
The Netherlands
2011 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2012 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2013 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2013 Galerie Art Depot. Bonheiden, The Netherlands
2014 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2015 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2016 Mark Peet Visser Gallery. Den Bosch,
The Netherlands
2016 Galerie Art Depot. Bonheiden, Belgium
2016 Animamix Gallery. Knokke-Zoute, Belgium

Colofon

This book was an initiative of
Albin Saelens, Foundation Kobe bvba
www.foundationkobe.com

Author
Johan Debruyne

Translations
Taal-Ad-Visie, Brugge

Photography
Fotostudio Frans Lassie, Heusden · 4, 83, 89, 97, 100, 101, 106, 107, 110, 113, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 125, 126, 127, 128, 129, 132, 133, 134, 135, 138, 139, 141, 142, 143, 145, 146, 147, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 177, 179, 188, 189, 190, 191, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 201, 203, 205, 207, 208, 209, 214, 215, 216, 217, 219, 221, 223, 225, 226, 227, 228, 229, 231, 235, 239, 240, 241, 242, 243
Marc Peet Visser Gallery,
's-Hertogenbosch · 47, 49, 53, 54, 64, 65, 71, 73, 74, 75, 79, 81, 84, 87, 102, 103, 108, 109, 111, 224, 236
Robinsons Art Gallery, Knokke-Zoute · 2, 13, 14, 15, 17, 19, 23, 25, 28, 29, 32, 33, 34, 36, 37, 51, 56, 67, 85, 137
Fotografie Yves Vervaeck · 43, 78, 130, 131, 148, 187, 202, 211, 213, 233, 237
The Phoebus Foundation · 20, 21, 26, 30, 31, 44, 45, 59
Martin Leclercq – Grafisch Lokaal · 9, 95, 180, 182 (2), 210 (2)
John Stoel · 99, 104, 105, 164, 165
Nicola Gnesi · 244, 245, 246, 247, 249
Luc Blanckaert · 35, 42, 46, 55
Jacques Saelens (Kobe) · 11, 185, 234
Fotografie: Dirk Van Overwalle · Cover, 93(2)
Katoen Natie · 39, 90
Kunstgalerij De Vuyst · 48, 88
Texture Kortrijk · 181
Photo Samuel Dhote · 57
Albin Saelens · 186 (3)
Fotograaf Eddy Daniëls · 27
Jacques Sonck / courtesy FIFTY ONE · 41

Art direction
Jaak Van Damme

Final editing
Katrien Van Moerbeke
Karel Puype

Layout
Group Van Damme
www.groupvandamme.eu

Published by
Stichting Kunstboek bvba
Legeweg 165, 8020 Oostkamp (BE)
Tel. +32 50 46 19 10
Fax. +32 50 46 19 18
info@stichtingkunstboek.com
www.stichtingkunstboek.com

ISBN 978-90-5856-566-2
D/2016/6407/27
NUR 642

Printed in the EU

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a database or a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronically, mechanically, by print, microfilm or otherwise without prior permission of the Publisher.

© Foundation Kobe bvba, 2016
© Stichting Kunstboek bvba, 2016